Ulc 88.7
(0536)

LUCIANI SAMOSATENSIS Dialogorum Selectorum

LIB. II.

1777

A *Gulielmo Du-gardo* recogniti, & (variis collatis exemplaribus) multo castigatius quam ante editi:

Cum interpretatione Latina, multis in locis emendata, & ad calcem adjecta.

Σπάρτην ἔλαχες, τῆτην κόσμει.

Spartam sortitus es, eam orna.

UNIVERSITY COLLEGE DUBLIN

LONDINI,
Impensis *Andreæ Crook.* 1671.

R

[redacted]

[redacted]

145-34

TYPOGRAPHUS

Lect. Candido S.

Duos hosce *Luciani* Dialogorum Selectorum libros eo consilio excudendos suscepimus, ut Juventus Græcarum Literarum studiosa sine morum honestatisque periculo illo Authore posthac uteretur, cujus alioqui dictionem ad Græcum Sermonem perdiscendum cum primis aptam doctissimus quisque judicaverit. Quantum enim

detrimentum adoleſcentium animis afferant ii, qui vel hunc, vel alios id genus Authores ſine rerum delectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, noſtrorum temporum perquam-corrupti mores, quorum incauta lectio parens eſt, ſatis declarant. *H*abenda igitur potior Virtutis ratio, neque committendum unquam, ut illius jacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, Juventus faciat.

Latinam inſuper Interpretationem, multis in locis emendatam, viſum eſt potiùs ad calcem rejicere quàm

ex

ex adverſo apponere: non ſolùm ut Græca Lingua accuratiùs excolatur ſuo fulgore magis ſplendens: ſed etiam ut otioſis Ignaviæ anſa penitus præcidatur, qui oculos in Verſionem ſubinde conjicientes, eique fidentes, perfunctoriè, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, (quod uſu compertum eſt) lectiones parant, memoriæ parùm conſulentes, atque adeò Græcarum Literarum ſtudium tantùm non contemptui habentes. Vale *Amice Lector*, & noſtris conatibus fave.

Ut

Ut Lectori innoteſcat quid in hac Editione præſtitum ſit, viſum eſt σφάλματα nonnulla, & ὑστερήματα priorum Editionum, præſertim *Londinenſis*, ob oculos ponere, quæ omnia in hâc poſtremâ emendari, ſupplerique videat.

Pr. notat Edit. priorem: *Nov.* hanc novam.

Διάλ. α'. pr. τὸ χ̓ πρῶτον. nov. pag. 1 lin. 5. τὸ μὸ πρῶτον. —— pr. ἀνέπλε ἀλλὰ n. p. 1. l. 9. ἀνέπλει. ἀνὰ —— pr. τῇ δύρᾳ nov. p. 1. l. 13. τῇ δύρᾳ —— pr. ὁ ἕρεσον. n. p. 1. l. 15. ὁ ἕρεσον. —— pr. πόνη. n. p. 2. l. 6. πόνη. —— ἀνεσρέφετο. n. 2. 7. ἀνεσρέφετο. pr. πυρώσως. n. p. 2. l. 10. πυρόσας. pr. —— δίφυγεν. n. 2. 14. διέφυγμι. —— pr. νόμεω. n. p. 2. l. 19. νομιὼ —— pr. ὧν ἐκείνῳ. n. 2. 22. ὧν ἐκείνοις —— pr. ὠνεξελλθῶν σε n. 2. 22. ὠνεξελλθῶν σε. —— pr. μελαγχολᾶν. n. 2. 27. μελαγχολᾶν. & alia hujuſmodi multa in quolibet Dialogo, quæ cujuſlibet Græcis litteris leviter imbuti eſt corrigere.

Διάλ. δ'. pr. καταέχθη. n. 5. 21. καταιάχθη. —— pr. κἀκεινίνω. n. 6. 1. κἀκεινίνω.

Διάλ. ζ. pr. κᾶν n. 9. 23. κᾶν.

Διάλ. ιβ'. pr. ἐμμιῶν. n. 15. 25. ἔμμια

Διάλ. ιε'. pr. Χαρμόλεως ὁ μεγαεικός. ERM. ἀπολυθῇ n. 21. 27. Χαρμόλεως ὁ Μεγαεικὸς ἐπέρας

ρασος, ἢ τὸ φίλημα δ' τάλαντον λῶ. ΕΡΜ. Ἀπόδυθι—pr. τὸ χρῆλ Θ, κ' ἢ κόμιλω. n. 21.30. τὸ χρῆλλ Θ, κ' τὰ χρῆλη αὐτοῖς φιλήμασι, κ' ἢ κόμιλω—pr. δειπνήσει πλουτελῆ δεῖπνα, ωη δὲ ἔξαπαφῆ τοῦ γέως. n. 24.30. δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μη δὲ νύκ]ωρ ἔξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, πᾶ ἱματίφ ἢ κιφαλλῆ κα]ειλάσας, πρείσιν ἐν κύκλφ τὰ γα]αλυπτεῖα. κ' ἔωθεν ἔξαπαφῆ τοῦ γέως—

Διάλ. ιή. pr. οἷα ὀπαδῆ ἐν Καπύη, τοῦ τῦ πολέμου καιρούς. n. 30. 29. οἷα ἐπιβῆ ἐν Καπύη, ἑταίρας σωών, κ' τοῦ τῦ πολέμου καιρούς—

Διάλ. ιθ'. pr. πρεὶ τ' Ὀλυμπάδος τ' μητέρος σε ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο. Ἀλέξανδ' κἀγώ. n. 31. 29. ἐλέγοντο. Δρόμον τα ὁμιλεῖν αὐτῆ, κὰ βλέπειν ἐν τῆ ὀργῆ. εἶτα ὕπω σε τεχθῆναι, ἢ ὃ Φίλιππον ἔξαπιφνῆς οἰόμενον ποτέρα σε εἶ). Ἀλ. Κἀγὼ ταῦτα—

Διάλ. κά. pr. ὅτε οἱ τ' Ἀχαιῶν θερσαπόντην. Ταῦτά με ἀνιᾷ. n. 37. 1. θερσαπόντην, ἰσηγορία ἢ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὴ κακός, ἠδὲ καὶ ἐσθλός. Ταῦτά με ἀνιᾷ—

Διάλ. κβ'. pr. δαῤῥῆ ὦ Τάνταλε, ὡς ὅτε σὺ. n. 38. 27. ὦ Τάνταλε, ἓυ ἴσθι ὡς ὅτε σὺ—

Διάλ. κγ'. pr. ἀυτῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. βύλῃ δέ σοι ὑπόδειξω. n. 39. 33. γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝΙΠ. Οὐκοῦν, ἀγὰ θερσαπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. ΑΙΑΚ. Βύλῃ δέ σοι ὑπόδειξω.—pr. ἄλλα παρὰ νεκρῖς δόγματα. Αἰ. οὗτος δὲ Σόλων. n. 40. 8. ἄλλα παρὰ νεκρῖς δόγματα. ἔμαθον γὰ ὡς ἐδὲν ἴσον

κύαμος

κύκλοι καὶ κεφαλαὶ τυπῶν ἐνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὕτω γ' Σόλων.—pr. τ' σεαυτὸν τέχνων. Σωκ. τί γὰρ ἂν ἄλλο. n. 41. 17. τ' σεαυτὸν τέκνων, καὶ ὄκ ὀλιγωρεῖς τῶν κτλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο.——

Διάλ. κθ'. pr. ὁ γ' Λάμπις ἀποσφάξας ἑαυτόν. n. 49. 32. ὁ γ' Λάμπις δ' ἔρασ]α Μυρτίου τ' ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν—pr. σὺ γ' ὦ ἀκαρνάν, ἔσενε γὰρ κἀκεῖνος τ' αἰτίᾳ τοῦ ἄλλυς. n. 50. 6. σὺ γ' ὦ 'Ακαρνὰν (ἔσενε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτίᾳ τ' ἔρωσα, σαυτὸν γ' ὄς;—pr. ὑπὸ γ' τῆς αἱρέσεως ἡδονῆς, ἑάλως ὁ γλυκύθυμος. n. 50. 10. ὑπὸ γ' τυχόντος παιδίσκαρίου, καὶ δακρύων ὀπταλέων καὶ σεναγμῶν, ἑάλως.

Διάλ. λϛ'. pr. ἑκάστην τῶν ἀπάντων. n. 58. 26. ἑκάστην τῶν ἀπαντάντων.—pr. εἶμαι γ' καὶ τῶν σκιωπῆς πολλάκις. n. 64. 18. καὶ τῶν ὅτι σκιωπῆς—pr. ὑπέμνησαν. n. 66. 11. ὑπέμνησας.——

Διάλ. λγ'. pr. Χάρ. καὶ ὡς φιλοπαίζυσι πρὸς ἀλλήλυς. n. 82. 25. ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς εἶα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοπαίζυσι—pr. Ὀθρυάδην, τ' ὀπιχάρουσα τὸ πρόσωπον τῷ αὐτῷ ὀνόματι.—n. 82. 33. αἵματι.——

Βιβλίῳ β'.

Διάλ. β'. pr. δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν τ' Ἀεισάνδρου. n. 97. 7. γυναῖκας ἀνήγαγε, τ' μὲν ἐρωμένην ὄσαν αὐτῷ, τ' τε Ἀεισάνδρου—pr. καὶ τὴν Ἰκαρίου. n. 97. 10. τὴν γ' Ἰκαρίου.—

pr. εἰ

pr. εἰ μὴ ἔξῃ ἐν τῷ ἐρκίῳ τὸ κωιδιον αὐτῆς.—
n. 97.13. ἐν τῷ ἐρκίῳ τὸ ξωίηδες ἐκεῖνο, ϗ ὅ-
ϖερ ἠμάπα κωιδιον αὐτῆς.—pr. ϗ † αἰτίαν
σὺ ὦ Ζεῦ παρέχῃς. Ἀυτὸς γὸ ἐνεπέπληκάς
γε—n. 96. 2.—† αἰτίαν τῆ νοθϑΔῶαι ἡμῖν
τὸ ξωέδριον σὺ ὦ Ζεῦ παρέχῃς, ϑνηταῖς ὀπ-
μιγνύμϑ ϗ καπνὸν παρ' αὐτὰς ἐν ἄλλοτε
ἄλλῳ χήμαῖ. ὥσε ἡμᾶς δεδίεναι μή σε χαλε-
ϖήνῃ πῃ ξυλλαβὼν, ὁπότε ἂν ταῦρος ἦς, ἢ
ϖῶλον χρυσοχόων πε κατερχάζεῖαι χρυσὸν ὄντα.
καὶ ἀντὶ Διὸς, ἡ ὄρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἑλλόβιον
ἡμῖν γλύῃ. πλὼ ἀγὰ ἐμπέπληκάς γε—†
ἐρκίου τῆ ἡμιθέων τύπων—pr. ἀνέωξας
τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, ἅπαῖ̈ες—n. 98. 20.
τὰς θύρας, καὶ ὅπῃ τὰς ϑηλὰς ἐτρέπε, ἅπαν-
τες—pr. καὶ αἱ ϑήλειαι ϑεαί. ὥσε ταῦτα μὴ
ἐάσειν—n. 98. 23.—αἱ ϑήλειαι ϑεαί. πῆς γὸ οὐκ
οἶδε † Ἀγλάσλω, καὶ † Τιθωνὸν, καὶ † Ἐν-
δυμίωνα, καὶ † Ἰάσωνα, καὶ τοὺ ἄλλες, ὥσε
ταῦτα μὴ ἐάσειν—

Διάλ. γ. pr—παράπαν, μήτε ϖεφυσομένης τὸ
ὅλον. διόϖερ καὶ αὐτὸς—n. 110. 14.—τὸ παρά-
παν, μήτε ϖεφυσομένης τὸ ὅλον. Σκόϖει γὸ ὦ
Ζεῦ ϖρὸς τὸ Διὸς, εἴ πε νόμῳ γήμας γυναῖ-
κα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάτ̈οι,
μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀφιεὶς καὶ βα-
δίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ-
ραν, καὶ ξωεῖναι τοῖς ϐελομένοις, μᾶλλον δ'
αὐτὸς ἀπάντοι μοιχοδιδασκαλῶ ἀνοίγων τὰς
θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐ-
† καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτ ἐρᾶν δόξειεν ἂν;
ἃ σὺ μ' ὦ Ζεῦ φαίης ἂν, ἐρασθεὶς πολλάκις;
εἰ δέ πε ἔμπαλιν ἐλθοῦσαν γυναῖκα εἰς †
οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων
γνησίων, ὁ δ', μήτε αὐτὸς ϖεφυσπῆοιτο ἀκμαίας
καὶ

καὶ καλῆς παρθένης, μήτε ἄλλῳ συγγενέσθαι ὑπερβολῇ τοιαύτῃ, ἄλογον ἦ καὶ ξένην καταλείσας παρθενίδιον, καὶ τῶν τὰ ἱερὰ φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τ χρόας, καὶ τ σαρκὸς ἐντετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔδ' ὅπως ὁ τριῶτος ἐ παραπέσειν δόξειεν ἄν, δέον παιδοποιεῖσθ, καὶ ἀπολαύειν τῆς γάμε, καταμαραίνον αὐτερόωτον ἔτι καὶ ἐπέρχον κόρῳ, καθάπερ ἔρειαν τὴν θερμοτέραν πέφυκεν διὰ παντὸς τῆς βίε. Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς.—pr.—ἢ κόλαξ, ἢ οἰκέτης, μέγα τὸ μίδωμα.—n. 112. 13. ἢ κόλαξ, ἢ καταπίνων οἰκέτης, ἐν παιδικῶν ἡμῖν ὑποξυρημένῳ ἐπὶ τ ναῦν ἀντὶ ποικίλων καὶ παιδοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔχωσες ἂν ὑποδήσασθαι αὐτῷ μέγα τὸ μίδωμα.—pr. ἄγεις ἂν ἢ ἱππολοφίας.—n. 113, 15.—ἄγεις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσοῦν, ἢ ἱππολοφίας.—pr. ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. ὦ Μίδα καὶ Κερῖσε.—n. 120. 23.—ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. νυῖ πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ χρυσῆν λευσόν. πῖς γὰρ ἂν παρθένῳ ἀναπεπταμένοις πύλαις κόλπως ὑποδέξαιτο ἔτι καλὸν ἐρασμιὸν διὰ τῆς τέχνης καταρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κερῖσε.—pr.—θεὸς ἐς νέωμα καὶ τὸ γυμνασιάρχων—n. 125. 6.—ἐς νέωμα, καὶ παιδοποιήσεται, καὶ τὸ γυμνασιάρχων—pr.—ἀμφίρυσι αὐτὸν ἐν τῷ Συμποσίῳ πολλὴ δηλὰ καὶ νήφοντ—n. 126. 20.—ἀμφίρυσι αὐτὸν ἐκ τῆς Συμποσίας τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέρας ἐπειλημμένον. πολλὴ δηλὰ καὶ νήφοντ—

Δικαιῶ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Διάλογος α'.

Κύκλωψ ἢ Ποσειδῶν.

ΚΤΚ. Ὦ Πάτερ! οἷα πέπονθα ὑπὸ τῶν καλλιρρόων ξένων, οὓς μεθύσας ἐξεπύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟΣ. Τίς ἦ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε, ΚΤΚΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἑαυτὸν ἀπεκάλει, ἐπεὶ ἦ δίφυγε, ἢ ἔξω ἦν βάλης, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ὃς Ἰλίου σ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπαθες, ἁδρὸν ἄρτι πάνυ εὐθαρσὴς ὤν; ΚΤΚΛ. Καλίλαον τὸν ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλὰς πύας ὀπτυλιδίοισιν ἐλόνθοπ τοῖς παιμνίοις. ἐπεὶ ἦ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, (πύρα γὰρ δεῖ μοι παμμεγέθης) ἢ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐκαμόμην ὃ ἐρέειν ἐλινδροῦντο ἀπὸ τῶν ὀρῶν, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτὸν πειρώμενοι, ἐγὼ ἦ Ζυλλαῖον αὐτῇ πύας, ὥστε

εἰκὸς ἰδεῖν, καταφαγεῖν λησταὶ ὄντας. ἐνταῦθα ὁ παγκρατὴς ⊙ ἐκεῖνος ⊙, εἴτε ΟΥΤΙΣ, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πεῖν φάρμακον π ἐγχέας, ἡδὺ μὲν καὶ ἔυοσμον, ὀπβυλάττοντα ὃ καὶ παραχωρήσαντα. ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι ἀπειρέσθαι πάντη, καὶ τὸ ἀσπάλαιον αὐτὸ ἀνερρέφετο. καὶ ἐκ ἔπ ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἦμεν. τέλος ⊙ δὲ, ἐς ὕπνον κατεκαθέδω. ἃ δὴ ἐποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε, ἀφνσίπ ἐπύφλωσέ με καθεύδοντα, καὶ ἀπ' ἐκείνε τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαθεῖ ἐκοιμήθης ὦ τέκνον ὃς ἐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλήμενος ⊙. ὁ δ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν ; ἢ γὰρ ἂν ἓν εἶδ' ὅτι εὖ πάθοι ἀποκινήσας τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥΚΛ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα. καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν ἐκπεμπόμενος τῷ κριῷ, ὅπως ἐχοιμὴν προΐστειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. ΠΟΣ. Μανθάνω, ὑπὲρ ἐκείνοις ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε, ἀλλὰ πού ἄλλως γε Κύκλωπας ἔδει ὑβρισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. ΚΥΚΛ. Σιωπᾷ λέγεις, ὦ πάτερ, καὶ ἄκουε. ἐπεὶ δ' εἰσῆλθον τὸ ὀπβυλάττοντος ⊙ τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην, ὅτι ΟΥΤΙΣ ἔθεσι, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὡς ἦλθον ἀπόντες, ἅτε κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος ⊙, τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἡνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν ξυμφορὰν, ἔλεγε ὁ πατὴρ οἱ εἶναι, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεσθαί σε. ΠΟΣ. Θάρρει ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαί γε αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι εἰ καὶ πήρωσέν μοι ὀφθαλμὸν ἰᾶται ἀμαυρώσας τὸν καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι. πλὴν ἔπ

Διάλογος κ.

Διάλογος β'.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ ὕδωρ μὴν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα· καὶ δένδρον ἔπι, φορητόν. καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τότε ἔξω πίσεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡΩ. Μὴ θαυμάσῃς ὦ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ. ΜΕΝ. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ πρὸς σε) γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ προσώπατι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τὴν ὁρώντων αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο μηχανώμενος. ΠΡΩ. Καὶ πῶς ἂν ἡ ἀπάτη ὅτι τῷ ὄντως ἐνεργῶν γίνοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεπίπτωσα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ προσώπατον οὐδὲν εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις προσπίπτουσα τῷ ὀφθαλμῷ ἰσαμβόν, ἐπειδὰν πῦρ γίνωμαι, προσπνευσάτω μοι ὡς μάλιστα τὴν χεῖρα. εἴσῃ γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν ποτέ μοι προσήκει. ΜΕΝ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Σὺ δέ μοι Μενέλαε δοκεῖς οὐδὲ πολύποων ἐναρκέναι πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς αὐτὸς εἰδέναι. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολύποων εἶδον. ἃ πάσχει δὲ, οὐκ ἂν μάθοιμι παρά σε. ΠΡΩ. Ὁποῖα ἂν πέδιλα προσπλαθὰν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προστρύσῃ ἐκάστῃ καὶ τὰς πλευτανάς, ἐκείνῃ ὅμοιον ἐπιρρᾴζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ θαλάττων, μηδὲ φανερὸς

ὧν διὰ τοῦτο; ἀλλ' ἐοικῶς τῷ λίθῳ. ΜΕΝ. Φασὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεύ. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕΝ. Ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ φάσμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γενέσθαι.

Διάλογος γ'.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.

ΠΟΣ. Ἔγωγε ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἔστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰοῦς παιδίον ὅτε τὸν Ἰόνιον διενήξατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῆς Σκιρωνίδων πετρῶν τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ὥξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῷ σὺν ἁρπῇ καὶ κιθάρᾳ. ὁ δὲ φιλεῖδες κἀκῶς ὑπὸ τῆς ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσῃς ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ὥξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἐχθύες γεγόμενοι. ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μεταβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηκόους τα. ὅπως γὰρ τὰ περὶ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο ὦ Δελφίνες; ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μεταπέμπετο αὐτὸν ὅτι τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλεύσας περὶ τὸ τυραννεῖον ἐπεθύμησε πλοῦσας οἴκαδε ἐς τὴν Μηθυμναν, ὅπως δειξαίατο τὸν πλοῦτον. καὶ ὅπως μὲν πολλοῦ καὶ κάργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ καὶ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένετο,

ἐκέλευε, ὅπως κελεύσειν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα παρὼν τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δεδόκται, ἔφη, ἀλλὰ τῶν σκευῶν ἀναλαβόντα με, καὶ ἅπαντα θρῆνον ποιᾶσαι ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκέλευε ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέπεισαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὰ σκεύη, καὶ ἦν πάνυ λιγυρᾶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτὰ πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὴν μισθὸν ἀπεδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

Διάλογος δ'.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηΐδων.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν ξενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καλλιώχλη, Ἑλλήσπουλος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὴν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νηρηΐδες παραλαβοῦσαι, τῇ Τρωάδι φορτηγήσατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τὴν ὀπηχωείων. ΝΗΡ. Μὰ δαμῶς ὦ Πόσειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω. ἐλεεῖν γὰρ αὐτὴν οἴκτισα ὑπὸ τῆς μητρῴας πεπονθυῖαν. ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἡ ἐμὴ. ἐᾶν ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ φάλαγγι αὐτήν· ἀλλ' ὅσον ἔφλυσεν ἐν τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρονήσῳ τεθάφεται, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῆς Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρας τῆς Κιθαιρῶνος, καθόσον χαθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν

x ὃν μίσρον

ὅπῃ τῆς ἀσχάλης. ΝΗΡ. Ἀλλὰ κακείνῳ σώσω μέλησει, χαεισάμην Θ τῷ Διονύσῳ. Τοῦδε γὰρ ἀπὸ κ) πίτθη ἡ Ἰγώ. ΠΟΣ. Οὐκ ἐχθῶ ἔτω πονηρὸν ὄσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαεισεῖν, ὦ Ἀμφίτιν, ἁκ ἄξιον. ΝΗΡ. αὖ τι ἆρα τὰ παθόντα κατέπεσεν ἀπὸ τῦ κεκ; ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ Φρύξ Θ ἀσφαλῶς ὀχεῖται. ΠΟΣ. Εἰκότως. Νεανίας γὰρ, κ) δυνατὸν ἀντέχειν πρὸς τὸν φορέα. ἢ δ', ὑπὸ ἀπειρίας ὀκνήσασα Θ παεξδόξε, κ) ἀπὸ ἅρματος ἐς βάθ Θ ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, κ) τῷ δαίμονι ἅμα χρεθεῖσα, κ) συσχοινισθεῖσα πρὸς τὸ στόμα τῆς πήρας, ἀκεφαλὴς ἐγένετο τῷ κεφάλων τῦ κεκ, ὧν τέως ἀπείληπτο, κ) κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγ Θ. ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχθεῖν τὸν μητέρα τὸν Νεφέλην βοηθεῖν πρέπον; ΠΟΣ. Ἐχθῶ ἀλλὰ ἡμοίρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Διάλογ Ε'.

Ξάνθ. κ) Θαλάσσης.

ΞΑΝ. Δεξαί μ', ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα, κατάσβεσόν με τὰ βάσανα.

ΘΑΛ. Τί τῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;

ΞΑΝ. Ἥφαιστ Θ. ἀλλ' ἀπολωλέκαμεν ὅλως ὁ κακοδαίμων κ) ζέω. ΘΑΛ. Διὰ τί δὲ σοὶ ἐπέβαλε τὸ πῦρ; ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τ Θέτιδ Θ· ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τὸν Φρύγας ἐκέτευσα, ὅδ' ἁκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῆ νεκρῶν ἀπέρασε μοι τὸν ῥοῦν, ἐλῴησας τὸν ἀθλίως, ἐπῆλθον, ὅπως καλύψω

κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀποχρίσῃ τὴν ἀνδρῶν. ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστ, ἔπυχε γὰρ πλησίον πως ὢν, πᾶν ὅσον οἶμαι, πῦρ εἶχε κ) ὅσον ἐν τῇ Λίτνῃ, κ) ἐπιθὶ ἄλλοθι ἔργων, ἐπῆλθέ μοι, κ) ἔχαμσε μὲν τὰς πέλεας, κ) μυείκας ὥσπερ ὗς κ) τοὺ κακοδαίμονας ἰχθῦς, κ) τὰς ἐγχέλυας.. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑφῆκα χλάπαι ποιήσας, μικρῷ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δ' ἂν ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῆ ἐκκαυμάτων; ΘΑΛ. Θολερὸς ὦ Ξάνθε, κ) θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῆ νεκρῶν, ἢ θέρμη ὑ; ὡς φῆς. ἀπὸ τῦ πυρός. κ) εἰκότως ὦ Ξάνθε, ὃς ὅτι τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νερηίδ θ υἱὸς ἦν. ΞΑΝ. Οὐκ ἔδει ὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺ Φρύγας; ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον ὑ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι. Θέτιδ θ υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Διάλογ θ ε'.

Διὸς, Ἀσκληπιῦ, κ) Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. Παύσασθε ὦ Ἀσκληπιὲ κ) Ἡρακλεῖς, ἐριζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀφετέον γὰ ταῦτα, κ) ἀλλόβια τὰ συμποσίε τῆ θεῶν. ΗΡΑΚ. Ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τυτονὶ τὸν φαρμακέα πρωκαλαχλίνεσθαί μοι; ΑΣΚΛ. Νὴ Δία, κ) ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑΚ. Κατὰ τί ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεῦς ἐκεραύνωσεν, ἅ μὴ δεῖμις ποιῆντα, νυῶ ὑ καὶ ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας, ΑΣΚ. Ἐπελέησαι γὰ κ) σὺ ὦ Ἡρακλες ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγεῖς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑΚ.

Οὐκοῦν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωσαι ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν
υἱός εἰμι, ποσοῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκπαθὴς ὢν τὸν
βίον, θνητὰ καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους
ὑβρεισὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ
καὶ ἀγύρτης· νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσι-
μος ὑπὸ θηβαϊκῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ ἔρ-
γον ὑπέδεξω μόνος. ΑΣΚΛ. Εὖ λέγεις,
ὅτι σε τὰ ἐγκλήματα ἐπαίρω, ὅτι ῥᾳδίως
ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος· ἐπ' ἀμφοῖν δὲ θερμα-
μένος τῷ σώματι, τῷ χαλκῷ, καὶ μᾶλλον τῷ
πυρί. ἐγὼ δὲ οὐ καὶ μηδὲν ἄλλο, ὅτε ἐ-
πάλαιον ὥσπερ σύ, ὅτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυ-
δίᾳ πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παιδίσκοις ὑ-
πὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. ἀλλ' ὁ
μὲν ἀγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν
γυναῖκα. ΗΡΑΚ. Εἰ μὴ πώγων λοιδο-
ρούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς πολύ
σε ἀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἐρεθόμενός σε, βί-
ψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ ἐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν
Παιήονα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον ζυμβιβέντα.
ΖΕΥΣ. Παύεσθε, φημὶ, καὶ μὴ ὀπταρόντες
ἡμῖν ἐξωκέσατε, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμ-
ψομαι ὑμᾶς τοῦ ζυμποσίου. καί τοι ἔγνωμον
ὦ Ἡράκλεες τοῦτο κατακλίνεσθαί σε τὸν Ἀσκλη-
πιὸν, ὅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

Διάλογος ζ'.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. Ἥκουσας ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν
ἡμῖν ὁ Ζεύς, ὡς χαροπόν τι καὶ
ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀποχρεμα-
σθέντες

δέντες καταπατᾶν βιάζεσθέ με, μάτην πονήσετε. οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δ' ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν σωφρονήσας μετεωριῶ. καὶ τἄλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δ' ὅτι μὲν καθ' ἓν ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ὁτιν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην. ὁμοῦ δὲ τοσούτων ὄντων φέρειν, ὡς μὴ καταβαρήσειν αὐτὸν, καὶν τὴν γῆν, καὶν τὴν θάλασσαν περισλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην. ΕΡΜ. Εὐφήμει ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. ΑΡΗΣ. Οἴει γάρ με περὶς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν; οὐχὶ δὴ περὶς μόνον σε, ὃν ἐχθρὸν ἡγοῦμαι. ὁ γοῦν καλίστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῶν ἀπειλῶν, οὐκ ἂν δίκαιός σιωπῆσαι περὶς σε. μέμνημαι γὰρ οὐ περὶ πολλοῦ ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες ἐπεβάλοντο ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παυτοῖον ἦν δεδιὼς, καὶ ταῦτα, θεὸς ὄντας. καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα, ἐκάλεσεν αὐτοῖς σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, καὶν ἐδέδετο αὐτοῖς κερκαιῶ καὶ βρόντῃ. ταῦτα λογιζόμενός, ἐπίσταμαί σοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιρρημοσύνῃ αὐτῶν. ΕΡΜ. Σιώπα, εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ἔτι σοι λέγειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

Διάλογος ἡ.

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.

ΔΙΟΓ. Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν πάλιν ἀνέλθῃς, (σὸν γάρ ὅτιν οἶμαι ἀναβιῶναι αὖθις) ἢν πε ἔδῃς Μένιππον τὸν κυνικὸν (εὑρεῖς δ' ἂν αὐ-

ἢ ἐν Κορίνθῳ τῇ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ τὴν ἐριζόντων περὶ ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ
a γῆς καταγελάσας, ἥκειν ἐνταῦθα πολλῷ πλείω ὀπτασιάσοντα. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν καὶ πολὺ τὸ, πῆς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μὴ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ, ἢ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, σατράπας, καὶ τυράννους, ὕπατον τὰπεινοὺς, καὶ σοφιστὰς, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγιγνωσκομένους, καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀφυεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῆς ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ. καὶ πρὸς τούτοις, ἐμπλησάμενον τίω πήρας ἥκειν δέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴπερ εὕροι ἐν τῇ βιόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκκαθαρσίου, ἢ τι τοιοῦτο. ΠΟΛΥ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα ὦ Διόγνητε, ὅπως ἂν εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ὅτι τὴν ὄψιν; ΔΙΟΓ. Γέρων φαλακρὸς, βιβλίον ἔχων πολύδυρον ἀπαγγι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ τῆς ὀπτασίας τὴν ῥακίαν πρικίλον. γελᾷ δ' ἀεὶ καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ὀπτασιάζει. ΠΟΛ. Ῥᾴδιον εἰρεῖν ἀπὸ γε τούτων. ΔΙΟΓ. Βούλῃ καὶ περὶ αὐτοῦ ἐκείνου ἐπιτείλωμαί τι τοῦ φιλοσόφου; ΠΟΛ. Λέγε, ἢ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῦ τῆς παρρησίας ληρῶν, καὶ ἀεὶ τῶν ὅλων ἐρίζοντα, καὶ κέρατα φύοντι ἀλλήλοις καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τινα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκοντα τὸν νῶν. ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον ἔτι φήσουσι, καταγελῶντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟΓ. Σὺ δ' οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγνητε, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δ', ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον,

ἀπάγγελε

ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὦ μάταιοι τ
χρυσον φυλάττετε, τί ὑ πωρεῖσθε ἑαυτοὺ λο-
γιζόμενοι τοὺ τόκους, κ) τάλαντα ὅτι τελάνίοις
σωμπθέντες, ὃς χρὴ ἕνα ὄβολον ἔχοιτας ἥκειν
μεθ' ὁλίγον; ΠΟΛ. Εἰρήσεται κ) ταῦτα πρὸς 5.
ἐκείνους. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ κ) τοῖς χαλοῖς γε κ)
ἰωχυροῖς λέγε. Μενίλλω τε τῷ Κοεινθίῳ, κ)
Δαμοξένῳ τῷ παλαιςῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ὕστε ἡ
ξανθὴ κόμη, ὕτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα,
ἢ ἐρύθημα ὅτι τῦ προσώπε ἔπ' ἐςὶν, ἢ νεῦρα ἐυ- 10.
τονα, ἢ ὦμοι καρτεροὶ, ἀλλὰ παντωμία ἡμῖν
κόνις, φασὶ, κραγία γυμνὰ τῦ κάλλες. ΠΟΛ.
Οὐ χαλεπὸν ἀλλὰ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺ κα-
λὲς κ) ἰωχυρός. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν ὦ
Λάκων (πολλοὶ δ' εἰσὶ, κ) ἀχθόμενοι τῷ πρᾶγ- 15
ματι, κ) οἰκλείοντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε
δακρύειν, μήτ' ὀιμώζειν, δηλησάμενοι τὴν
ἐνταῦθα ἰσοπμίαν. κ) ὅτι ὀφονται τοὺ ἐκεῖ
πλυσίυς ὐδὲν ἀμείνυς αὐτῶν. κ) τοῖς Λακεδαι-
μονίοις ἢ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμῦ 20
ὀπτήμησον, λέγων ἐκλελύθας αὐτές. ΠΟΛ.
Μηδὲν ὦ Διόγμες περὶ Λακεδαιμονίων λέγε·
ὐδὲ ἀνέξομαί γε. ἃ ἢ πρὸς τοὺ ἄλλυς ἔφηθα,
ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ. ἐάσομεν τότυς, ἐπεί σοι
δοκεῖ. σὺ ἢ οἷς προσῆκον, ἀπάνεσχε παρ' ἐμῦ 25.
τοὺ λόγυς.

Διάλογ Θ'.

Πλάτων, ἢ χτ' Μενίππε.

ΚΡΟΙΣ. Ὀ τρέσομαί, ὦ Πλάτων, Μέ-
νιππον τέλονί τ κωμικα παρ-
ρησιαζόμενα. ὥστε ἢ ἐκεῖνόν τοι καταπίησον, ἢ ἡ- 35
μεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΤ.

Τί

πάντα μία

τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρ☉ ὤν;
ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῆς ἄνω, Μίδας μὲν ὅτοτε τῶ χρυσῶ, Σαρδανάπαλ☉ δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῆς θησαυρῶν, ὀπτελᾶ, καὶ ἐξονειδίζῃ, ἀνδραποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων, ὁπόταρ ἅπτῃ ἡμῶν τὰς οἰμωγάς. καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. Τί ταῦτα φασιν, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Ἀληθῆ ὦ Πλάτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀλγυνεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μεμνῆσθαι, καὶ φειδόμενοι τῆς ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν αὐτοῖς αὐτούς. ΠΛΟΥΤ. Ἀλλὰ καλῶς. λυποῦσι γὰρ δικαίως κλαίοντες. ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλάτων, ὁμόφρ☉ ὢν τοῖς τότε στεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐξελπόμην σπουδάζειν ἡμᾶς. ΜΕΝ. Καὶ μὴν ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ὅπου γνώσεσθε, ὡς οὐδὲ παυσόμεθα, ἕνεκα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀεὶ ὑμῖν, καὶ καθαλῶ ὑμᾶς, καὶ καταγελῶν. ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. Οὔκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, θεοπτικωτέρους ἑαυτοὺς ἡγούμενοι, καὶ ἐλεύθερος ἀνδράσιν ἐνθυφῶντες, καὶ τὰ θνητὰ τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΧΡΟΙ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. Ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσῦ; ΣΑΡ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς; ΜΕΝ. Εὖ γε ὅτω ποιεῖτε. ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συμείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. ῥᾴστη γὰρ ἂν τῶν τοιούτων οἰμωγῶν ἐπᾴδοιμι ὄν.

Διάλογος ί.

Μενίππου, Ἀμφιλόχου, καὶ Τερψωνίου.

ΜΕΝ. Σφὼ μὲν τοι ὦ Τερψώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάλιστα δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπειληφασιν εἶναι. ΤΡΟΦ. Τί γὰρ ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὧδ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσι; ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἐτερετίζετε ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρωμένοις. ΤΡΟΦ. Ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ὅτι ἂν εἰδείη, ὅπι αὐτὸς ἀποκειτέον ὑπὲρ αὐτῶν. ἐγὼ δ', ἥρως εἰμὶ, καὶ μανθάνομαι ἤν τις κατελθοι παρ' ἐμὲ, σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τὸ παράπαν. καὶ γὰρ ἥπιστεις οὐ τύτοις. ΜΕΝ. Τί φὴς, εἰ μὲ ἐς Λεβάδειαν μὲν παρέλθω, καὶ ἐσαλμὸς τοὺς ἀδοκήτους, γελοίως μάλα ἂν τῶν χρεῶν ἔχων, ἔστερπτο σωδὰ τὸ στόμα τὰ πεινῆ ὄντι ἐς τὸ ἀκίλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅπι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ χροιᾷ διαφέρων. Ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί ὄ ἥρως ὄζιν; σχολὴ γάρ. ΤΡΟ. Ἐξ ἀνδρὸς τὸ καὶ θεὸς γίνεσθον. ΜΕΝ. Ὁ μὲν ἄνθρωπος ὄζιν, ὡς φὴς, μήτε θεὸς, καὶ σωματοφόρον ὄζι; νῦν ἔν τῷ σὺ τὸ θεῖ ἐκεῖνο ἡμάτιον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. Χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τερψώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις ὅπι μὲν τοι ὧδε εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Διάλογος ιά.

Ἑρμῆς καὶ Χάρων.

ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐείζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ. ἄμεινον γὰρ εἰδέναι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. ΕΡΜ. Ἄγκυραν ἐνηελωμένῳ ἐνόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. Πολλὰ λέγεις. ΕΡΜ. Νὴ τὸν Αἰδωνέα τὰς πέντε ὠνησάμην καὶ ἐπωλησα δυὸ ὀβολῶν. ΧΑΡ. Τίδει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὼ δύο. ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τὸ ἱστὸ πέντε ὀβολῶν ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑΡ. Καὶ τέτας προσίδει. ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν, ὡς ὀπτάλασαι τὸ σκαφίδιόν τὰ ἀνεωγότα καὶ πλὰς ἦ, καὶ κολώδιον, ἀφ' ὦ τὴν ἀκέραιαν ἐποίησας, δυὸ δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑΡ. Εὖγε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μήτι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ· πότε δ' ἂν ταῦτ' ἀποδώσειν φῂς; ΧΑΡ. Νὴ μὰ τὸν Ἑρμῆν ἀδυνάτως ἔχω. ἢν δ' οἱ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους νεκρὰς ἐνέσας, τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. ΕΡΜ. Νὴ τὸν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος ἡμέρας, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσιμι. ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως τὸν Ἑρμῆν· νῦν δ' ὀλίγοι ὡς ὁρᾷς ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡΜ. Ἄμεινον ὅτως, εἰ μὴ ἡμῖν παρατείνοιτο τὸ σὸν τὸ ὄρλημα· πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἵοι παρεῖνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυμάτων οἱ πολλοί· νῦν δ' ἢ φαρμάκων τις ὑπὸ τῆς

τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ἢ ὑπὸ τῆ γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τῆς τρυφῆς ἐξωδυνήσω τὴν καρδίαν, καὶ τὰ σκέλη. ἀκρεῖς γὰρ ἄπαγες, καὶ ἀλγυνεῖς, ὥσθ' ὅμοιοι ἐκείνοις, οἱ ἢ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν, ὀφθαλμοῦντες ἀλλήλους, ὡς ἔοικασι. ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ εὐπόθητά ὅτι ταῦτα. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ὑμῖν ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Διάλογος ιβ'.

Πλάτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΛΟΥ. Τὸν γέροντα εἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτιλον, ὃν παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ δὲ κληρονόμοι ὀλίγοι τινὲς, καὶ ἐπιορκισμένοι. ΕΡΜ. Ναὶ, τὸν Σικυώνιον φῆς· τί δέ; ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνον μὲν ὁ Ἑρμῆς ζῆν ἔασεν ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἐβεβίωκεν ὀλιγωρήσας ἀλλὰ τοσαῦτα, εἴγε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. σὺ δέ γε κόλακας αὐτῷ, Χαιρέαν τὸν νέον καὶ Δάμωνα, καὶ πρὸ ἄλλους καλάσασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡΜ. Ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛΟΥ. Οὐμενοῦν, ἀλλὰ δικαιότατον· τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ἀχθῆναι ἀποδαγεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῆς χρημάτων ἀνίσου ποιῆναι, ὑδὲν ὠφεληκότες; ὃ δὲ πάντων ὅτι μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα ἐνυχόμενοι, ὅμως ἀσεβοῦσιν ἔν γε τῷ φανερῷ καὶ νουθετοῦσι, καὶ μὴ βλαβόντας, πάσῃ σπουδῇ δύσεσθαι ἢ ὅμως ἀναχωνεῦσαι, ἢν βίᾳ καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῆς ἀνθρώπων· διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔζω ἀδάκρυτος, οἱ δὲ περιπίπτουσιν αὐτῷ μάτην ἐπικαλοῦντες. ΕΡΜ. Τελοῦσι πείσονται, παῦρα ὄντες· πολὺ κακεῖνος εὖ μάλα διαβεβολεῖ

σκολεῖ αὐτοῦ, καὶ ἐπελπίζει. καὶ ὅλως, ἀεὶ δαιμόνιε ἔοικας, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν χλῆρον ἐν σφίσι διημιλλῶντο βόσκοντα, ζωὴν μαχαίραν πρὸς ἑαυτοὺς πιέζοντες.

ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀπολυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ Ἰόλεως ἀνηβήσατο. οἱδ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων ἢ ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἥκετωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡΜ. Ἀμείλησον ὦ Πλάτων. μετελεύσομαι γὰρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς. ἐπὰ ἧ οἶμαι εἰσι. ΠΛ. κατάπα. ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις νεηνίας γενόμενος.

15

Διάλογος ιγ'

Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.

ΤΕΡ. Τοῦτο ὦ Πλάτων δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι βιάκονα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέροντα θάκειτον ζῆν ἔπ. ΠΛ. δικαιότατον μὲν οὖν ὦ Τερψίων, εἰ γὰρ μὴ ζῇ, μηδένα συγχώρειν ἀποθανεῖν τῶν φίλων. σὺ δὲ, παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβάλλου αὐτῷ, θερμαίνων τὸν χλῆρον. ΤΕΡ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δωσάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις, ΠΛ. Καινὰ ὦ Τερψίων νομοθετεῖς, ἢ μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι, δωσάμενον πρὸς ἡδονὴν, ἀποθνήσκειν. τὸ δὲ ἄλλως μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν πιστεύω ἀπῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἔξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν

αὐτὸν ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ἀστέργηπον, ὀδόντας βεῖς ἔπι λοιπὰς ἔχοντα, μόλις ὁρῶντα, εἰκέταις τεθράσιν ἐπικεκυφότα κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέσον ὄντα, ὀλέν ἔπι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῆς νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίονς, καὶ ἐρρωμένεσθαι νεανίσκους. ἄνω γὰρ ποταμοῦ πού γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχεῖν, πότε καὶ τεθνήξεται τῆς γερόντων ἕκας, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεραπεύομεν. νυνὶ δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἀμάξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει. ΠΛΟΥ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, ποκὺ σωφρονέστερα γίνεται, ἢ ὥς σοι δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δέ τινες ὄντες, ἀλλοτρίοις ἐπιτιμᾶτε, καὶ τοῖς ἀτεκνοις τῆς γερόντων εἰσποιεῖσθε, φέροντες αὐτὰς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, θεὸς ἐκείνων καταφυτόμενοι, τὸ καὶ θεᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεσθαι. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ θεραπευθῆναι ὑμᾶς αὐτῆς. καινὴν γάρ τινα τέχνην ἐπινενοήκατε, γραιῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ γὰρ ἔντεκνοι, ὑμῖν ἀνέρασοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῆς ἐρωμένων σωθέντες ὑμᾶς τὴν παναρχίαν οὐ φέρουσι, ἵν' καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλατόμενοι, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρασταὶ ἔχωσιν. εἶτα σε ταῖς διαθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δουροφορήσαντες, ὁ δὲ πᾶις, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ὄζει δίκαιον, κρατεῖ πάντων. εἰ δὲ, ἀποστέρησι τοὺς ὀδόντας, ἀποσμυγέντες. ΤΕΡΨΙΩΝ. Ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐμοὶ γοῦν Θάκειτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσοίμι, ὑποστένων, καὶ μύχιον π καθάπερ ἐξ

αὖ

ἀῦ νεοπτὸς ἀτελὴς ὑπηχράζων, ὥς ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σορᾶς, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. κ) τὰ πολλὰ ὑπὸ φρενιτίδων, ἄχρυπνος ἐκείμην ἀειθμῷ ἕκαστα, κ) διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι κ) τὸ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀχρυπνία, κ) φρενῖτίδες. ὁ δ' πρᾶτόν μοι δέλεαρ καταπαῦν, ἐρεσχηλῶν δαπομένῳ πρώην ὀπτηλῶν. ΠΛΟΥΤ. Εὖγε ὦ Θήκειτε, ζώης ὀπτμήκιστον, πλυτὸν ἅμα, κ) ἡδὺ τοιούτων καταγελῶν, μὴ δ' πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ πρεσβύτας πάντας τοὺ κόλακας. ΤΕΡ. Τᾶτο μὸ, ὦ Πλοῦτον, κ) ἐμοὶ ἥδιστον ἥδη, εἰ κ) Χαιρεκράτης προτεθνήξεται Θήκειτε. ΠΛΟΥ. Θαῤῥῇ ὦ Τερψίων. κ) Φείδων γὸ, κ) Μέλανθος, κ) ὅλως ἅπαντες, προελεύσονται αὐτὸ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φρενῖτίσιν. ΤΕΡ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ὀπτμήκιστον ὦ Θήκειτε.

Διάλογος ιδ'.

Ζηνοφάντυ κ) Καλλισθμίδυ.

ΖΗΝ. Σὺ δ' ὦ Καλλισθμίδυ, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὸ γὸ, ὅτι παρέσπος ὢν Δειγίᾳ, πλέον τᾶ ἱκανᾶ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην. οἶδα. πῶρῆς γὸ ὑποδυήσκοντί μοι. ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν, παράδοξόν τι ἐγένετο. οἶδα γὸ κ) σύ πυ Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλέσπον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα; ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνύμενος ἐπ' ἐμοὶ τὸ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ δ' τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον

μήκιστον ἐπελήλυθε, καὶ ὑπὲρ τὴν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ὑπὸ πρεσβύου τινὰ ὁδὸν ὁδεύων ἢ κλέπτων ἔξεύρομεν· πειράμενοι γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτισόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, (πίνει δ' ὑπερφυῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτό, καὶ ὑπαδοῦναι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἑλάττονα ἐπωμοσάμην ἀρήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. ΚΑΛ. Ἐπεὶ πίνων λυσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μεσονύκτιος κύλικας ἐτέτμητο ἔχων, τὴν μὲν τοῦ Πτισοδώρου τὴν ἔχυσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλλεὶς ὡς οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτισοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ὀπτιγελᾶν. ΖΗΝ. Ἀτεῖα γὰρ, Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ, τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἶτα σωτὴς οἷμαι τῷ γεγηθυίᾳ, ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷα δὴ ὁ οἰνοχόος εἰργασμένος. ΖΗΝ. Πάλαι ἀλλ' ἤδη σε τὸν ὀπτιμον ἐχέλιον πεπάδας. ἦκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον.

Διάλογος ιέ.

Κνήμων καὶ Δαμοίππας.

ΚΝΗ. Τοῦτο ἐκεῖνο τῆς παροιμίας, Ὁ νεκρὸς τὸν λέοντα. ΔΑ. Τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. Πῶς δ' οὐ, τ' ἀγανακτῶ? κληρονόμον ἀκούσας καταλέλοιπα καλασοφιδεὶς ὁ ἄθλιος, ὃς ἐβυλόμην ἂν μάλιστα ζῆν τ' ἀμὰ, παραλιπών. ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἀτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον ὅπως θανάτῳ κἀκεῖνος ἐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, δόξας διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὴ οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, ἐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ὀπισθόντος, καὶ νυνὶ Ἑρμόλαος ἔχει τἀμὰ, ὥσπερ πς λάζεται, καὶ τὸ ἄγκυρον τῆς διαθήκης συγκαταπάσας. ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τῆς ἁλιέως ὥστε σόφισμα καλὸν σαυτοῦ σωτῆρα ἔσεσθαι. ΚΝΗ. Ἔοικα. οἰμώζω τοιγαροῦν.

Διάλογος ιϛ'.

Χάρων καὶ Ἑρμῆς.

ΧΑΡ. Ἀκούσατε ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ

τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑποσταθρόν ὅτι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά· καὶ ἦν τρόπῳ ὅτῳ διάτρησας, οἰήσεται πειρατήν. ὑμεῖς δέ, τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ὑπιερόμενοι ἔχας☉. ἢν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δι-δια μὴ ὕστερον μετανοήσετε, καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ οἴσασθε. ΝΕΚΡΟΙ. πῶς οὖν ποιήσαντες, εὐπλοήσομεν; ΧΑΡΩΝ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνὰς ὅτι βαίνειν χρὴ, τὰ ἐνθυμήματα ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἠόνος☉ καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ ὅτῳ δέξαιτό τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπακτὰ, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐκεῖ, διαλήσεσθε αὐτοῦ, καὶ ἀναλαμβάνετε, γυμνὰς ὅτι βαίνειν ἀναγκάζων. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. καὶ ὅτῳ ποιήσομεν. καὶ ὅτοσι τίς ὁ πρῶτος ὅτι; ΜΕΝΙΠ. Μένιππος☉ ἔγωγε. ἀλλ' ἴδε ἤ πέρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνην ἀποῤῥίφθη. τὸν τείχοντα δὲ ἐσ' ἐκόμισα, ἓν ποιῶν. ΕΡΜ. Ἐμβαίνετε ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄκιστε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ὀπτικοπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς δ' ὅτος☉, τίς ὅτι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μαραθωνικὸς ἐπέρας☉, ἐς τὸ φίλημα διπάλαστον ἦν. ΕΡΜ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος☉, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμιν τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὀπὶ ἦβ παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, ἄζων☉ εἶ, ὀπίβαινε ἤδη. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ὅτοσι, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ. Λάμπιχ☉, Γελώων τύραννος☉.

ΕΡΜ.

Ε Ρ. τί δῆτα Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑ'. τί δ' ἂν ἐχέλιν ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν πύραννον ἄνδρα; Ε Ρ. τύραννον μὸ ἀδαμῶς, νεκρὸν δὲ μᾶλλα. ὥστε ἀπόδυ ταῦτα. ΛΑ'. ἰδὲ σοι ὁ πλοῦτος ἀπόρριπται. Ε Ρ. καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν. βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον, συνεμπεσόντα. ΛΑ'. ἐκὼν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεξείδα. Ε Ρ. ἀδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ'. εἶεν. τί ἔπι, πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. Ε Ρ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν. καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδὲ σοι. φιλός εἰμι. Ε Ρ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ἁπαχὺς ὁ πολύσαρκος, πῆς εἶ; ΛΑΜ. Δαμασίας ἀθλητής. Ε Ρ. ναὶ ἔοικας. οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑ. ναὶ ὦ Ἑρμῆ. ἀλλὰ παρέδεξαί με γυμνὸν ὄντα. Ε Ρ. ἃ γυμνὸν ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον, ὥστε ἀπόδυσαι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον. ἀλλὰ καὶ τοὺ στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑ'. ἰδὲ σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἑτοῖμος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ε Ρ. ὅπως ἀμείνων ἀβαρὴς ᾖ ὅσε ἔμβαινε. καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποδέμενος ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ περιέπῃ, καὶ τὸν τῦφον, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῆς περιόντων ἀξιώματα, καταλιπὼν δὲ καὶ γῆν, καὶ δόξαν, καὶ εἴποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην ἁπλοῦν, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ὑπογραφὰς, μηδὲ ὅπ μέγαν τάφον ὅπι σοι ἔχωσαν λέγε. βαρυνεῖ γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύομενα. ΚΡΑ. ἀκ ἐκὼν μὰν, ἀπορρίπτω δέ. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; Ε Ρ. βαβαὶ, σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βάλλεις;

βάλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; ΚΡΑ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠείσθωσα, καὶ ἡ πόλις ἐπίμπασε. ΕΡ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον. ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπόγε τοῦ χήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς ὁ ὅσῃ σφῶν φρονιμώτερος, τίς ὅστις, ὁ τὸν βαθυὼ πώγωνα καθειμένος; ΜΕΝ. φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός. ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον, ὅψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. κατάθου σὺ τὸ χῆμα πρῶτον. εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσων μυρίων ἀλαζονίαν κομίζει, ὅσων δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔτι, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀναιδεῖς, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλεις, καὶ μακρηγορίαν. νὴ Δία καὶ χρυσίον γε τυπὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν. ἃ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περιεκρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ φενακικὸν δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἶχε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκοντόρος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι πίνων αὐτὰ ἐπεὶ σὺ γε κελεύεις. ΜΕ. ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύ τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς. πέντε μνῶν τείχες εἰσὶ τριχῶν. ΕΡ. οὐ λέγεις. ἀπόθου καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; ΕΡ. Μένιππος οὗτοσί, λαβὼν πέλεκυν σὺ ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν ὑπερόπτως τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. ΜΕ. οὐκοῦν Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδησον. γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ΕΡ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. ΜΕΝ. Εὖγε. ἀνθρωπωτε-

πνώτερον γὰρ νιῶ ἀναπέφηνας, ἀποθέωμεν & αὐτῶ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῆ ὀφρύων; ΕΡΜ. Μαλίστα. ὥσπερ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταῦτας ἐπῆρκεν, ἐκ οἵας ἐφ' ὅτῳ ἀναπείσων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ τοὺς θανάτους ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' οὖν. ΜΕΝ. Ἐν ἔπ τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Κολακίαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ ὦ Μένιππε, ἀπόθες τὴν ἀλαζονείαν, καὶ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἀλυπον, καὶ τὸ γελαστικὸν, καὶ τὸν γέλωτα. μόνον & γὰρ τῆ ἄλλων γελᾷς; ΕΡΜ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, καιρὸς γὰρ καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ ὑπὸ, ἀπόθες & ῥημάτων τοσαύτην ἀπειροκαλοσύνην, καὶ ἀνηθίσεις, καὶ παιδιοσύνης, καὶ σκιρτήσεις, καὶ βαρβαρισμὸς, καὶ τ' ἄλλα βάρη τῆ λόγων. ΡΗ. Ἦν ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. ΕΡΜ. Εὖ ἔχει. ὡς τε λύε τὰ ἀπόγεια. τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύλιον ἀναπαύσω. πέτασον τὸ ἱστίον. εὐθυνε ὦ πρεσβυ τὸ πηδάλιον. εὖ πάθωμεν. τί οἰμώζετε ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος & σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα διαθηκάμενος & ; ΦΙΛ. Ὅτι ὦ Ἑρμῆ ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. Ψεύδεται. ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΜΕΝ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἑξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ὅτι τῆ σοφίᾳ, ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ δ' ὦ Μένιππε, ἐκ ἄχθη ἀποθανών; ΜΕΝ. Πῶς,

ὡς

ὃς ἔπαθσα ὅπῃ τὸν θάνατον, καλέσαντ' μηδενός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἢ χραυγή τις ἀκούεται, ὥσπερ πινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. Ναὶ ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνός γε χώρας, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὸ ἐκκλησίαν ξυνελθόντες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες ὅτι τὸν Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ ἐκεῖνα ἀπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ὅτι Κράτητι τάτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασία μήτηρ κωκύσα, ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ὅτι τῷ Δαμασίᾳ. σὲ δὲ οὐδεὶς ὦ Μένιππε δακρύει. καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος. ΜΕΝ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κωμῳδῶν μεθ' ὀλίγον ὠρυομένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τὸν χορὸν τυπτομένων τοῖς πήχεσιν, ὁπότ' ἂν συνελθόντες δάπτωσί με. ΕΡΜ. Γενναῖος εἶ ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπαύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθείαν ἐκείνῳ προϊόντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλως μεθελκυσόμεθα. ΜΕΝ. Εὐπλοεῖτε ὦ Ἑρμῆ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί ἂν ἔτι καὶ μέλλετε; δικαζοῦσαι δείσει, καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, βοχὰς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

Διάλογος ιζ'.

Κράτης καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. Μοίραιον τὸν πλοῦτον, ἐπίνωσκες ὦ Διόγνητε τὸν πάνυ πλοῦτον, τὸν ὃν κοιλίᾳθα, τὸν τὰς πολλὰς

ὀλκάδας ἔχοντα, ἢ ἀνεψιὸς Ἀεισέως, πλέσι καὶ αὐτὸς ὤν; τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπλέγειν, ἢ μὴ ἀνάειρ, ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡΑ. Τὴ κλήρᾳ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐπίθεντο. Ἀεισέαν μὲν ὁ Μοιείχου ἐὶ θεραπόθανοι, δεσπότην ἀφιεὶς τὴ ἑαυτῦ πάντων. Μοίειχον δ' ὁ Ἀεισέας, εἰ θεραπέλθοι αὐτῦ, ταῦτα μὴ ἐγίγεσθο. οἱ δ' ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῆ ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῆ ὀνειράτων, ὥς γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἀεὶ μὴ Ἀεισέᾳ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιείχῳ. καὶ τὰ τάλαντα, πότε μὴ ἐπὶ τότον· νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε. ΔΙΟΓ. Τί ἂν πέρας ἐγίνετο ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. Ἀμφω τεθνᾶσιν ὀλίγαις ἡμέραις. οἱ δὲ κλῆροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἀμφω συγγενεῖς ὄντας, ἀδελφὼ πώποτε φερμαμομένους ἔτω γνώσεσθαι ταῦτα. διαπλέοντες δὲ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, καὶ μέσον τὸν πόρον πλανηθέντες τῆ Ἰάπυγι, ἀνεδράπησαν. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῇ ζίῳ ἥξω, ἀδὲν τοιοῦτο ἐνενοήμεν περὶ ἀλλήλων. ὅτε πώποτε ἐυξάμην Ἀνταδένδρου ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ χερτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) ὅτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κλήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὸ πέρην, χοίνικας δύο σεσήμων ἔχουσαν. ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' ἀδέ σοι ὦ Διόγνες. ἄλλ' ἐκεῖνο, σύ τε Ἀνταδένδρου ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνό-

σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία μέμνημαι. τοῦτον διαδεξάμενον τὸν πλοῦτον παῤ Ἀνπαδέους, καί σοι ἔπι πλείω καταλιπόν. ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμελημένην ὑπὸ τοιούτων κτημάτων, καὶ ὑβριζόμενοι θεραπαινίδων ἡμᾶς, κλεπτομένους ὑπὸ δούλων, ἐς ὃ τὸ χρυσίον πάντες ἔκλεπτον. ΔΙΟΓ. Εἰκότως. ὃ γὰρ εἶχον ἔνθα δίκαιον τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῖν διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλανείων. ὥστε εἴποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διέῤῥει, τῶν πυθμένων ἐχόντων ὑπαμβύσ. οὐδ' ὅπως ἔχουσιν αἱ τῶν Δαναΐδων αὖ ταῖς παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξω ἀφ' ἑαυτῶν θα τὸν πλοῦτον. οἱ δ' ὀβολὸν οὐκ ἔχουσι κομίζοντες, καὶ τοῦτον ἄχει τῶν πορθμέως.

Διάλογος ιή.

Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος, καὶ Σκιπίωνος.

ΑΛΕΞ. Ἐμὲ δεῖ συγκεκεῖσθαί σε ὦ Λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝΝΙΒ. Οὔμοιγε, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ; ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν, Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, ἐγὼ δ', Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. Νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι. ἀλλὰ καὶ σοὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. Περὶ συμβρίας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγῆσθαι

Ἕλλησιν στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ γὰρ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐκ ἐτύτου μόνον, ἀλλὰ πάντων ἥδιον ἂν ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. Οὐκοῦν ὧν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε. ANNIB. Ἐν μὲν τούτῳ ὦ Μίνως οὐκ ἀμύνω, ὅτι ἐνταῦθα οὐ τῇ ἑλλάδι φωνῇ ἐξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὐδὲν ἐνέγκαιό μοι. φημὶ γὰρ τούτοις μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προσεχώρησαν, δι' αὐτῆς δ' ὑπάμιν τε προσβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐκ τῆς Ἰβηρίας, τὸ πρῶτον, ὑπαρχος ὢν τοῦ ἀδελφοῦ, μειρίων ἠξιώθην, ἄειρος κειθείς. καὶ τὰς μὲν Κελτιβήρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῆς ἑσπερίου, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπέβαν, τὰ περὶ τὸν Ἠριδανὸν, ἅπαντας κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσούτους πόλεις, καὶ τῆν μεσογαίαν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῆς προαστείου τῆς προσηκούσης πόλεως ἦλθον, καὶ πυστὸς ἀπέχων σταδίους μυρίους ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῆς μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς χρυσῷ σαυνεκοῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔτρεξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην; ὅτε θεὸς ἐνομισθην, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος ἐμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς σωφρονεστάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος. καὶ Μήδοις καὶ Ἀρμενίοις καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τοὺς τολμῶντας παραδιδόντας ἐυθὺς τῇ νίκῃ. Ἀλέξανδρος δὲ, παρεὼν ἀρχὴν παρειληφὼς, ἤυξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ δ' οὖν ἐκράτησέ τε, καὶ τὸν ὅλεθρον ὑπεῖπον

Δαρείου

Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐνίκησεν, ἀποστὰς τῶν πατρώων, προσκυνεῖσθαι ἠξίει, καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαίφονει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συναπέβαλεν ὑπὸ θανάτῳ. ἐγὼ δ' ἤρξα ἐπὶ πόσης τῆς παρθίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ὅπλα δυσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἑκάστῳ ἐμαυτὸν παρέσχον. καὶ καταδικασθεὶς, ὡς ἔσχα συγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς. καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὥσπερ οὗτος, ἐρραψῴδουν, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνονα φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίονα ἀκοῦσαι, διὰ τί διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ἐμοὶ δὲ διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γυναικὸς, καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῇ τύχῃ κεχρημένου. MIN. Ὁ μὲν εἰρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, ὡς δὲ ὡς Λίβυι εἰκὸς ἦν τοῖς αὐτοῦ. σὺ δὲ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φὴς; Α. Ἔχειν μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα ὕπνῳ θέρουσι. ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη δηλῶσαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δ' οὗτος ληστὴς ἐγένετο. ὅμως δ' ὅρα εἰ καὶ ὀλίγον αὐτοῦ δίηνεγκα. ὃς νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μεμηνθὸν καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῆς χειροτονηθείς. καὶ οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν πρεσβύτερον, ἀλλὰ πᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὁπηνίκασας τὴν γῆν, καὶ δῆνον ἤσπασάμην, εἰ μὴ πάντων κρατήσαιμι. ὀλίγες ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ

ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμην. ἦλθον ὅτι Ἰωσὼν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῶν νεκροὺς ὅτι μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῦν ὁ πορθμεύς, μὴ διαχέεσθαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ φαίης διαπεξαμβῶν τοὺ πολλοὺς αὐτῷ, διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα ἓν ἕκαστον αὐτὸς κεκινδυνευκώς, καὶ πρώτος ἐνθὼν ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅσον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς. καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτοῦ εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην. καὶ Σκύθας ἓν, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ. καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ ἓν καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, ζυγγνωστὸν ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι προσδόκησαντες περὶ ἐμοῦ· τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον. ὅτος ἓν φυγὴν ὢν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν, πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὡς γοῦν ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν. ὅτι οὐκ ἰσχύι, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις. νόμιμον ἓν, ὦ πρόφαντες, οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν μυρίην, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίρας συνὼν, καὶ τοὺ τῷ πολέμῳ καιρὸς ὁ δαιμόσιος καθηλυπαθῶν. ἐγὼ ἓν, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐπ' ἐμοὶ δόξας, ἐπὶ τί ἔων μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξε; Ἰταλίαν ἀναμωπὶ λαβὼν καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ἐπαγόμην. ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξά μοι ἐκεῖνα, ὑποπήωνητα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἰρηκα. σὺ δὲ ὦ Μίνως

ὦ Μίνως δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.
ΣΚΙ. Μὴ πρόπεσον, ὦ μὴ καὶ ἐμὲ διακόσῃς.
ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἶ ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς;
ΣΚΙ. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. Τί δὲν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων εἶμι, τῷδε Ἀννίβα ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κατανάγκασας ἀπίμως. πῶς δὲν οὐκ ἀναίσχυντός ἐστι, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον διαλλάττει, ᾧ δὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; ΜΙΝ. Νὴ Δί᾽ ἐυγνώμονα φῆς ὦ Σκιπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κελεύω Ἀλέξανδρος, μετ᾽ αὐτὸν δὲ σύ. εἶτα εἰ δοκεῖ, πρίτος Ἀννίβας, ὃς δὲ ἔστω συνταφεὶς ὤν.

Διάλογος ιβ'.

Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρος.

ΔΙΟΓ. Τί τοῦτο ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες;
ΑΛΕΞ. Ὁρᾷς ὦ Διόγνητε, ὡς παράδοξον ἦν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ἀπέθανον. ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι θεόν. σὺ δὲ Φιλίππου ἆρα ἦσθα; ΑΛΕΞ. Φιλίππου μὲν οὖν· ὡς γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ ἡ Ὀλυμπιάς σου ἡ μήτηρ σε ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο, δρᾴκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ καὶ βλέπειν ἐν τῇ συνουσίᾳ. εἶτα ὕπου σε τεχθῆναι. τὸν δὲ Φίλιππον ἐξαπατῆσθαι οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ΑΛ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ. νυνὶ δὲ ὁρῶ ὅπη ἐδέν ὑμῖν ἔστε ἢ μήτης, ἔτε οἱ τοῦ Ἀμμωνίου προσῆκται ἔλεγον. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ φαῦλον αὐτοῦ οὐκ ἀνέχεσθαί σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ παράγγελματα

ἐχθίετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέστησαν, θεὸν εἶ᾽ σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πίνει τοσαύτῃσι ἀρχῇσι καταλέλοιπας; ΑΛ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγνυες. ὁ γὰρ ἔφθασε σκηψάμενος τι περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκκᾳ τῷ δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλά τί γελᾷς ὦ Διόγνυες. ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἀφ᾽ σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προσέτι αἱρέσιμον, καὶ σφαττόμενον ὑπὲρ σεῦ Βαρβάρους. ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιθέντες, καὶ νεὼς οἰκοδομέμενοι, καὶ δύοντες ὡς Δράκοντ᾽ ὑμῶ· ἀλλ᾽ εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛΕΞ. Ἐπὶ ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι βίτιλλα ταύτῃσι ἡμέρῃσιν. ὑπῆρχε δὲ τοι Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἣν ποτε ἀνάγκη χολὴν ἀπὸ τῆς δορυβόων τὸν ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν μὲ, θάψειν ἐκεῖ, ὡς θυσίμιλλα ἑῖς τῆς Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσῃς ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρᾶν ἐν ἅδῃ ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄμμωνα, ἢ Ὄσιριν θεὸν; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θρόταλε, μὴ ἐλπίσῃς. ὁ γὰρ θεμὶς ἀνελθεῖν τινα τῶν ἄπαξ θανατωσάντων τῶν λίμνων, καὶ ἐς τὸ ἔσω τῆς σομίης παρελθόντων. ὁ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Κέρβερος συγκαταβέβρωκε. ἐκεῖνα δὲ ἤδεως ἂν μάθοιμι παρὰ σεῦ, πῶς φέρεις ὁπότ᾽ ἂν ἐννοήσῃς ὅσων εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σαρίσας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θεῖα, καὶ πομπὴν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ὀφθαλμιῶν ἐφ᾽ ἑλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν πορφυρείᾳ ἐμπεπορπημένον. ὁ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις ὦ μάπαι, ἢ δὲ ταῦτί σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε, μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶ᾽ τὰ παρὰ τῆς

τῆς τύχης; ΑΛΕΞ. Σοφὸς, ἀπάντων ἐκείνων κολάκων ὑπερβιβασθείς, ὃν, ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μοὶ ἥπτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα ὁ ἐπίστελλεν. ὡς ὁ καταπεπληγώς με τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ σωπῶν, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν παιδείας, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ οὐ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. χρυσὸς, ὦ Διόξιππε, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ὀλίγοις ἀγαθοῖς, ἃ κατεθυμήσω μικροῦ γε ἔμπροσθεν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι, ἐπεὶ συγγνώσθαί γε ἐλλέβορος ἢ φύσαι, σὺ δ' ἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὀπαπαπάμψας πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. ὅπως γὰρ ἂν παύσῃ ὀπτοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐμεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὁρμῶντας, ὡς διαπασσάμενοι, καὶ ἀμύναιντό σε ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε ἢ ἑτέρωσε σὺ παύτῳ βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

Διάλογος κ'.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

ΦΙΛΙΠ. Νῦν μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, κἂν ἔξαρνος γένοιο. μὴ καὶ ἐμοὶ φὴς εἶναι. καὶ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὤν. ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἐγνώκειν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛΙΠ. Πῶς λέγεις; χρήσιμοι ἐδόκει σοι, τὰ παρέχειν σεαυτὸν

σαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῆς θεοφιλοῦς.
ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔπ' ἀνθίστασθαι, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι. ὥστε ῥᾴον ἐκράτησα αὐτῶν.
ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ ξυνῳκήθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύϊνα θεσπεσιωτάτοις Ἑλλήνων κοσμεῖν ἔργον ὤν, Βαιωτῶν, καὶ Φωκέων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, καὶ πῶν Θετταλικὸν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικόν. ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χρήσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δ', καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων, καὶ σκηπτούχων, οὐκ οἶδα ὡς θεοὶ σοὶ μύσειαι μὴ Κλεάρχῳ ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πεῖν ἢ τόξασθαι ἐκεκεῖσθαι, φυγόντων; ΑΛΕΞ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ ἐυκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ὁ διασῴσας αὐτοὺς, οὐδὲ θεοσδοσίαις ὠνάμενος τὰς νίκας, ἐκράτησεν αὐτῶν, οὐδ' ὁπωρκήσας πώποτε, ἢ ὑποσπόνδῳ ἐφάσαμεν, ἢ ἄπιστον ἔπραξέ τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα, καὶ τοὺς Ἕλληνας δ', τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θηβαίους δ' ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι ὃν σὺ τῷ θοραπίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με θεὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπῃνέσαι ἐτόλμησε, σὺ δ' καὶ πῶν Μακεδονικὸν χαλαμῶδα καταβαλὼν, κἀνδὺς, ὡς φασι, μετενέδυς· καὶ πάσαν ὀρθιὸν ἐπέβης, καὶ θεσκιωνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμίμεισθαι τὴν ἐνεικημένων. ἐᾶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέοντι ξυγκαταικλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας,

ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῆν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑφορᾶσθαι πᾶσιν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέχῃ τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τὴν δυνατέρων ἐπιμελήθης. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. ΑΛΕΞ. Τὸ φιλοκίνδυνόν σε, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις θρῶτον καθάλαδαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ πρώσκεσθαί ποτε τὸν βασιλέα, καὶ θρακινδυνεύειν τοῖς στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἦκεν ζημιῶδες. Θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰποτε τραθείης, καὶ βλέπειέν σε φορᾶδην τὸ πολέμιον ἐκκομιζόμενον, αἷμα ῥεόμενον, οἰμώζοντα ὅτι τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἂν τοῖς ὁρῶσι. καὶ ὁ Ἄμμων, γάρ, καὶ Φαδδίμαπις ἠλέγχετο, καὶ οἱ θρέπται, κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, ῥεόμενον ἢδη ἐκ τῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶδα πολλὰς εἶναι πρὸ τῶν θρεσπίπην ἐκείνων δύσκερτομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα, καὶ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον ὁ ἔφης Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς κατορθωμάτων. πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς εἶναι τοῦ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν. ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι θρεὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον πθέασί με. καί τοι τῷ Ἄοργον ἐκείνων ἀθ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. Ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σαυτόν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ ὦ Ἀλέξανδρε,

ξανδρε, ἀλλὰ τὸν πύθον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν καὶ σωτῆς ἤδη νεβρὸς ὤν.

Διάλογος κά.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

ΑΝΤΙΛ. Οἷα πρώην Ἀχιλλεῦ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἰρήκει περὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἀγλυκὺ καὶ ἀνάξιον τῶν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἐχρῆν γάρ ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρασθαι, δηλῶσαι παρά τινι τῆς ἀκλήρου, ᾧ μὴ βίος πολὺς εἴη μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγλυκὺ πᾶν φεύγα δῆλον, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐλεγεῖον λέγειν. τὸν Πηλέως δ' υἱὸν τὸν φιλοκινδυνόπαλον ἡρώων ἁπάντων, ἅπτεσθαι ὅτῳ σοὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένά σοι ἐν τῷ βίῳ. ὃς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προείλετο μετὰ τῆς ἀληθοῦς δόξης θάνατον.

ΑΧΙΛ. Ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἦσθα ἔτι τῆς ἐμαυτοῦ ὤν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσλυτον ἐκεῖνο δοξάριον προεξέλιμον τοῦ βίου. νυνὶ δὲ σωίζομαι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσασι, μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοπαθείᾳ, καὶ ὅτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ὀδὸν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ ὅτε οὐ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν

Ἀχαιῶν θεραπεύσουσιν, ἰσηγορίαν ἢ ἀκριβῆ, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμῖν καὶ ἐκεῖνος, ἥδε καὶ ἐκεῖνος. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θηλύω ζῶν. ΑΝΤΙΛ. Ὅμως τί ἦν ἄν τις πάθοι ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τὴν ἑταίρων ὅσοι δεῖ σε, ἐσμὲν οἵδε; μὴ μικρὸν ἢ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρε δὴ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἰπὶς αὐτοὺς ἀναπέμψει θηλεύσοντας ἀκλήρους καὶ ἀβίους ἀνδράσιν. ΑΧΙΛ. Ἑταιρικὴ μέν ἡ παραίνεσις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῆς παρὰ τὸν βίον ἀνίας, οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἔκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤΙΛ. Οὐκ ἀλλ' ἀμείνους ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τῶν λόγων ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα ἐνοχλοῦμενοι.

Διάλογος κϛ'.

Μενίππου καὶ Ταντάλου.

ΜΕΝ. Τί κλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐγγύς;

ΤΑΝ. Ὅτι ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ἐκ τῶν δακρύων; ΜΕΝ. Οὕτως ἀργὸς εἶ ὡς μὴ ὀπυκύψας πεῖν, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελος εἰ ὀπυκύψαιμι. φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπειδὰν προσιόντα αἰσθηται

ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐῶ· σὲ δέ ποτε καὶ ἀρύσαμαι, καὶ περισενέγκω τῷ στόματι, ἐφθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῆς δακτύλων διαῤῥυὲν, ὃκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὸν τὸν χεῖρα.

5 ΜΕΝ. Τερατῶδές τι πάσχεις ὦ Τάνταλε, ἀτάρ εἰπέ μοι, τί σὺ καὶ δέῃ τοῦ πεῖν; ἐ. σὺ σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ πε τέθαπται, σ' ἄφρον καὶ πεινῶν καὶ διψῶν ἐδωάτου δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῴης, ἢ

10 πίνοις; ΤΑΝ. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι· τὸ διψῶν με τῶν ψυχῶν ὡς σῶμα ἔσαι. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔτω πεδύσομαι, ἐπεὶ φῄς τοῦ διψῆν κολάζεσθαι. τί δ' οὐκ σοι τὸ δεινὸν ἔσχε; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεὴς

15 τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐκ ὀρῶ γὰρ ἄλλον μοι τοῦτον ἀφῆκεν, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. Ὀρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὐκ μέρος τῆς κατακλίσεως, τὸ ὀπωσμὲν πεῖν, μηδὲν δεόμενον. ΜΕΝ. Ληρεῖς ὦ

20 Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκεράτου γε Ἑλλεβόρου νὴ Δία. ὅς τις τοῦναντίον τοῖς ὑπὸ τῆς λυπούντων κακῶν δεδηγμένοις πόνους. οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν περοβυθρόν. ΤΑΝ. Οὐδὲ τὸν

25 Ἑλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πεῖν, γένοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θάῤῥει ὦ Τάνταλε, εὖ ἴσθι ὡς ὅτε σὺ, ὅτε ἄλλος πίεται τῆς νεκρῶν. ἀδιώατον γάρ. χαίρουσι δὲ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ κατακλίσεως διψῶντι, τοῦ ὕδα-

30 τος αὐτοῦ οὐκ ὑπομένοντος.

Διάλογος κγ'.

Μενίππου καὶ Αἰακοῦ.

ΜΕΝ. Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὦ Αἰακέ, φαίνῃ μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙ. Οὐ ῥᾴδιον ὦ Μένιππε ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. ὅτι μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα· καὶ τὸν πορθμέα. τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐπιών. ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς. τοῦ δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ὀπισήμους αὐτῶν. ΑΙ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, ὅτος δ' Ἀχιλλεύς, ὅτος δὲ Ἰδομενεύς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι τὴν Ἑλλάδων. ΜΕΝ. Βαβαὶ Ὅμηρε, οἷά σοι ἦν ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρριμμένα, ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λήρος πολύς, ἀμφιλαφὴς ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ὅτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ὁστί; ΑΙ. Κῦρός ἐστιν. ὅτος δὲ Κροῖσος. ὁ δ' ὧδε αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὧδε τούτους, Μίδας. ἐκεῖνος δὲ, Ξέρξης. ΜΕΝ. Εἶτά σε ὦ καθάρμα ἡ Ἑλλὰς ἔφερε τρέφουσα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τὴν ὀρῶν πλεῖν ὀπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, παίσαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. ΑΙ. Μηδαμῶς, διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κράνιον, χυμαικεῖον ὄν. ΜΕΝΙΠ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ φοσπύξομαί γε πάντως ἀνδροχμίῳ ὄντι. ΑΙΑΚ. Βούλει δέ σοι ὀπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; ΜΕΝ. Νὴ Δία γε.

ΑΙΑΚ.

ΑΙΑΚ. Πρῶτον ὅστις σοι ὁ Πυθαγόρας ὅζει. ΜΕΝ. Χαῖρε ὦ Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἤ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥΘ. Νὴ, καὶ σὺ γε ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός σοι; ΠΥΘ. Οὐ χαίρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. Κυάμους ὦ γαθέ. ὥστε ἓν τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. Δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκρῶν δόγματα. ἔμαθον γὰρ ὡς ὅλον ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὗτος ἦ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος. καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιτταχὸς καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὰ ἦ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. Ἄλυποι ὄντως ὦ Αἰακὲ μόνοι, καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ ἀποδὺς πλέως, ὥσπερ ἐγκεφάλου ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξωθισμένος, τίς ὅστις; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἡμιέφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. Ὦ χαλκόπους βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρεμῆτας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. Μελαγχολία τις ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. ταῦτά σε ἀπέπνιξεν αὐτῆς κρηπῖδα οὐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἅδην τε τὸ σόφισμα ᾔνεσεν. ἐφορεῖσθαι γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, πῇ ποτε ἄρα ὅζει; ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος λήρει τὰ πολλά. ΜΕΝ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπερ ἐνθάδε ὄζει. ΑΙΑΚ. Ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; ΜΕΝ. Ἅπαντες φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. Καὶ οὗτος ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις; ΜΕΝ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι,

καὶ

καὶ τάχ' ἄλματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκρως φιλόσοφοι μάλα πολλοὶ, τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι, οἷ' ἦκε παρὰ σοι Ἀρίσιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπέων μύρε, ὁ δὲ τοῦ ἐν Σικελίᾳ τυράννου θεραπεύειν ἐμάθων. ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες ἀνθρωπος εἶ, τάχ' τοιαῦτα. πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγονέναι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, ἅτε εἰδότα. ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾠοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΜΕΝΙΠ. Τίνες δὲ ποῖ εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. ΜΕΝ. Εὖγε ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀντεῦθα μέτει τὴν σεαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ἐλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. Μὰ Δί'. ὅτι τὸν Κρῆσσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων. ΑΙΑΚ. Κἀγὼ ἦλθ' ὅπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσοῦθις ὄψει ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Ἄπιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὦ Αἰακέ.

Διάλογος κδ'.

Μενίππος καὶ Κερβέρος.

ΜΕΝ. Ὦ Κέρβερε, συγγνώμης γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τοῦ Σπυγός, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης ὁπότε κατῄει

καλῆσαι πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα; μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀληθῶς πρόσωπον προσπέφυναι, καὶ ὁ πόνος δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τοῦτ' ἐμοὶ ὠμολόγει τοῖς ἔξω τοῦ σοφοῦ ἐσῶπην ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ ἅμα ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακεῖν τὸ κωνείῳ; καὶ τέτρωτα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ἀδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγίνετο. ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῆς κατεφρόνει τοῦ θανάτου; ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπίδηλος ἀναγκαίων αὐτὸ ἐώρα, κατεθρασύνετο ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πειθόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, εἰ καὶ πάντων γε δὴ τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ὅσοι τοῦ σοφοῦ τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι, τάλλ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. ΜΕΝ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατελιλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡΒ. Μάλιστα ὦ Μένιππε ἀξίως τοῦ ἡλίου, καὶ Διογένους μεθ' ὅτι, εἴτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήψατε, μηδ' ὠθούμενοι; ἀλλ' ἑθελούσιοι ἡλῶντες, οἰμωζειν παρηγγειλατε ἅπασιν.

Διάλογος κε'.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. Ἀπόδος ὦ καλλιεργὲ τὰ παρ' ἡμῶν. ΜΕΝ. Βόα, εἰ θέλεις σοι ὄνος ἀπόδος δὲ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδωσω σοι ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. Οὐκ ἂν λάβοις

λάβοις παρὰ τῶ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. Εἰ μὴ γὰ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε γὴ τὸν Πλάτωνα, ὦ μακάριε, ἢν μὴ ἀποδῶς. ΜΕΝ. Κἀγὼ τοίνυν ξύλῳ σε πατάξας, ἀναλύσω τὸ χρεῖον. ΧΑΡ. Μάτην ἄρ' ἔσῃ πεπλουκὼς τοσοῦτον πλοῦν; ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς γάρ ἐμοῦ σοὶ ἀποδότω, ὃς με παρέδωκέ σοι. ΕΡΜ. Νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καταφλίνειν τὴν νεκρῶν. ΧΑΡ. Οὐκ ἀποφεύσομαί σε. ΜΕΝ. Τοῦτο γε ἕνεκα νενικήσας τὸ πορθμεῖον, παρέβαλε. πλοῦν ἀλλ' οὐ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. Σὺ δ' ἂν ἡδέως κομίζειν δέον; ΜΕΝ. Ἥδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί ἦν, ἐχέλυῖ διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. Μόνον ἂν αὐχήσεις θεῖκα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. Οὐ θεῖκα δ' βέλτιστε. καὶ γὰ ἰωτλησα καὶ τ καπηλεύομαι, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνον ἢν ἄλλων ὀβολῶν. ΧΑΡ. Οὐκοῦν παῦται πρὸς τὰ πορθμία. τ ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ. οὐ γὰ θέμις ἄλλως γενέσθαι. ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις εἰς τ βίον. ΧΑΡ. Χαίρειν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἀπὸ τούτου παρὰ τῶ Αἰακῶ θεσπλάβω. ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλει ἄρ'. ΧΑΡ. Δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμος εἰ θέλεις, καὶ τ ἔνα τῆς δείπνου. ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν ὦ Ἑρμῆ τ κωμῳδὸν ἤγαγες; οἷα ᾄδει, καὶ θαλλεῖ παρὰ τ πλοῦν, καὶ δακρυῶν ἀπαύστων καταγελῶν, καὶ ὀπισθοφλύων, καὶ μονῳδῶν ἀδὴν οἰμωζόντων ἀνείνων. ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς ὦ Χάρων, ὁποῖον ἀνδρα διεπορθμεύσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, καὶ δεινὸς αὐτὸ μέλει. ἔτος ὅτιν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄν σε λάβω πολύ; ΜΕΝ. Ἂν λάβῃς ὦ βέλτιστε, καὶ οὐκ ἂν λάβοις.

Διάλογος

Διάλογος κέ.

Διογένης καὶ Μαυσώλος.

ΔΙΟΓ. Ὦ Κάρ, ὅτι πάνυ μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν περιιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. Καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ὑπκείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν ἔστιν εὑρεῖν πᾶν ῥᾳδίως. ὁ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν; ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; ΜΑΥΣ. Νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε, ὅτε ἡ ἰκμὰς ἔπεσί σοι εἰσίοι, ὅτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν συμμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον παρεμπεθείη ἂν τῷ ἐμῷ, φαλακρῷ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως παραφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἀποτεσμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς σωροὶ λίθοι, Ἁλικαρνασσέσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοπμείσθαι παρὰ τοὺς ξένους, ὡς δύσπ μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὅτι. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, καὶ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς

θοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πεζόμυθος.
ΜΑΤΣ. Ἀνόητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσόπμος ἔσαι Μαύσωλος, καὶ Διοχθής. ΔΙΟ. Οὐκ ἰσόπμος ὦ γυναιότατε. ἀ γὰ, Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῆς ὑπὸ γῆς, ἐν οἷς ἐυδαιμονεῖν ᾤετο. Διοχθὴς δὲ καταγελάσεται αὐτῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον. ὁ Διοχθὴς ἦ, τὸ μὲν σώμαλος εἰ καί που τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν. ἀδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τότε. λόγον ἦ τοῖς ἀείσοις ὦει αὐτῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς ὑψηλότερον ὦ Καρῶν ἀνδραποδέσατε τὸ σὸ μήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

Διάλογος κζ'.

Νιρέως, Θερσίτε, καὶ Μενίππε.

ΝΙΡ. Ἰδὲ δὴ Μένιππος οὗτοσὶ δηλόσει, πότερος συμορφότερός ὄζιν. εἰπὲ ὦ Μένιππε, ἀ καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ. Τίνες ἦ καὶ ἐστε, φρέτερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τῦτο εἰδέναι. ΝΙΡ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. ΜΕΝ. Πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος οὖν ὁ Θερσίτης; ἀδέπω γὰρ τῦτο δῆλον. ΘΕΡ. Ἐν μὲν ἤδη τῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός τι μοι, καὶ ἀδὲν τηλικῦτον διαφέρεις, ἤλιχον σε Ὁμήρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων συμορφότατον φησάντων. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς, ἀδὲν χείρων ἐφάνλω τῆς δίκης ἦ. ὥρα δέ σοι ὦ

Μένιππε,

Μένιππε, ἵνα καὶ συμμορφότερον ἦγῆ. NIP. Ἐμὲ τὸν Ἀγλαΐας καὶ Φάεσπρου, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ἦλθεν ἐπὶ Ἴλιον ἦλθον. MEN. Ἀλλ' ὑπὸ γῆς, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ χρανίον, ταύτῃ μόνον ἄρα διαχείνοιτο ἀπὸ τοῦ θεράποντος χαλκίου, ὅπου ἔθρυπτον τὸ σόν. ἀλλὰ πάνυ γε αὐτό, καὶ οὐκ ἀνδρώδες ἔχεις. NIP. Καὶ μὴν ἔρα Ὅμηρον ὁποῖος ἦν ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. Ὀνείρατά μοι λέγεις. ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις. ἐκεῖνα δέ, οἵ ποτε ἦσαν. NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα συμμορφότερός εἰμι ὦ Μένιππε; MEN. Οὔτε σύ, ὅτε ἄλλος δύμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Διάλογος κβ'.

Μενίππου καὶ Χείρωνος.

MEN. Ἤκουσα ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήσας ἀποθανεῖν. XEI. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας ὦ Μένιππε. καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. MEN. Τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράσθητοῖς πολλοῖς κτήμασιν; XEIP. Ἐρῶ σοί· οὐκ ἀσιώπητον ὄντα. οὐκ οἶδ' ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. MEN. Οὐκ ἡδὺ οἶδ', ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; XEIP. Οὐκ ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδύ, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, βορᾶς, αὖ ἄρας αὖ αὐτά, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον,

ἕκαστον, ὥσπερ ἀχολικθοιῶντα θατέρῳ θατέρῳ ἐπεπλήθομεν ἡμῶν αὐτῶν. ἢ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ὅλως, τὸ τερπνὸν ἡμῖν. ΜΕΝ. Εὖ λέγεις ὦ Χείρων. τὰ ἐν ἅδῃ δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ἧς προελόμενος αὐτὰ ἦκες; ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς ὦ Μένιππε. ἡ γὰρ ἰσοτομία, πάνυ δημοτικὸν καὶ τὸ πρᾶγμα ἅδην ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, ἅδῃ δὲ ἥλιος ὥσπερ ἄνω, ὅτε πεινῶντι δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. ΜΕΝ. Ὁρᾷς ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιῇ. ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΜΕΝ. Ὅτι εἰ ἦν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι παροχορεῖς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, παροχορεῖ ὁμοίως ἂν ἡδοιτο, καὶ δήπου μεταβολήν γε ζητεῖν που, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδυνάτου. ΧΕΙΡ. Τί δ' ἂν πάθοι τις ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασι, σωφρονοῦντα, ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφορητον οἴεσθαι.

Διάλογος κθ'.

Διογένης, Ἀνιβιαδένης, καὶ Κράτητος.

ΔΙΟΓ. Ἀνιβιαδένες καὶ Κράτης ἐλθὲ ἀγορᾶς. ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου παρησόμενοι, ὁμιλοῦντας τοὺς καταβάντας οἵοι τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. Ἀπιωμεν ὦ Διόγνητες. καὶ γὰρ ἂν τὸ δεῖπνον ἤδη ἡδοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας

ουτας

οντας αὐτῷ ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἐκβάλλοντας ἀφεθῆναι. ἐνίους δὲ μόλις καπόντας, καὶ ὅτι τρέχηλον ὠθοῦντος τὸν Ἑρμῆ, ὅμως ἀνιβαίνοντας καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀντερείδοντας ὁδὸν δέον. ΚΡΑ. Ἐγὼ γὰρ καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε καθῆκεν ἐπὶ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. Διήγησαι δῆτα Κράτης. ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν. ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συνηκολούθησαν ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ Θεαίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόρητο γὰρ ὑπὸ λήθης παρὰ τὴν Κιθαιρῶνα, εἰς Ἐλευσῖνα οἶμαι βαδίζων, ἕσπετό τε, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε, καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰς θείας τὰς Ἐλευθερὰς χοιρίδια παίσημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολεμίων, διοσθίων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, σιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. ὁ δ' Ἀρσάκης, χαλεπαίνων ἦδη. καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσημον τὸν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο, καὶ ἠναγκάζετο πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ θεραπεύεσθαι. καὶ δὴ ὁ ἵππος αὐτῷ συντέθνηκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέροις διαπαρέντες ὑπὸ θρασυκόρου πύλης, ἐν τῇ ἐπὶ τὸν Ἀραξῆν φερούσῃ τὸν Καππαδοκῶν συμπλοκῇ. ὁ μὲν δὴ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς δυνατὸν ἦν, πολὺ τῶν ἄλλων προϋπερχόμενος. ὑποψὰς δὲ ὁ Θεαίτης, τῇ πέλτῃ μὲν ὑπῳδὺς, ἀποπείεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν. ὃς ὑποθεὶς τὴν σάρισαν, αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝΤ. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. Ῥᾴδιον ὦ Ἀνταδένες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπηχυ

πνε-

πηλὸν περιβεβλημένῳ. ὁ Θρᾷξ ὑπεισδὺς τῇ πέλτῃ ἀπεκρύπτετο τῷ περισκολιῷ, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἢ ἀκωκή, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τὸν ἐπέλασιν, καὶ πρόσωπον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ δυμῷ καὶ σφαδάζοντα ἑαυτὸν διαπείροντα. διὰ μαχαίρας δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸ βυβῶνα διαμπάξ, ἄχρις ὑπὸ τὸν πυελόν. ὁρᾷς οἷ' ἐγίνετο, ὦ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον, ἠγανάκλει δ' ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππεὺς καταπέσαι. ὁ δέ γε Ὀρσίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπλοῦς τὼ τρόπε, καὶ ὡς ἐοικέναι χαμαί, ἂν ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ ὠμοβοῶσι τοὺς ἵππους. ὥσπερ οἱ ὀπὸ τοὺς ἀχανδῶν ὀπωπαίνοντες ἀκροποδητί, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ ὡδὶ μιᾷ μηχανῇ ἀνίσασθαι ἤθελεν, ὁ βέλπτος Ἑρμῆς ἀρέμενον αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ περιμήκιον, ἐγὼ δ' ἐγέλων. ΑΝΤ. Κἀγὼ δ' ὅτε καθῆκεν, ὡδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἐμὲ ἀφεὶς οἰόμενος αὐτοὺς, περισκεψαμένῳ ὅπῃ τὸ περιμήκιον, περιπατήσαιμι ὡς ἂν ὀπιθοδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὴν δ', οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυτίων, ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντισθένες τοιούτων ἐπύχετε ξυνοδοιπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κοιλίης, συνῆκαν τήσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τῶν παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών. ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίνης τῆς ἑταίρας, ἀποσφάξας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλη ὠχρὸς ἐς τὸ περισκολιὸν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δ', καίπερ εἰδὼς,

ἀνέκειτον ὃν τρόπον ἀποθάνοι. εἶτα τοῦ μὲν Δάμωνος αἰτιωμένου ἢ ὕβριν, ἢ κακίαν μέγιστον ἔπαθες, ἔφην, ὦ ἄνερ, ὃς πάλαι ἔχων ὑμᾶς χίλια, καὶ μυρίων αὐτὸς ἐννενηκονταέτης ὤν, οὐκ ὠκνησας ἑξήκοντα νεανίσκῳ τετραετεῖ ὀβολὸν παρεῖχες. σὺ δ' ὦ Ἀχαρνὰν (ἔστιν γὰρ κἀκεῖνον) καὶ κατηγόρει τῆς Μυρτιᾶς, τί αἰτιᾷ ἢ ἔρωτα, σιωπῶν δ' ἔᾳς; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔφυγες, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου περὶ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τυράννου παιδισκαείου, καὶ δακτυλίων ἐπιπλάστων καὶ στεναγμῶν, ἑάλως ὁ γυναιῶν. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτὸν κατηγορεῖ φάσας πολλοῦ τινὸς ἄξιον, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἐμοί γε ὁ τοῦ τυχόντος τερπωλὴν παρέχων τότε ξένοντες. ἀλλ' ἤδη μὲν ὀκνῶ τὸ στόμα ἐσμύω. ἀποβλέπειν χρὴ, καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί, πολλοί γε καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες διαχρώμενοι, πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοῖς ἔχει τὸν βίον; τοῦτον οὖν ἐγὼ ζητήσων ἔρχεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα, γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. Ἆρα ὃν ἐπλούτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν χρυσῆν ἀπολιπόντα τεθνάναι; ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἐπὶ μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννήκοντα· βίον δ' ἀπηγον ἀπὸ καλάμης καὶ ὁρμιᾶς ἔχων, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὤν, ἄτεκνός τε, καὶ [illegible] καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟΓ. [illegible] ὤν, ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. [illegible] τὸ φῶς,

καὶ

καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φοβητέον. ΔΙΟΓ. Παραπαίεις ὦ γέρων, καὶ μειρακιώδη περὶ τοῦ ἥξειν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν τῷ πορθμέως. τί ἂν οὖν τις λέγει περὶ τῆς νέας, ὁπότε οἱ πάλαι ποτὲ φιλόζωοι εἰσὶν; ὃς ἐχθὲς διώκειν ἐδόκει θάνατον, ὡς τῶν ἐν τῇ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀπώμωμαι, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται, ὡς ἀποδρᾶσιν βουλομένους, ὁρᾶν περὶ τὸ σῶμα εἰλυμένους.

Διάλογ⊙ λ'.

Αἴαντ⊙ καὶ Ἀγαμέμνον⊙.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεὶς ὦ Αἶαν, σαυτὸν ἐφόνευσας, ἐκεῖνος δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτᾷ ἐκ Ὀδυσέα; καὶ ὡραῖον ἔτε περισέβετο αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μανέντα σώων, ἔτε περιεῖπεν ἀξίωσας ἄνδρα συνεφαπτόμενον, καὶ ἐπῄνεσεν, ἀλλ' ὑπερφυῶς μεγάλα βαίνων, παρῆλθες. ΑΙΑ. Εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι ἡ μανία αἴτι⊙ κατέστη, μόν⊙ ἀντεξεταθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. Ἠξίους δὲ ἀναντᾳῶνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; ΑΙΑ. Ναὶ, τά γε τοιαῦτα. οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τὸ ἐνεγκεῖν γε ἔσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπεπαύσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίωται, καὶ ὁπλιτικώτερος ἔχειν τὰ ὅπλα. ΑΓΑ. Αἰπῶ τοιγαροῦν ὦ γενναῖε τιμὴ Θέτιν; ἢ δίκαιον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παρα-

δηλόναι συμβαίνει γε ὅτι, φέρωσα, ἐς τὸ κοινὸν καταθέτω αὐτά. ΑΙΑ. Οὔκ· ἀλλὰ τὴν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. Συγγνώμη σοι Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὤν, ἀρέσχθη δόξης ἡδίστου θεράσματος, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἔνιοι κινδυνεύειν ὑπομένομεν, ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνός σε, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικαστάς. ΑΙΑ. Οἶδα ἔγωγε, ἥττης μοι καταψηφίσασθαι· ἀλλ' ὁ δῆμος λέγειν πῶς τὰ δέοντα. τὴν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ ἂν ποτὲ μισεῖν ἔχ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ὀμόσαι.

Διάλογος λά.

Μίνως καὶ Σωκράτης.

ΜΙΝ. Ὁμολογεῖς ἔτι Σώκρατες, ἐς τὰ Πυευφλεγέθοντα ἐμβεβληκέναι. ὁ δ' ἱερόσυλος καὶ τῆς Χιμαίρας δεδασταγμένος. ὁ δὲ πύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποδεθείς, καὶ πᾶν γυπῶν κειρόμενος καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἅπαντες κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣΤ. Ἄκουσον ὦ Μίνως, εἰ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. Νῶν ἀκούσω αὖθις. ἐγὼ δὲ ἐξελήλεγξαι ὦ Σώκρατες πονηρὸς ὤν, καὶ τοσούτους ἀπεκλονώς; ΣΩΣ. Ἐλήλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως χολωθήσομαι. ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τινὰ ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. Ὅμως ἀπόκειταί μοι ὦ Μίνως. βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. ΜΙΝ. Λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους διακείνωμεν ἤδη. ΣΩΣ. Ὅσους ἕκαστον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἕκαστον

τερατῶδον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς μοίρας;
ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδή. ΣΩΣΤΡΑ. Οὐκοῦν ἢ οἱ χρησοὶ ἅπαντες, ἢ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν; ΜΙΝ. Ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἑκάστῳ ἐπέταξε γενέσθαι τὰ πεπρωμένα. ΣΩΣ. Εἰ οὖν τις ἀναπεπταμένας ὑπ' ἄλλης φονεύσειέν τινα, ἢ δωροδόκος ἀνὴρ λέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷς δήμιος ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαίᾳ πειθόμενος, ὁ δὲ τυράννῳ, πότερα αἰτιάσῃ τὸν φόνον; ΜΙΝ. Δῆλον ὡς τὸν δικάσαντα, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ ἢ δὲ τὸ ξίφος αὐτὸ ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμόν, τῷ πρώτως παρασχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣΤ. Εὖγε ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ὑπὸ σοφίᾳ τῷ παραδείγματι. Ἐμοὶ δέ τις ἀποστείλαντος τὸν δεσπότην, ἵππον αὐτὸς ἔχοντα χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὸν χάλκεον ἱστέον, ἢ τίνα συνεργέτην ἀναγραπτέον; ΜΙΝ. Τὸν πέμψαντα ὦ Σώκρατες· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἐστί. ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γιγνομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ φησὶ τατθεῖ, καὶ τούτους πρὸς τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἢ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοις τις ἂν, ὡς ἀνεπλέγειν δυνατὸν ἐστι, τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης φερομένοις. ΜΙΝ. Ὦ Σώκρατες πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἐν τῇ λόγον γενόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐρωτήσεως, διότι ἐν λησὶς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφισής τις εἶ δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολάζεσθω. ὅρα δ', μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

Διάλογος λβ'.

Μένιππος, ἢ Νεκυομαντεία.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Ὦ χαῖρε μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἑφίας ἐμῆς.
Ὡς ἄσμφυός σ' ἐπεῖδον ἐς φάος μολών.

ΦΙΛΩΝ. Οὐ Μένιππος ὅτις ὀΐην ὁ Κίων; ἀμφῶν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὄλους. τί δ' ὠπτῷ βάλεται τὸ ἀλλόκοτον τῶν ῥημάτος, πῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντῆ; προσιτέαν ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολυὺ γὰρ χρόνον ἀπῆρας ἐν τῇ πόλει. ΜΕΝ.

Ἥκω νεκρῶν καθημῶνα, καὶ σκότου πύλας λιπών,
Ἵν' ἄδης χωρὶς ὠχισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις. ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανὼν, κἄτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; ΜΕΝΙΠ.

Οὐκ· ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν Ἅιδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς χαυνῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; ΜΕΝ.

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος γε πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι μακάριε βαγωδῶν, καὶ λέγε ὅπως ἁπλῶς κατέβας ἀπὸ τὴν ταμιείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἀδεᾶς, ἀδὲ ἀσφαλὴς ἡ ὁδός. ΜΕΝ.

Ὦ φιλότης, χρεώ με καταγαγὸν εἰς ἄϊδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίῃ Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὔτος; ἀνὴ ἡ παραπαίεις. ἢ γὰρ ἂν ὅπως ἐμμείνας ἐρρᾳψῳδεῖς πρὸς ἀνδρας φίλους. ΜΕΝΙΠ. Μὴ θαυμάσῃς ὦ ἑταῖρε. νεως

νεωσὶ γὰρ Ἐυκλείδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγυμνάζ., ἵν' οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὀλίγου τὸ στόμα ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὧδε γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν ἀδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ὀρπάζουσιν, ὑπορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. ΜΕΝ. Ἆθλιοι καὶ κακοδαίμονες. ὑπὸ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἔναγχ. κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἅμα τὸν Κέρβερον, ὑδρίκα μιχανὴ τὸ διαφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ ἡμῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλά· ἀλλ' ὑμεῖς ἐπιφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, ὑδὲ τὰ ἀπορρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τῆς ἡμᾶς γελάσεται χαφλοῦ ἀσεβείας ὁ Ῥαδαμάνθυς. ΦΙΛ. Μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τὸν Διός, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς τάδ' ἀλλ', καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ὅπως τάξεις τὸ πάγμα, καὶ ὁ πάνυ ἀσφαλές. πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοῖς πλουσίοις τούτοις καὶ πολυχρημάτοις, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὸν Δαρδάνην φυλάττουσι——

2. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς ὦ γαθὲ τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλις' ἂν ἡδέως ἀκούσαμί σου. ὅπως αὐτίκα σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς ὁ τῆς πορείας ἡγεμών. εἶθ' ἑξῆς ἅττ' εἶδες, ἅττ' ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. ΜΕΝ. Ὑπερῃτεῖν καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος αἰτῇ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὰ γνάμψω τὸ ἐ-

μλω, κ) ὅθεν ὡρμήθω πρὸς τὸν καπάσαν· ἐγὼ γὸ ἄλλει μὸ ἐν παισὶν ἰω ἀκόων Ὁμήρω κ) Ἡσόδω πολέμως κ) στάσεις διηγυμθίων, ὰ μόνον τ῀ ἡμιθέων, ἀλλὰ κ) αὐτ῀ ἤδη τ῀ θεῶν, ἔπ ὃ κ) μοιχείας αὐτ῀, κ) βίας, κ) ἁρπαγὰς, κ) δίκας, κ) πατέρων ἐξελάσεις, κ) ἀδελφῶν γάμως, πάντα ταῦτα ἡδέμιν ἦ καλὰ, κ) ὰ παρέργως ἐκινήμιν πρὸς αὐτά. ἐπὶ ὃ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμιν, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκομεν τ῀ νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελδόντων, μήτε μοιχδίειν, μήτε ϛασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἐν μεγάλη ὖν καθδεισήκειν ἀμφιβολία, ὰκ εἰδὼς ὅπ χρησαίμιν ἐμαυτ῀, ὅτε γὸ τοὺ θεὺς ἄν ποτε ἠγάμιν μοιχεῦσαι, κ) ϛασιάσαι πρὸς ἀνήλως, εἰ μὴ ὡς πεὶ καλῶν τύτων ἐγίνωσκον, ὅτ' ἂν τοὺ νομοδέτας τἀναντία τύτοις παρχινεῖν, εἰ μὴ λυπιτελεῖν ὑπελάμδανον.

3. Ἐπεὶ ὃ διπόρων, ἔδοξέ μοι ἐλδόντα παρὰ τοὺ καλυμμένως τύτως φιλοσόφως, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν κ) διηδῶσι αὐτ῀ χρῆναί μοι, ὅπ βέλοιντο, κ) πίνα ὁδὸν ἀπλῶ κ) βεδαίαν ὑποδεῖξαι τῷ βίῳ. ταῦτα μὸ δὴ φεγγῶν ποιήσειν αὐτοῖς, ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸ, ϕασὶ τὸ πῦρ ἐκ τ῀ καπν῀ βιαζόμμον. παρὰ γὸ δὴ τύτοις μάλιστα ἔυρισκον ὀπισκοπῶν τ῀ ἀγνοιαν κ) τὴν αὐτορίαν πλείονα ὥστε μοι πάντα χρυσ῀ν ἀπέδειξαν ὅτοι τ῀ μ῀ ἰδιωτ῀ βίον ἀμέλει. ὁ μὲν αὐτ῀ παρήνει τὸ πᾶν ἥδεδαι, κ) μόνον τῦτο ἐκ παντὸς μεπέναι. τῦτο γὸ ἔφ) τὸ δαιμόνιον. ὁ δέ πς ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, κ) μοχδεῖν, κ) τὸ σῶμα καταπαγκάζειν, ῥυπῶντα κ) αὐχμῶντα, κ) πᾶσι δυσαρεσ῀ντα, κ) λοιδορούμμον, σωφρὸς ὑπορρωλωδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τῦ Ἡσόδω πεὶ τ῀ς ἀρετ῀ς ἔπη, κ) τ῀ ἐρῶντα,

κ)

καὶ τὸν ὅπι τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. "Ἐνθα καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἴεσθαι τὸν κῆπον αὐτῷ· ὁ δέ τις αὖ πάσιν ἀγαθὸν εἶη καὶ ἡ πλῆτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. τοῦ μὲν γὰρ τῦ κόσμυ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμυς, καὶ κενὰ, καὶ τοιῦτον πνα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῷ ἤκυον ἐναντίων, καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι τοῦ τῦ ἐναντιωμάτων ἔχας αὐτῷ λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανὸς λόγυς ἐποιεῖτο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ τοῦγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς, ὡς ἓν ἂν ποτε θερμόν τ εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπαθον τοῖς νυσταζεσι τότοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν, ὀπνιδίων, ἄρτι δ', ἀναπαύων ἔμπαλιν. ἔτι δὲ πολλῷ τότο· ἐκείνων ἀτοπώτερον, τοῦ γὰρ αὐτοῦ τότυς ἔυεισκον ὀπτηθῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῷ λόγοις ὀπτηδύοντας. τοῦ γοῦν καταφρονεῖν παραινεσῶντας χρημάτων, ἑώρων ἀφρὶξ ἐχομένυς αὐτῷ, καὶ τοῦ τόκων διαφερομένυς, καὶ ὅτι μισθῷ παιδύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τότων ποιμένοντας. τότε τι τοῦ δόξαν ἀποδημομένυς, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὀπτηδύοντας. ἡδονῆς τε αὖ θεὸν ἅπαντας καθηρεσῶντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ θεσπεσημένης. σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδ, ἔτι μᾶλλον ἐδυσφόρεσον, ἠρέμα παραμυθέμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὅτι σωέσει διαβεβοημένων ἀνόητός τέ εἰμι, καὶ ταλησὲς ἔπαγνοῶν τοῦ εἰσέρχομαι.

4. Καὶ μοί ποτε διαλεγομένῳ τότων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα, ἀκηκοῦσαι παρὰ τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρυ μαθητῶν καὶ

διαδόχων. ἤκουον δ' αὐτοῦ ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τὰ ᾅδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν ὃν ἂν βούλωνται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄκουσον δὴ ἡγοῦμαι ἔφη, παρὰ πάντων τούτων διαπεραξάμενον πρὸ καταβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ὁδὸς ἐπὶ ἕκαστον, καὶ ὃν ἂν τις ἕλοιτο εὐπορωτάτη. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχους, ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δέ, συγγίνομαί πῃ τῷ Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ διατείνω πρὸς τὸ τεῖχος, πολλῷ μοι πρὸς τὸν κόμιν, γλίσχιον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ, τέρμα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ καὶ δικαίως, μόλις ἔπεισα παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ. παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, ᾠήτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενον ἔλθειν, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, ἔνθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, ῥεῖν πᾶσαν μακρὰν ἐπλεύσας, ἧς ἡ σφόδρα κατήκουν. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ὀπισχόν τι καὶ ἐκ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο, πλὴν ἀλλ' ἐκεῖ γέ πᾶσας ὀπὰς καλεῖσθαι δαίμονας. μὴ γὰρ τὴν ἐπῳδὴν βίᾳ ἄν μοι πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπαγήει πάλιν, ἡδέως τῶν ἀπάντων πρόσω βλέπων. καὶ σπάνα μὲν ἦν τὰ ἀφόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ. σύνεσκε δὲ παράδρομος ὀπὴ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἦμεν εἴχομεν τῆς πρόσω τεσσαρακοστὸν μέσας νύκτας ὀπὴ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ ἀπαντῶν, ἐπάνοδός τέ με καὶ ἀπεμάξε, καὶ πρόσω ἐπήγνισε δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ὄμβρος πλείστου, ἅμα καὶ τῷ ἐπῳδῷ ἐκείνῳ ἐπιστορεύσας. εἶτα ὅλον με κατάμαγδάσας, καὶ πρόσω ἐλθών, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῆς φαντασμάτων,

τασμάτων, ἐπανάγει ἐς τ' οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἰ χωλὸς μὲν ἦν μαγικήν τιν' ἔδυ σολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ. ἐμὲ δ' ἑτοίμως φέρων ἐνεσκόλιασε τῷ πλῴῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ παρασείσας τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἢν τις ἔρηταί με τὸνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσέα ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ. Ὡς δὲ τί τοῦτο ὦ Μένιππε; ὁ γὰρ σωίσημι τ' αἰτίαν ὅτε τῶ ὀνόματος, ὅτε τῶ ὀνομάτων. ΜΕΝ. Καὶ μὲν παρέδυλόν γε τοῦτο, καὶ ὁ παμφελῶς ἀπόῤῥητον. ἐπεὶ γὰρ ἔτοι παρὰ ἡμῶν ζῶντες ἐς ᾍδου κατελευλύθεσαν, ἠγεῖτο, εἰ με ἀπειχάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τ' τὰ Αἰακῦ φρουρὸν διαγαδεῖν, καὶ ἀκολύτως παρελθεῖν, ἅτε σωιδέσεσιν τετραγικῶς μάλα παραπεποιημένον τὸ τῶ ὀνόματος.

5 Ἤδη δ' ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ὀπὶ τ' ποταμὸν, ἔνθα ἀναγωγὴν ἐμηχανώμεθα. παρεσκεύαζο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἅμα ὕσα πρὸς τ' τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαθόμενοι δὲ ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ἔπλεομεν δὴ καὶ αὐτοὶ

Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

Καὶ μέχρι μέν τινος ὑπερερώμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. εἶτα δ' ἐπειδὴ ἐσαλπίσαμεν ἐς τὸ ἕλος καὶ τ' λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. ῥαιωθέντες δ' καὶ τούτου, ἀοικήτους ἤδη τ' χωρίον ἔρημον καὶ ὑλώδες, καὶ ἀνήλιον. ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δ' ὁ Μιθροβαρζάνης) ὁδὸν τ' ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα πρὸς τ' βόθρον ἐπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων, ἐκ ὅτ' ἠρεμίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέλανες δ' ὡς οἷός τε

λιῶ

λῦ ἀναπεραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ὁπλοσάτους καὶ ποινὰς καὶ ἐρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, παμμιγῆ τινὰ βαρβαρικά πνα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. ἐνθὺς οὖν πάντα σμερδνὰ ἐπαλάλαξε, καὶ ὑπὸ τῆς ἐκφοβήτου τὰδαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πορρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πεδίον ὑπερήφρονι λῷ καὶ σκυθρωπόν.

Ἐδείκνυ δ' ὑπενέρθεν ἄναξ ἐνέρων αἰδωνάων. Καὶ ἐφαίνετο ἤδη καὶ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τὸ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καὶ ἐλθόντες δ' ὅμως διὰ τὸ χάσμα τοῦ μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικρὸν δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησε μέν τοι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δέ μιν χρύσαντος πλὴν λύραν, παρηγγεῖλα σιωπὴν ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν ἐδεήθημεν, ἵν' ἐπεραιώθημεν, ἵν' δὲ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων. βαυμαίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλο τι ζωῆς ἐξημμένος. ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλπτος Κάρων, ὡς εἶδε τὸν λεοντῆν, οἰηθεὶς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι ἐπεδέξατό με καὶ διεπορθμεύσατο, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμηνε τὸν ἀγαπόν.

6. Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, πρὸ μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, ἐπόμην δ' ἐγὼ καὶ ὁ τὴν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνόμεθα τοῦ ἀσφοδέλου καταφυτον, ἔνθα δὴ πρεσπέπτωντο ἡμᾶς περιιέναι τὴν νεκρῶν αἱ σκιαί. καὶ ὀλίγον δὲ προϊόντες, παρεγγυώμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον, ἐπύγχανε δὲ ὁ μὲν ὀπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. παρεστήκεισαν δ' αὐτῷ ποιναὶ καὶ Ἐρῖνύες. ἐτέρωθεν δὲ πρεσπίπτουσι πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀ-

λύσει

λύσει μαχρᾷ δεδεμένοι. ἐλέγοντο δ' εἰ μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρεῖς δ' ὁπότε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι σεσηπότες, ὠχροὶ καὶ σπογγώδεις, καὶ πολαγροὶ, καὶ κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ χόρακα περὶ τὰλαντον ὁπικείμενος. ἐφεζῶτες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δ' αὐτῶν κακοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. Τίνες δ' ὅτι πρὸς Διός; μὴ γὰρ οὐκ ἤκουσας καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. Οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸ ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. Αὗται τοίνυν ἐπειδὰν ἀποδαίνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνόντες, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. ὁ δ' ὢν Μίνως ὁπόταν καλῶς ἐξετάζῃ ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὴν αὐτῶν χῶραν, δίκην ὑφέξοντα καὶ ἀξίαν τῶν πεπολιτευμένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο τῶν ὅτι πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς πεφυσημένων, καὶ μονονουχὶ καὶ σοφιστικῆς αὐτοὺς ἐπιμένοντων. τοιοῦτόν τε ὀλιγοχρόνιον ἐμαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπόκρισιν μυσταγωγούμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο, ἀνήκοοι τὰ ὄντα ὄντες αὐτοὶ, καὶ ἀνήκουστα ἀλαθῶν πεπυσμένοι. οἱ δ' ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλοῦτον λέγω καὶ ἡβὴν, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες, παρεισῆκεισαν, ὥσπερ πνα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὰ παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὅσα ἔγωγε καὶ αὐτὸς ὁρῶν, ἐπεχάρην. καὶ εἴ τινα γνωείσαιμι αὐτῶν, σεσιωπηκὼς ἂν ἡσυχῇ πως ἐπεμίμνησκον, οἷα καὶ παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφυσήθη τε, καὶ νίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ὅτι τὰ θυρῶν παρεστήκασιν, τὴν θύραν αὐτοῦ θεραπεύοντες, ὠθούμενοί τε καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τὴν οἰκείαν.

οἰκετῆς. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀναλείας αὐτοῖς πορφυρᾶς τις, ἢ πεῖχυσος ἢ διαπόικιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσεσπόντας, ἢν τὸ σῆδος ἢ τὴν δεξιὰν προλείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡνιῶντο ἀκούοντες.

7. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη. τὴν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος καὶ πραχθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοᾶς καταμορηνθέντα, παφελθὼν Ἀείσιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν πομπῇ, καὶ δωίαται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ χιμαίρᾳ προσδεδέντα, παφέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν ἡμῖν πεπαιδαμῶσθαι πρὸς ἀρχαῖον ψυχὰς δεξιόν. ἀποζάντες δ' ὅμως τὸ δικαστήριον πρὸ; τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ ὦ φίλε πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ λεῖν ἀκοῦσαί τε καὶ ἰδεῖν. μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ῥόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἅμα τῶν πυρὸς ὀπωμβρόων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ βοχοὶ, καὶ ἡ γλαυρὰ ἐσαπάρατλε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπε, ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δῆλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πωχοὶ; καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίοις δὲ αὖ τῶν καὶ ἐγγωρείσαιμεν ἰδόντες ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἀνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεστρέφοντο. εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μᾶλλα δῆλοι ἦσαν καὶ κολακευτικόν. καὶ ταῦτα, πῶς οἴει, βαρεῖς ὄντες, καὶ ἀπὸ πάνυ παρὰ τὸ βίου; τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο.

8. Καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γυψοῦν Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσος, ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων

χων ἀγρεῦ. ἐλθόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχερούσιον· ἀνείσκομόν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τὸ ἄμνιον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κτλ. ἔδομεν καὶ φυλα ἐλαιλωμένους. τοὺς μὲν θηλαίας πινας καὶ ὑργωλιῶνται, καὶ ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμφιγυήεις. τοὺς δὲ νεηλεῖς καὶ σωεσηκότας, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτούς, διὰ τὸ πολυαρχὲς τῆς ταυτειχείας. τὸ μὲν τοι διαγινώσκειν ἕκαστον, ὃ πάνυ τι ῥᾴδιον. ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀμηλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων, πλὴν μόνης τῆς διὰ πολλῶν ἀναθεωρουμένους αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἐκεῖνο δ' ἐπ' ἀμήλοις ἀμαυρὸν καὶ ἄσημοι, καὶ ὃ δὴν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. ὥστε πολλῶν ἐν τοιούτῳ σκελετῷ κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, καὶ φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τοὺς ὀδόντας θεφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι διακείναμι τὴν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὴν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὴν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ὃδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ἴσως ὀδενὸς ἔτι διακρίνειν συνάμμια.

9. Τοιαῦτα ἐκεῖνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ παρεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι σχήματα περιάπτουσα. τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσκεύασε πορφύραν τε ἐμπέπασα, καὶ δορυφόρους παρασθοῦσα, καὶ τιάρᾳ κεφαλὴν σέψασα πολυδιαδήματι. τῳ δὲ ἰχθύος σχῆμα περέθηκε, τὸν δέ τινα, κύνειον ἴσως ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἀμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε·

ασε. παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν· πολλάκις γὰρ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, ὑπ' ἐῶσα ἐς τὸ τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἅμα μεταμφιέσασα, ἢ μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε πρὸ τοῦ οἰκήτου καὶ αἰχμαλώτου σκιὰν ἀνδρὸς εἶναι, ἢ δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, πρὸ Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσε, καὶ μέχρι μικροῦ πνεῦσαι ποιεῖ τὸ σῶμα. ἐπειδὴ δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, πρὸ ἑκάστου ἀποδὺς τὸ σκυβάλιον, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σῶμα τοῦ, ὥσπερ ἰῷ τρὶ τοῦ, γίγνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ ὁ κόσμον ὑπεσχῆσα ἡ τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων πινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ ἅ παρὸς ἀλλότρια ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι δὲ καὶ τὴν ὀπὴν τῆς σκιωνῆς πολλάκις ἐυρεσκέναι τοὺ τραγικοὺς ὑποκριτὰς τότε παρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων, ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ, Πελόπας γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας. καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸ τοῦ Κήρυκος ἢ Ἑρμοῦ σῶμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης παρῆλθεν ὑπὸ τὸ ποιητοῦ κεκελευσμένον. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὸν χρυσοπάσσον ἐκείνου ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῆς ἐμβατῆς, πένης καὶ ταπεινὸς παρῆρχετο, ὑκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, ὑδ' Κρέων ὁ Μενοικέως, ἅμα Πῶλος Χαιρεκλέους σουνιὰς ὀνομαζόμενος. ἢ Σάτυρος ὁ Θεοζείτνου Μαραθώνιος, τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔδοξεν.

10. ΦΙΛ. Ἐπί μοι ὦ Μένιππε, οἱ τοὺ πολυτελεῖς

πολυτελεῖς τάφους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπερηφάνους, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, ὧν ἐν τιμωμένοις παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς ὦ ἑταῖρε. εἰ γὰρ ἐθέλοιμι τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω ὃ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐν τῷ τάφῳ θεμένον, ἴσθι οἶδα, ὅτι οὐκ ὀνήσω γελῶν, ὥστε ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύσῳ τινὶ, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖ, τοσοῦτον ἀπολαύων τῶν μνημάτων, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο πλίνθων ἀγαθῶν ἐπικείμενον. ἐπειδὰν γὰρ ὦ ἑταῖρε ὁ Αἰακὸς ἀποτεμῇ ἑκάστῳ τὸν τόπον, δίδωσι ὃ τὸ μέγεθος ὃ πλέον ποδὸς, ἀνάγκη ἀλαπόνητα κατακεῖσθαι, ὡς τὸ μέγιστον ζωγραφηθὲν πολλῷ δὴ ἂν εἴη μᾶλλον ἐγέλασ, εἰ ἐθέλοι τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπας, πλουτοῦντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταπεινοπολίτας ὑπ' ἀπειρίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τῶν τυράννων ὑβριζομένους, καὶ κτᾶσθαι κόρρης παυομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, ἃ ὃ κρανίῳ ἐμαυτῷ δωνατὸς ἦν. ἐδεήθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ, μιᾶς ἀκόμενος τὰ σαθρὰ τῶν σωμάτων. πολλοὺς ὃ καὶ ἄλλους ἐγὼ ἰδεῖν ἐν τῇ περιόδῳ μεταπεπτωκότας. Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΙΙ. ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικρὰ δεῖν ἄπιστα. τί ὃ ὁ Σωκράτης ἔφαστε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ καὶ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας, συνεῖσι δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέν τοι ἐπεφύκησ αὐτῷ καὶ διωδύκει ἐκ τῶν φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ ὃ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μοι Σαρδανάπαλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.

πολυτελῶν. ἀκέων ἢ οἰμωζόντων αὐτὴν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμεμνημένων, γελᾷ τε, καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπιὼν κατακείμενος, ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπλωτὶ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὀπικλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἀνδρας καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν, ἢ φέρουπας ἢ Διογμίλω.

12. ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί ἢ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅτῳ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι τὴν πλησίον; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας. καὶ δὴ οἶδ' ὅπως σοὶ τότε λέγειν προσέμιξα, παμπολὺ ἀπεπλανήθην τῶ λόγω. διαβάντος μὲν γὰρ αὐτοῖς, ὡρχήσαντο οἱ συμφορὰ νες ἐκκλησίαν περὶ τὴν κοινὴν ξυμφορὰν τῶν. ἰδὼν δὲ ἐν πολλὰς σωθέντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν ἐκκλησιαστῶν. ἀνεκήθη μὲν ἐν καὶ ἄγαν, τελευταῖον ἢ τὸ περὶ τὴν πλησίον. ἐπεὶ δὲ αὐτὴν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀγαζονεία, καὶ ὑπερφία καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν ἀνεγνω Ψήφισμα τοιῦτο.

Ψήφισμα.

ΕΠειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλόσιοι δρῶσι πρὸς τὸν βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταλύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄρξεις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γενόμενοι, καὶ ἀχθοφορεσιῶντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων

πεινῶντων ἐλαιωδόμενοι. πιωτεῦσθαι ὃ λοιπὸν ἔξεῖναι αὐτοῖς ἀποδανεῖν. εἶπε τὸν γνώμιμον Κρανίων Σκελετῶνος, Νεκυομαντὶς, φυλῆς Αἰγεωπάδος. τότε ἀναγνωσθέντος τὸ ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβεμήσατο ἡ Βεμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. ὥστε καὶ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀνεγνωσμένα.

13. Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἕως ἀφίσμιον ἕνεκα, τῆς Τειρεσίου προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγήσασθαί μοι εἰπεῖν πρός με, ποῖόν τινα ἡγεῖτο τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας, ἔστι δὲ τυφλόν τι γεγενημένον καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον, φησὶ τὴν μὲν αἰτίαν οἶδάσου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ μὴν σοφῶν ἐμάνθανον, ἃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ ἃ θέμις λέγειν πρός σε, ἀπείρηται γὰρ ἀπὸ τῆς Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς ἔρλω, ὦ πατέρειον, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ πρεσβύτερόν με σὲ τυφλότερον πρεσβύτην ἐν τῷ βίῳ. ὁ δή, δή με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ μὴν ἄλλων ἀποστάσας, ῥῆμα προσκύλας πρὸς τὸ ὦς φησὶν, ὁ μὴν ἰδιωτικὸν ἄριστον βίον καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενον τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ὑπισκοπεῖν, καὶ καταπλήσας μὲν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενον τοῦτο μόνον ὠφέλησέν με, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενον, παιγνιδράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.

14. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἥδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δή ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἀπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ

πρὸς

πρὸς ταῦτα, θάρρει φησὶν ὦ Μένιππε, ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπροφάσιστον ἐποδείξω ἀτραπόν. καὶ δὴ ἀπαγαγὼν μετρίως τοῦ χωρίου τοῦ ἄνω ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον φῶς, ἐκεῖνο, ἔφη, δῆτα τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν καταίρουσι οἱ ἀπὸ Βοιωτίας. ταύτῃ οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἥδεις δ' ἴσως τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὴν Μάγνον ἀποσάλπιγγα, χαλεπῶς μάλα διὰ τὸ σῶμα ἀνερπύσας, ὅκ οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

Διάλογος λγ'.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ. Τί γελᾷς ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπών, δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, ἢ πάνυ εἰωθὼς ὀπωρικάζειν τοῖς ἄνω προσφάγμασι; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ. ἢ πίνων τυγχάνω, πάντες οἰμώζουσι καπόντες παρ' ἡμᾶς. ἥδεις γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ ἄρχοντος, καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως ἥκω, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς, καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον συντετυχηκέναι σοι. ξεναγήσεις γάρ ἔνα οἶδ' ὅπως με ξυμπεφοιτηκότων, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι ὦ πορθμεῦ. ἀπέρχομαι γὰρ ἐπὶ διακονησόμενος

καταπάμψω σε τῷ ἄνω Διὶ τῷ ἀνθρωπικῶν. ὁ
δὲ ὀξύθυμός τέ ὅστι, καὶ δέδια μὴ βεβαιώσαντά
με, ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ ἔτι), παραδὺς τῷ
ζόφῳ· ἢ ὅ γε Ἥφαιστον τρόπον τινὰ ἐπίπτωσε,
ῥίψῃ κἀμὲ τεταγὼς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεατι-
σίου βιλοῦ, ὡς ὑποσκάζων, γέλωτα παρέχοι-
μι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει δῆτα
με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦ-
τα, ἑταῖρος καὶ ξύμπλους καὶ Ζωπυράκτο-
ρος ὤν; καὶ μὰ καλῶς ἔχειν, ὦ πρὸς
Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅπ μηδὲ
πώποτέ σε ἢ ἀγαπᾶν ἐκέλευσα, ἢ προσκυ-
νεῖν. ἀλλὰ σὺ μηδ' ῥέγχειν ὅλως τοῦ
καταγρώματος ἐπιλαθείς, ὥμυς ὕπτα καρτε-
ρὰς ἔχων. ἢ, εἴ πνα ἄλλον νεκρὸν εὕροις,
ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ. ἐγὼ
δὲ φρεσβύτης ὢν πρὸς δικαστὰς ἕλκων, ἐ-
ρέσθαι μόνον, ἀλλὰ πρὸς τοῦ βίου, ὦ φίλ-
τατον Ἑρμῆδιον, μὴ καταλίπῃς με, πρι-
νίηγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς
τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. ὡς νῦν με σὺ
ἀφῇς, ἅδην ἦν τυφλῶν δοίσω. καθάπερ
γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες
ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ κἀγὼ σοι πάλιν
ἀμβλυώσσω πρὸς τὸ φῶς· ἀλλὰ δὸς ὦ
Κυλλλιώτατέ μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τῶν χά-
ριν. ΕΡΜΗΣ. Τυφὶ τὸ πρᾶγμα πλη-
γῶν ἄπιον καταιήσεταί μοι. ὁρῶ γῆν ἤ-
δη τὸν μισθὸν τῆς πρινηγήσεως ἐκ ἀκόν-
δυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον. ὑπερ-
γυπτέον δ' ὅμως. τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ
τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάν-
τα μὲν δὴ σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς
ἀμήχανόν ὅστιν ὧν πορεύῃ. πολλῶν γὰρ ἂν
ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο, εἶτα ἐμὲ μὲν ἀπο-
κηρύττεσθαι δήπου, καθάπερ ἀποδρᾶντα
ὑπὸ

τοῦ τοῦ Διός· σὲ δὴ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῶν θνητῶν ἔργα, καὶ πλὴν τῶν Πλάτωνος ἀρχὴν ζηλωσῶν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλὰ χρόνῳ. καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀναπαήσεται, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τὴν γινομένων ἴδῃς, τότ' ἤδη σκεπτέον.

2. ΧΑΡ. Αὐτὸς ὦ Ἑρμῆ ὀπηνίκ' τὸ βέλτιστον. ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον ὦ Χάρων, ὑψηλὸν πνεῖ ἡμῖν ἔοικε χωρίον, ὡς ἀπ' ἐκείνης πάνυ ἴδιος. σοὶ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐπὶ πᾶσιν γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ὁ ζεὺς εἰώθοις ἀεὶ ξυνόντα ὀφθαλμεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Διός, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος περισκοπεῖν. ΧΑΡ. Οἶδα ὦ Ἑρμῆ ἃ δὲ εἰώθασι λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταλίσαν, πλαγία τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε πλεῖν ὀθόνιον σεῖλαι, ἢ ἐνδῆναι ὀλίγον τοῦ πηδοῦ, ἢ σωφρονεῖν τὸ πνεῦμα, ἐγὼ δὲ, πλεῖν ἡσυχίαν ἄγειν παραγκελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιω. χρὴ πάντα δὴ καὶ σὺ πρᾶττε, ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νεὼς γεών. ἐγὼ δ' ὥσπερ ὀπισθάτης νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον, καὶ ξυλήσῃ πλεῖν ἱκανῶς σκοπῶν. ἆρ' ἔν ὁ Καύκασος ὀπηνίκει, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκείνοσι; καί τοι τὸ φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἁμαρτών. συγκαμεῖν δέ τι καὶ σοὶ ἐργῆται καὶ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. πρόσταττε. ἐπεργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

3. ΕΡΜ.

3. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἐπὶ παῖδας ἐλθεῖν ποτε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀναπάσαντας, ὅπως δεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ. εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἵνα διὰ τούτων κλίμακα ἔχειν οἰκήσεις καὶ ἐπίβασιν πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐκείνων μὲν οὖν τὸ μεγαλεῖον, ἀπαδάλλω γὰρ ὕβρεως ἐποίησαν. νῦν δ', ὦ γὰρ δὴ κακῶν τῶν θεῶν ταῦτα βουλόμεθα, πῶς οἰκοδομήσωμεν καὶ αὐτοὶ χῶρα τὰ αὐτὰ ὀπτασινδέντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβέστερον τὴν σκοπήν; ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα ὦ Ἑρμῆ δυ' ὄντες ἀναδέως, ἐπιθέμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διὰ τί δ' οὐκ ἂν ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀθυμοτέρους εἶναι τῶν Ἐφιαλτείων ἐκείνων, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑποδεχομένους; ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν πινα μεγαλαυχίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως. ἰδιώτης γὰρ εἶ ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γυμνάσας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, ὥστε ῥᾳδίως σωπηδεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω εἴ σοι ταῦτα τερατεύεται δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα σιλανὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν εἰς ὤμους φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις ἴσως καὶ τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν πέλεκυν, τὸν Ἡρακλέους, ὡς διαδέξοιτο ποτὲ αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοὺς ὤμους, ὑποδεὶς ἑαυτὸν φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθῆ ὅτι, σὺ ἂν ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὸν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ πρεσβύτατος Ὅμηρος.

Αὐτὰρ ἐπ' Οσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον.

Ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξειργασόμεθα; φέρε ἓν ἀναβὰς ἴδω, ἢ καὶ ταῦτα ἐκγανᾷ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. παπαί· κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ ὄρεγυ. ἀπὸ μὲν γὰρ τῆς ἑώας, μόγις Ἰωνία καὶ Λυδία φαίνεται. ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας, ὑπὲρ μὲν Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ἀπὸ δὲ τῆς ἀρκτώας, τὰ ὄπιθεν τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα. κἀκεῖθεν ἡ Κρήτη ὑπάνυ σαφῶς. μετακινητέα ἡμῖν ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη ὡς ἔοικεν. εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὅπη πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν, ὅπερ μόνον μὴ λεπότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πρὸς τὸ πλανᾶν· εἶτα συγκαταῤῥιφθέντες αὖθις, πρὸς τῆς Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς περιφανῶς, ξωστειβέντες τὴν χαρυίαν. ΕΡΜ. Θαῤῥεῖ, ἀσφαλῶς γὰρ ἔξῃ ἅπαντα. μεταπέσει πλὴν οἴτινι, ὑπικυλινδείσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ ἐπάνειμι αὖθις, ἓν ἔχει, πάντα ὁρᾷ. ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον ὦ Ἑρμῆ πλὴν χεῖρα. ὁ γὰρ ὄπη μακρὸν με ταύτην πλὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἶμι καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις ὧν Χάρων ἅπαντα, ἄκρον ἔνι ὄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἴ γε δὴ ἔχω μὲ τῆς δεξιᾶς, καὶ σείσω μὴ κατὰ τὸ ὀλισθηρὸν παλεῖν. ἔυγε ἀνελήλυθας καὶ σύ. καὶ ἐπεὶ τὸν διόρυμβον ὁ Παρνασσὸς ὅτι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ὑπλαβόμενοι, καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

4. ΧΑΡ. Ὁρῶ γὰρ πολλὰ καὶ λίμνας πινὰ μεγάλας περιῤῥέοντας, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς, τὸν Κωκυτὸν καὶ Πυριφλεγέθοντα μείζονας καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καὶ πόλεις φωλεοὺς αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις σκεῖναί εἰσιν οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶδα ὦ Ἑρμῆ, ὡς

ὡς ὐδὲν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μάτην ἡ Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ ἡ Οἴτη, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι δή; ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ὁρῶ. ἐβουλόμην γὰρ πόλεις, καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν χαρταῖς ὁρᾶν, ἅμα τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε με τὸ πρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἦρκε με, ὃ, τι γελῶμι. ἀκούσας γάρ τινος ἥδιον ἐς ὑπερβολήν. ΕΡΜ. Τί δ' οὖν τοῦτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον οἶμαι κληθεὶς ὑπό τινος τῶν φίλων, ἐς τὴν ὑστεραίαν μάλιστα ἤκουσα ἔφη. καὶ μεταξὺ λέγοντος ἀπό τοῦ τέγους κεράμις ὀπίπτουσα, ὑκ οἶδ' ὅτι κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν ὑκ ὀπτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν· ἔοικα δ' καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπουσι καὶ ἀκούσι. ΕΡΜ. Ἔχ' ἀγαθέμας, καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἱάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ καὶ περὶ τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών. καὶ περιδὼν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο, μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἅμα σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμοῦ ἔλον ἠέρα πολὺν
ἐπῆεν.
Ὄφρ' εὖ γνώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί δῆτα; ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾷς. ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε. τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς περὶ ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὄπ τούτῳ περιδίδασκέ με, καὶ ἀποκείνῃ ἐρωτηθείς τι. ἅμα βάλλει χρή. Ὁμηρον γὰρ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς ὃδ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα μετὰ τοῦ Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι περὶ ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ περίσκοπος ὤν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδίσικον τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ

ὁ ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔπη μέμνημαι. καί τοι χειμὼν ἡμᾶς ὁ μικρὸς τότε κατέλαβεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἆδειν ὁ πάνυ αἴσιόν πνα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν σωπήσαι τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τριαίνῳ πνὰ ἐμβαλὼν τὸ πέλαγος, καὶ πάντας τοὺς θύελλας ὠρύθμισε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς, χειμῶνα ἄφνω καὶ γνόφον ἐμπεσών, ὀλίγου δεῖν ἀπεέρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν. ὅτε δὴ καὶ ναυπάσας ἐκεῖνον ἀπήμεσε τὴν ῥαψῳδίαν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.

ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν. ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·

Τίς γὰρ ὅδ' ὅστις πάλιν ἀνὴρ ἡμῖν τε μέγας τε,
Ἔξοχος ἀνδρῶπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους.

ΕΡΜ. Μίλων ὅτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ὑπερεθαύμασε δ' αὐτὸν οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου. ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμὲ ὦ Ἑρμῆ, ἐπῃνοῦεν, ὃς αὐτὸν σὺν τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγων ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῆς ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνιεὶς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζῃ, κἄτα οἰμώξεται ἡμῖν θηλασὴ μεμνημένος τῆς στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου νῦν ὃ μέγα φρονεῖ θαυμαζόμενος περὶ τὴν τοῦ ταύρου φορᾶ. τί οὖν οἴηθῶμεν, ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νοῦν μεμονδύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον ἀκ εἰς μαχὴν

μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπόταν ἂν πλέῃ, μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον ἐπ' ἀρχῆς δωδέκατον.

5. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ, τίς τε ἀρ' ὅδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; οὐχ Ἕλλην ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γῆν τῆς σολῆς. ΕΡΜ. Κῦρος ὦ Χάρων ὁ Καμβύσου, ὃς τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν ἔθνη. καὶ Ἀσυρίων ἔναγχος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεσκεύασε. καὶ νῦν ἐλαύνειν τὴν ὁδὸν Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν Κροῖσον, ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος ἦν σὺ πότε κἀκεῖνος λέγεις; ΕΡΜ. Ἐκεῖνος ἀποβλέψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν τὴν τὸ πεπλῶν τεῖχος. Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅδε χλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτοῦ, τί καὶ λέγουσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε εἶδες μὲ τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυρούς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι τίνα νῦν τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶδες. ΧΑΡ. Τί ἆρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θαῤῥεῖ. ἀδὲν ἀληθὲς ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν εὐδαίμονες. ἐγὼ γὰρ ὧν οἶδα, Κλέοβιν, καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς ἀρχόντης φησὶν ἔτος, τοὺς ἅμα τρόπῳ ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑπεδύοντες εἵλκυσαν ὅδε τῆς ἁπλοΐης ἄχει πρὸς τὸ ἑτερον. ΚΡΟΙ. Ἔσω, ἐχέτωσαν τὰ τρόπαια ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας. ὁ δεύτερος δέ τις ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς ἔν τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανον ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. ἐγὼ γὰρ χάσμα, ἢ

σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶ; ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα Κρῖσε, ἢν δὲ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκῃ τοῦ βίου. ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄγχει πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαζιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα ὦ Σόλων, ὅτι μηδὲν ἐκ ὑπολέλειπται, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς ψηφίσασθαι περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

6. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κρῖσος ἐκπέμπει; ἢ τί καὶ ὅδε τῶν ὑμῶν φέρει; ΕΡΜ. Πλίνθους τοῦ Πυθίου χρυσᾶς ἀναπίθησι, μισθὸν τῆς χρησμῳδῆς, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον. φιλόμαντις γὰρ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει τὸ ὕπωχρον μέλαν ἐρυθήματος· νυνὶ γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκήρατα ἐκ. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο ὦ Χάρων τὸ ἀοίδιμον ὄρυγμα, καὶ πεπιμάχητον. ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐκ ὀρῶ ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ προσέσται, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρυνόμενοι αἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ὁπλίσεις, καὶ λῃστεῖα, καὶ ὁπλοφορίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πᾶς μακρὸς, καὶ ἐμπορεία, καὶ δουλεία; ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρειν; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν ὡς οἶδα παρὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἀκούων. ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε ἀ πάνυ ἀσπαζόμενα ὑπ' αὐτῶν. τοῦτον γὰρ ὀλίγον ἐν πολλῷ τῷ βάθει οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι. πάλιν, ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἄπος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἄλλα. ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τὴν ἀνθρώπων ἀβελτηρίαν, οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠφελοῦς, καὶ βαρύνουσι θάνατον. ΕΡΜ. Ἀλλ' ὁ Σόλων γε ἐκεῖνος ὁ Χάρων ἐοικὼς αὐτῷ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς, καταγελᾷ τοῦ Κρί-

σου

σὲ ἢ τῆς μεγαλαυχίας τῶν βαρβάρων. καί μοι δοκεῖν ἔρεσθαί τι βέλεται αὐτὸν, ἐπαυκώσωμεν ἕν.

7. ΣΟΛ. Εἰπέ μοι ὦ Κροῖσε. οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῆδε πλίνθων τούτων ἢ Πυθίου; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί', ἐ γάρ ὅστιν ἀμπὼ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ὑδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μανθάνειν οἴει τὸ θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ χλίσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις ἢ πλίνθος χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλοῦ μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν τῷ ἀρχαίῳ; εἰ ἐκ Λυδίας μεταπέμψεται τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοῦ, ἢν ὀπτυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῶ γὰρ τοσοῦτον ἂν ἡθροίσατο χρυσὸς ὅσον παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος ἢ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῶ βελτίονι ἄρα ἐνδεεῖς ἔστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀκεινων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγαπικτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟ. Ἐρώτα ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες πρᾶς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῆς; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' ἂν ἰῶ Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσι τινες, ὅτιη Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἰ γε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟ. Εὐφήμει ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν ὅτω ταῦτα. φαίνῃ ἢ οὖν ἀμείνων τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν κὴ τῷ θεῷ κελεύεις σίδηρᾶς πλίνθους ἀναπέμπειν με, ἢ ἢ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀναιτεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σίδηρα ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἰῶ τε χαλκὸν, ἰῶ τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μὲν ποτε κλῆμα κὴ ἔρμαιον ἔσῃ ἀναπεπειρακώς, Φωκεῦσιν,

ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ πνι' πυρέττοντι λησῖ· τῷ δ' ἀεὶ ὀλίγον μέλει τῆς σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Αἰτεῖ σύ με τῷ πλούτῳ περιπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς. ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος ἐκ φιλοσόφων, τὸ δ' ἐπισκάμμονον ἐλευθέρως λέγων. μεμνῆσθαι δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τῆς Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ὑπὸ τοῦ πυρὸν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι. ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀναλογισαμένης τὰ ἐκάστου ὀπτεκλωσμένα. ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δ' αὐτὸν ὑπ' ἐκείνου τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς δὲ Σκυθικὰ δὴ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τάμνειν ἐκείνη δέ, καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὐτὴ εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν ὑὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύσην ἐκεῖνός ἐστιν. ὃς βασιλεύσει μὲν τὸν πατέρα καὶ μυείκ σφαλεὶς ἔνθα Λιβύη καὶ Αἰθιοπία, τὸν τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκλείνας τὸν Ἄπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νὴ τίς ἂν αὐτὸν προσελέσθαι ὅπως ὑποφερούσης τῆς ἄλλων; ἢ τίς ἂν πεισθείη, ὡς μετ' ὀλίγον ὅπως μὴ αἰχμάλωτος ἔσαι, ὃς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐξῃ ἐν ἀσκῷ αἵματος;

8. Ἐκεῖνος δὲ τίς ὅδιν ὦ Ἑρμῆ ὁ τὸ πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὡς τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδήσων τὸν ἰχθῦν ἀνατεμών.

——νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ;

——βασιλεὺς δέ τις ἔυχεται εἶναι.

ΕΡΜ. Εὖγε παρῳδεῖς ὦ Χάρων, ἀλλὰ

Πολυκράτην

Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον εὐδαίμονα οἰόμενον εἶναι; ἀτὰρ καὶ ὅτῳ αὐτὸς ὑπὸ τῆ παρεσῶτος οἰκέτε Μαιανδρίε πεσὼν ἀθλίως ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τῆ χρόνε. καὶ ταῦτα μὲν τῆς Κλωθῦς ἐπίκεσα. ΧΑΡ. Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, ψυχικῶς καὶ αὐτοῦ ὦ βελτίση, καὶ τὰς καφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσύτῳ ἢ ἐπαυρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρε ἀλγεινότερον καταπεσύμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωείσας αὐτῆ ἔκασον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυείδα, μήτε πάεαν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζονλας.

9. ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τύτων ὧδε ἐξῆ. τὰν δὲ πληθὺν ὦ Χάρων ὁρᾷς, τὰν πλέονλας αὐτῆ, τὰν πολεμῦνλας, τὰν διηγζομένας, τὰν γεωργῦντας, τὰν διανεζονλας, τὰν θεραπεύονλας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλων πνὰ τύφλων, καὶ μεσὸν ταραχῆς τὸ βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῆ ἐοικύας πῖς σμιλώσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἔδαφος πλέον ἔχει, καὶ τὸ πλησίον κενεῖ. ὀλίγοι δέ πνες ὥσπερ σφῆκες ἄγωσι, καὶ φέρωσι τὸ ὑποδέσερον. ὁ δὲ περιπόμπ@ αὐτοῦ ἐκ τ' ἀφανῆς ὅτ@ ὄχλ@, πίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες ὦ Χάρων; καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φυλαργυρίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μίσι, καὶ τὰ τοιαῦτα. τύτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς. καὶ ξυμπολλάκις γε νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπειρία, καὶ φυλαργυρία. ὁ φόβ@ δὲ καὶ ἐλπίδες ὑπερφυῶ πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων, ἐκπλήτ@, ἐνίοτε καὶ ὑποπήγειν ποιεῖ. αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρύμεναι, ὁπότ' ἂν μάλισα οἴηταί τις ὀπλήψεδζ αὐτῆ, ἀναπάλλονται οἰχόμεναι,

κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιπεῖσθαι, ὅσῳ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τῷ ὕδατος. ἰὼ δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ὑπελωθώσας ἑκάστῳ τῶν ἀσεβούντων, ἀφ' ὧν ἠτιῶς ξυμβέβηκεν ἅπασας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀραχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῆς ἀτρακλου. ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα ὑπεπεπλεγμένον γε τὰ πολλά. τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δ' ἄλλῳ.

ΕΡΜ. Εἰκότως ὦ Πορθμεῦ, εἰμαρμένον γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τούτῳ φονευθῆναι, τούτῳ δ' ὑπ' ἄλλου. καὶ κλῃδονομοῦσαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνην, ὅτε ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα. ἐκεῖνον δ' αὖ τοῦτο. τοιόν γάρ τι ὑπόπλοκον δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ὑπὸ λεπτῷ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ ὅτου μὲν ἀναπαυθεὶς ἄνω μετέωρός ὅτι, καὶ μὴ μικρὸν καταπεσὼν ἀποῤῥαγείη τῷ λίνῳ, ἐπειδὰν μηκέτ' ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τινὰ φόρον ἐρχόμενον. ὅτου δ' ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρεῖσθαι, ἰὼ καὶ πάνυ ἀφοσιοῦσθαι κείσεσθαι, μόλις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουόντος τοῦ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια πάντα ὦ Ἑρμῆ.

10. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἀδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν τίνι ποτὲ ἀξίαν ὅπως δεῖ καταγέλασται ὦ Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν πανδαὶ αὐτῆς, καὶ τὸ μεταξὺ σφῶν ἐλπίδων εἰκαῖαι, ἀναπαύσεις μηνομένης ὑπὸ τοῦ βελτίστου ἀνάτου. ἄγγελοι δ' αὖπαι, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ ὡς ὁρᾷς, ἱππῆλοι καὶ πυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστῆρια, καὶ κώνεια, καὶ δίκαι, καὶ τύραννοι, καὶ τούτων ἁπάντων ὅλως αὐτοῦ εἰσέρχεται. ἐς ἂν ἓν περάτωσιν. ὅταν δὲ σφαλῶσι. πολὺ τὸ ὀστοῦν, καὶ αἱ, αἱ, καὶ ὤμοι μοι, εἰ δ' ἐνθυς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν ὅτι ἀνθρώπου τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον

τοῦτον χρόνον ὅπως δυνήσεσθε τῷ βίῳ, ἀπάσιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σοφρονέστερον, καὶ ἧττον ἡνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ὀπίσω ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθορᾷ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὸν ἀγωγέα, ὅ ποτε προσδοκήσαντες ἀπόσασι δήσεσθαι αὐτοί. ἢ τί δὲ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος, ὁ τὴν οἰκίαν ἀπαρτὶ οἰκοδομούμενος, καὶ πρὸ ἐξαπίνης ὀπαπέρχων, εἰ μάθοι ὅπ ἡμῶν, ἔξω τέλος αὐτῷ, ὁ δ', ἆρα ὀπόθεν ἦν ὄρφνη, ἀπόι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν δὴ ὁ χαίρων, ὅπ ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ καὶ φίλος διὰ τοῦτο ἐσιῶν, καὶ τέκνοις τοῖς παρὸς πεδέμενος, εἰ ἤπίσατο ὡς ἐπέτης ἡμόμενος ὁ πᾶς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ ἡμομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅπ τὰ μὲν εὐτυχοῦντα ὁρᾷ τῷ παιδὶ ἐκείνου ὁρᾷ, τὰ τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα, τὸ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὰ χείτονα δὲ τὰ ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον οὐκ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἵας αὐτῷ χρόνης ἐκρέματο. τοὺς μὲν δὴ ὧδε τῶν ὄντων διαφερομένους ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξωναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλυμβῶσι, ὑφ' ὧν εἶπον, ὀπόταν ἀγγέλωσι καὶ ὑπηρέται; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὖ πῆς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ σεσιγμένοι ἀγαναχτοῦσιν.

11. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τοῦ βασιλέως ἴδιή τις αὐτῷ, οἵπερ εὐδαιμονέσπατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς ἐπὶ, ἀμφιβόλου τὸ τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ ἐνέγκασθαι πρόσοντα αὐτοῖς· οὐδὲς γὰρ

καὶ μίσος, καὶ ὀπίσω λάς, καὶ ὀργάς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξυνέσεσιν. ἐὰν πένθος, καὶ νόσος, καὶ πάθος, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρξονται αὐτῆς, ὅπου γὲ τὰ τούτων ποιήσει, λογίζεσθε κατ' ἐκεῖνα οἷα τὰ τῆς ἐλευθερίας ἂν εἴη. ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι ὦ Ἑρμῆ εἰπεῖν, ᾧ πυκνὰ ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῆς. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ἀπὸ καλαμίνου τινὸς καπνοῦ ἀνιεμένας, τὰς συσσελίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων τίνων αἱ μὲν πολλαί εἰσι, καὶ αὐτίκα διαφεύγουσαι, ἀπέσβησαν. αἱ δ' ὀλίγαι πλέον διαρκοῦσι, καὶ προφαίνουσαι αὐταῖς τὰς ἄλλων, αὖται ἐπιφυσώμεναι εἰς μέγεθος ὄγκον ἄρασθαι. εἶτα μὲν καὶ ἐκεῖναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε. ἢ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ἐπιπνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους, καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δ' ἅμα τῷ ξυνῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ὧν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τὸν Ὁμήρου εἴκασας ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῆς ὁμοιοῖ.

12. ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι καὶ ὡς φιλοπολεμοῦσι πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ πλούτου, καὶ κλήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς, δήσεσιν ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς· βάλῃ δ' ἂν ἐπειδὰν ἐφ' ὑψηλοῦ ἑσθῇ, ἀναβοήσας παμμέγεθες, παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ, ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων· Ὦ μάταιοι, τί ἐπιπονάζετε ἀεὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες. ὡς γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε. ἐλθὲν γὰρ ἐνταῦθα σεμνῶν ἀίδιόν ἐστιν. ὥσθ'

ἅπερ

ἂν ἀπάγοι τις αὐτὴν π ξωὶ ἀπῶ ἀποθανών.
ΕΡΜ. ἀνάγκη τὸν μὴ γυμνὸν οἴχεσθαι, πλὴν εἰκαίαν ἢ καὶ ἀγκὸν, καὶ τὸ χρυσίον ἀεὶ ἄλλων ἔχ), καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα. καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, ἆρ' ἂν οἴει μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπλήσιον; ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶδα ὅπως αὐτοῦ ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν βυπάνῳ ἔπι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον τῷ Ὀδυσσεῖ τοὺς ἑταίρους ἔδρασε, δέῃ τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῇς; ὅτῳ γὰρ ὑμῖν ἥλιθε διώκασαι, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι ἃ παρεσκεκεσμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, ὡς τὴν ἀληθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ ὡφέλιμα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ὄζι.

ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμι; ΕΡΜ. Πειστὸν τοῦτο λέγειν ὡς αὐτοὺς ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς ὅπως ἀποστάντες τὴν πολλῶν, καταγελῶσι τὴν γνωμῶν, καὶ ἀδαμῆ ἀδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι σφαδασμὸν ἤδη βαλλόντες παρὰ μᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ καὶ μισεῖν ἐλέγχοντες αὐτὴν τὰς ἁμαρτίας. ΧΑΡ. Εὖγε ὦ γενναῖε. πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσὶν ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἰσχνοὶ καὶ ἄντοι. ἀλλὰ καπίωμεν ἤδη.

13. ΧΑΡ. Ἔν ἔπ ἐπόδουν εἰδέναι ὦ Ἑρμῆ, καὶ μοι δείξας αὐτὸ, ἐντελῆ ἔσῃ τὴν ὠφελήσιν πεποιηκὼς, τὰς ἀποθήκας τὴν σωμάτων, ἵνα κατοφύγω, θεάσωμαι. ΕΡΜ. Ἄειε ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ ὠφελῆ τὴν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυ-

ραμίδας;

ερμίδας; ἐκεῖνα πάντα, νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκια ὄντα. ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χείσι μύρῳ; οἱ δὲ, καὶ πυρὸν νήσαντες, ἐς τὰ χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσι τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον, καὶ μελίκρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν. ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα ὦ Πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου. πεπαύσθαι δ' ἔν τοῖς ψυχὰς ἀναπιμπλούσας χάπωδεν, δεινεῖν μὴ ὡς οἷόν τε δεινοπαθούσας πιὼ κνίσαν, καὶ ἥδιστον, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔπι πίνειν ἢ ἐδίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καί τοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι καταγρύσι αὐτούς. οἶδα δ' ἔν εἰ δύναιτ' ἂν ἔπ ἀνελθεῖν ἅπαξ, ὑπογθόνιοι γενόμενοι. ἐπεί τοι καὶ παγκάλοια ἂν ὦ Ἑρμῆ ἔπαιζον, ὑκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μηκατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν. ΠΟΜΠΙΛΟΣ. Ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, ὑκ εἰδότες ἠλίκοις ὄρεσι διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα, καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ὄντα. καὶ ὅπ

Κάτθανε δ' ὅμως ὅ, τ' ἄτιμος ἀνὴρ ὅς'
ἔλαχε τύμβου.

Ἐνθ' ἰὴ πυῖ Ἴεσο χρείωσ' Ἀγαμέμνωνι.

Ὀρσότριν δ' ἴσας Θέπιδος παῖς ἠϋκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὅμως νεκύων ἀμφίλυτα χώρια,

Γυμνοί τε, ξηροί τε, κρᾶ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

ΕΡΜ. Ἠράκλεις, ὡς πολλὴ ἡ Ὁμηρικὴ ἐπαιλεῖς. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι ἡ τὸ Ἀχιλλέως τάφον. ὁρᾷς ἡ ὄπ σοῦ θαλάττης Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκὸν, ἀν-

πκρυ

πκρὶ ὧ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ροιτείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι ὦ Ἑρμῆ οἱ τάφοι.

14. Τὰς πόλεις, τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν, τὴν Νῖνον τὴν Σαρδανιπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκηνὰς, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τ' Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνημαι διαπορθήσας ἐκεῖθε, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴ ὧ νεωλκῆσαι, μὴ ὧ διαλῦσαι τὸ σκαφίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν ὦ Πορθμεῦ ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς, ὥστ' ἂν εἰπεῖν ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ ἔυπυργος, ἡ τὸ μέγα τεῖχος. ἐ μεταπολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας ὧ καὶ Κλεωνὰς αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι, καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπίπτεις γὰρ ἔυ οἶδ' ὅτι τ' Ὁμηρον καταλθὼν ὅτι τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πάλαι ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νυνὶ δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ ὥσπερ Πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι. καὶ τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου ἔστι δὲ τάφος ἐν Ἄργει ἔτι καταλειπόμενος. ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων Ὁμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων,

——Ἴλιον ἱερὴν,
καὶ——εὐρυάγυιαν,
καὶ——εὐκλείμενα Κλεωναί.

15. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργεῖοι ὁρᾷς ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμόνιοι, καὶ τ' ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον σφαττόμενον Ὀδρυάδην, τὸν ὑπηρέτην τὸ τρόπαιον τῷ αὐτῷ αἵματι. ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος οὖν αὐτοῖς ὦ Ἑρμῆ ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἴγε οὐκ ἴσασιν ὅτι κἂν ὅλου τῶν

τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κλήσαιτο, μόνος ἂν παλαιὸν λάβοιεν τόπον παρὰ τὸν Αἰακόν· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τεῖχος ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καλαβάντες ἤδη, καὶ χαίρων ἐνθετήσαντες αὖθις τὸ ὄρος, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν κατὰ ἐσπέραν, σὺ δ' ὅπῃ τὸ πορθμεῖον, ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς νεκροσολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐπίπεσας ὦ Ἑρμῆ. εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράφῃ. ὠνάμην δέπι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας. οἷα ὅτι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι. Χάρων Θ ἢ ἀδὲις λόγΘ.

ΤέλΘ τῦ βιβλίυ πρώτυ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Διάλογος ά.

Περὶ τῆς Ἐνυπνίου· ἤτοι Βίος Λεκιανῆς.

Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν προϊὼν ὤν. ὁ δὲ πατὴρ ἐσκόπει τὸ μὴ τὸν φίλων ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. τοῖς πλείοσιν οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνος πολλὸς, καὶ χρόνος μάκρος, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς. τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρά τε ἦν, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ὀπωρείαν ἀπαλεῖν. εἰ δέ τινα τέχνην τῶν ἐπαινούντων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐδοκίμουν ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τὴν τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκτρὸς ἦν, πλουσίους ὤν. ὥκνουν εἰς μακρὰν ὁδὸν καὶ τὴν πατέρα ἐνοχλεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ χορηγούμενον. Δευτέρας οὖν ὁλκῆς ἀρχὴν πρώτην, τίς ἀείσει τὴν τεχνῶν, καὶ ῥᾴδιον ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρίσι ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χρηστίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλα πάντων ἄλλων ἐπιτηδ-

νᾶν]Θ, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς † θεῖον ἀπιδών (παρῆν γὰρ ὁ θεὸς μη]εὸς θεῖΘ, ἄειστος ἐρμογλύφΘ εἶ) δοκῶν, ϗ λιθοξόΘ ἐν τοῖς μάλιστα ἐυδοκίμοις) ἃ θέμις, εἶπεν, ἄλλῳ τέχνῃ ὀπικραλεῖν, σὺ παρόν]Θ. ἀλλὰ τῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, ϗ δίδαξε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶ) ϗ ζωγραφοεῖν, ϗ ἐρμογλυφέα. δύναται γὰρ ϗ τῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδα, ἔχων δεξιῶς. ἐτεκμαίρετο δ' παῖς ἐκ τῦ κηδεῦ παιδιᾶς. ὁπότε γὰρ ἀφεδείλω τὸ τῦ διδασκάλων, ἀποξέων ἂν † κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππυς, ἢ ϗ νὴ Δί' ἀνθρώπυς, ἀνέπλατ]ον, εἰκότως, ὡς ἐδόκυν τῷ πατεί. ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῦ διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον. τότε δ' ἔπαυνΘ εἰς τὸ ἐυφυΐαν ϗ ταῦτα ἰῶ. ϗ χρησὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι † τέχνῃ ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλασικῆς. ἅμα τε ἓν ὀπτήδειΘ ἐδόκει ἡμέρᾳ τέχνης ἐνάρχεσθαι, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ., μὰ τὸν Δί' ὃ σφόδρα τῷ θεάγματι ἀχθόμενΘ· ἀλλά μοι ϗ παιδιάν πινα ὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, ϗ θεὸς τὸ ἡλικιώτας ὀπίδειξεν. εἰ φανοίμιλλα θεὸς τε γλύφων, ϗ ἀγαλμάτιά πινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, κἀκείνοις, οἷς θεοηρέμην. ϗ τό τε πρῶτον ἐκεῖνο, ϗ ζώντες τοῖς ἀρχομένοις ἐλίγετο. ἐσκοπιὰ γάρ πινά μοι δὸς ὁ θεῖΘ ἐκέλευσε μοι ἠρέμα καθιζέσθ πλακὸς, ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν,

——— Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός.

Σκληρότερον δ' κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατέαγε μὲν ἡ πλάξ. ὁ δ' ἀγανακτήσας, κυτάλλω τινὰ κειμένην λαβὼν, ἃ πλησίον πρᾴως, ϗ δὲ θεραπευτικῶς μι κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ θερόμια τῆς τέχνης. ἀπαδρὰς δ' ἐκείνην,

δεὶ

δὴ τ οἰκίαν ἀφικνῶμαι σωεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων, τὸν ὀφθαλμὸν ὑποπλεως, καὶ δηγῶμαι τ σκυλάλλω, καὶ τὸν μώλωπα ἐδείκνυον, κὴ καταγέλων πολλὴν πνα ὠμότητα, πεισθεὶς ὅπ ὑπὸ φθόνε ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κτ τ τέχνω. ἀγανακτησαμένης ὃ τῆς μητρὸς, κὴ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἐπ ἔνδακρυς, κὴ τ νύχθ ὅλω ἐννοῶν. Μέλει μὴ ὃ τότων, γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημένα. τὰ κτ ταῦτα ὄ, ἀκέπ συκοφαφέοντα, ὦ Ἄνδρες, ἀκέσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλικόων ἀκεσαμένω δεόμενα. ἵνα γὸ καθ Ὅμηρον εἴπω,

——θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος,
Ἀμβροσίῃ διὰ νύκτα,——

ἐναργὴς ὅτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας. ἔπ γοῦν κὴ μτ τοσοῦτον χρόνον πάντα ῥήματά μοι τῆς φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρεμένει, κὴ ἡ φωνὴ τῆς ἀκουσθέντων ἔναυλος. ὅτω σαφῶς πάντα μοι.

2. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χειρῶν εἱλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα δικαίως, κὴ καρτερῶς· μικρὸν γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι. καὶ γὸ ἅρπ μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶλκέ με. ὡς ἢ ὃ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἱλκόμην. ἐδόων ὃ πρὸς ἀλλήλας ἑκάτερα. ἡ μὲν ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βέλοιτο. ἡ ὃ ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν ὃ ἡ μὲν ἐργατικὴ, κὴ ἀνδρικὴ, κὴ αὐχμηρὰ τ κόμην, τὸ χεῖρε πόνων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὸ ἐσθῆτα, πτάνε κατηγμένα, οἷ ἦν ὁ θεὸς, ὁπότε ξέοι τὸν λίθυς. ἡ ἑτέρα ὃ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ χρῶμα εὐφρεπὴς, καὶ κόσμι

παιδὶ ἀναβολαί. τέλος δ' ἔν ἐφιᾶσί μοι δικάζειν ὁποτέρα βελοίμην ζωεῖναι αὐτῆ.

3. Πρεσβεύω ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν. ἐγὼ φίλε παῖ, ἐρμογλυφικὴ τέχνη εἰμί, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι, καὶ συγγενὴς οἰκοθεν. ὅτε, γὰρ πάππος σε, εἰπόντα τὸν ὄνομα τὸ μέγας πάτροκλος, λιθοξόος ἦν, καὶ τῶ θεῖνε ἀμφοτέρω, καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δ' ἡμᾶς. εἰ δ' θέλοις λήρων μὲν καὶ φλυαφῶν τῆς περὶ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴ ἑτέραν, ἕπεσθαί σοι, καὶ ζωοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέψει γυνικῶς, καὶ τοὺ ὤμους ἕξεις καρτερούς, φθόνος δ' παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ ὅ ποτε ἄπειρ ὅτι τ' ἀλλοδαπὸν, τ' πατρίδα, καὶ τοὺ οἰκείους καταλιπών. ὑδὲ ὅτι λόγοι ἐπαινέσουσί σε πάντες. μὴ μυσαχθῆς δ' τὸ σώματος τὸ ἐυτελὲς, μηδὲ τῆς ἐδαφος τὸ πυαρόν. ἀπὸ γὰρ τῆς τοιούτων ὁρμώμενος, καὶ Φειδίας ἐκεῖνος, ἔλεξε τ' Δία, καὶ Πολύκλειτος τ' Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Περιξιτέλης ἐθαυμάσθη. προσκυνῆσαι γὰρ ἔοικε μὴ τῆς θεῶν. εἰ δὲ τούτων εἷς γλύπτος, πῶς μὴ ὁ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γλύπτος; ζηλωτὸν δ' καὶ τ' πατέρα ἀπεδείξεις, προβλεπτον δ' ἀποφανεῖς καὶ τ' πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπαίσασα, καὶ βαρβαρίζουσα πάμπολλα εἶπεν ἡ τέχνη, μάλα δὲ ἀσελῆ σωφρόνως, καὶ πείθειν με προθυμόμενη, ὅπ' ὑκέτι μένειμεν. τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη μοι τ' μνήμης διέφυγεν.

4. Ἐπεὶ δ' ἔν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως. Ἐγὼ δ', ὦ τέκνον, παιδεία εἰμὶ ἥδη ζωοῦσά σοι, καὶ γνώσιμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μοι πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν ἔν τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος γιγνόμενος, αὐτὸ προείρηκεν. ὑδὲν γὰρ ὕπ μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῶ σώματι

σώματι πονῶν, καὶν τούτῳ τὴν ἄπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγνυῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν προσόδου, ὅτε φίλοις ἐπιδιήσιμος, ὅτε ἔχθροῖς φοβερὸς, ὅτε τοῖς πολίταις ζηλωτὸς, ὃν αὐτὸ μόνον ἔργάτης, καὶ σὺν ἐν τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ τὴν φύχοντα ὑποπτήσσων, καὶ τὴν λέγειν δυνάμενον δεδιὼς, λάγνος βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρημος ὤν. εἰδὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος ἢ γλύσιος, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσατο, τὴν μὲν τέχνην ἄπασι ἐπαινέσονται. ὃν ἔστι δὲ ὅστις σὺν ἐδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, ἔυξαίτ' ἂν σοι ὅμοιος γλυφὰς. οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναυσος καὶ χειρώναξ, καὶ ἀπαίδευτος νομισθήσῃ. ἐμοὶ δέ μοι πείθῃ, φιλότιμον μὲν σοι πολλὰ ὑπέδειξα παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ φράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτοῦ ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα, καὶ τὴν ψυχὴν ὅσον σοι κυριώτατόν ὅτι, κατακοσμήσω πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, φρονήσει, ὁσιότητι, ἀληθείᾳ, σωφροσύνῃ, καρτερείᾳ, τῇ σὺν καλῶν ἔρωτι, τῇ θεοῖς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ. ταῦτα γάρ ὅτιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε ὅτε παλαιὸν ὄδεν, ὅτε νοῦν γλυφὸς δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προθύμει μετ' ἐμοῦ. καὶ ὅλως, ἅπαντα ὁπόσα ὀλὴ τότε δεῖται, τότε ἀνδράποδα, ὃν εἰς μακρὰν σε διδάξομαι, καὶ ὁ νοῦν πίνης, ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βελτιοσώματος πρὸς ἀγλυνὲς ὅτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς, καὶ ὀφθαλμὸς ἔσῃ, πιωμένος, καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ὅτι τοῖς ἀεὶσοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ γλυφῆ καὶ πλούτῳ φρονήσεων ἀποβλεπόμενος. ἐδοῦτα μὲν τοιαύτῃ ὠμπεχόμενος, (δείξασι τὴν ἑαυτοῦ, πάνυ ἢ λαμ-

προὸν

περὶν ἐφορᾷ) ἀρχῆς ἢ καὶ περιουσίας ἀξιώμενος. κἂν πᾶ ἀποδημῇς, οὐδ' ὅπῃ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώς, οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ. τοιαῦτά σοι προειδήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τὴν ὁρώντων ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ὅτος ἐκεῖνος, λέγων. ἄν δέ τι προσῇς ἄξιον ἢ, καὶ τοὺ φίλους, ἢ καὶ τὴ πόλιν ὅλιν καταλαμβάνῃ, εἰς σε πάντες ἀποβλέψονται. κἂν πᾶ τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῆς λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὴ πατέρα τῆς εὐτολμίας. ὃ δ' λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι προποιήσω, καὶ γὰ ἐμοὶ αὐτὸς ἐν τῷ βίῳ ἀπέλθῃς, ὅποτε παύσῃ σωμάτων τοῖς πεπαιδευμένοις, καὶ περιτομὴν τοῖς ἀείσοις. ὁρᾷς τὴ Δημοσθένη ἐκεῖνον, τὴν ὑὸν ὄντα, ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τὴ Αἰσχίνην, ὃς συμπαιγνίας υἱὸς ἐμοὶ, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν; ὁ δ' Σωκράτης, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ ἐριστικῆ ταύτῃ βαφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα ζωπύρησε τὸ κρεῖττον, καὶ ἀναπεπύσας παρ' αὐτῆς ἠντιμόλησεν ὡς ἐμέ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ἀφῄρηται; ἀφεὶς δ' αὐτοὺ τηλικούτους, καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ περίξεις λαμπρούς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ ῥῆμα εὐπρεπὲς, καὶ πρᾶον, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ περιουσίας, καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἀρχὰς, καὶ τὸ δικαίοις λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ δικαίως σωφρονεῖν δαιμονίζεσθαι, καπνιόν τε πυκνὸν ἐνδύσῃ, καὶ ῥῆμα δηλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπίας, καὶ κολαπήρας ἐν τοῖν χεροῖν ἕξεις, κἀπὼ νενδυκὼς εἰς τὸ ἔργον, καμαπτῆς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός. ἀναχύπτων δ' οὐδέποτε οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλευθέριον, οὐδὲν ὀπιγοῶν, ἀλλὰ τὸ μικρὸ

μὸ ἔργα ὅπως ἔυρυθμα, καὶ ἐυσχήμονα ἔσται σοι, σκεψοῦν, ὅπως ὁ αὐτὸς ἔυρυθμός τε, καὶ κόσμος ἔσῃ, ἧκιστα περφυτικῶς, μὴ ἀπιμότερον ποιῶν σαυτὸν λίθων.

5. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ἐ μεμέ- 5
νως ἐγὼ τὸ τέλος τῆς λόγων, ἀνασὰς ἀπερ-
ρινάμην, καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην, καὶ ἐχθα-
τικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν παι-
δείαν μάλα γεγηθὼς, καὶ μάλιστα, ἐπεί μοι,
καὶ εἰς νεῶν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πλησὶς 10
εὐθὺς ὑκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χρὲς ἐνεπεί-
φατο. ἡ δ' ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἠ-
γανάκτει, καὶ τῷ χεῖρε ξυνεχρότει, καὶ τοὺς ὀ-
δόντας ἐπέτριε. τέλος δ', ὥσπερ τὴν Νιό-
βην ἀκούομεν, ἐπετήκετο, καὶ εἰς λίθον μετεβέ- 15
βλητο. εἰ δ' παρέβαλες ἔπαθε, μὴ ἀπισήσητε,
θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ἄνεμοι. ἡ ἐτέρα δ' θεὸς
με ἀπῴκτα, ποιαρῶν ἀμείψομαί σε, ἔφη,
τῆς δ' τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην
ἐδίκασας, καὶ ἐλθὲ ἤδη, ὅπισθεν τύτε τῷ ὀχή- 20
μαλος (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων
πνῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἷα
καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολυθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔ-
μελλες. ἐπεὶ δ' ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἔλαυνε, καὶ
ὑφλιόχει. αἰθερὶς δ' εἰς ὕψος, ἐγὼ ἐπεσκόπουν 25
ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἑσπέρην,
πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ ἄνεμος, καθάπερ ὁ Τειπόλε-
μος ἀποπτέρων τις ἐς τὴν γῆν. ὑκέτι μὲν
τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ ὀφειλόμενον ἐκεῖνο λῶ,
πλὴν τῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ 30
ἄνθρωποι ἐπήνουν, καὶ μεγ' εὐημίας, καθ' ἃς
ἡμοίμην τῇ πήσει, παρέπεμπον. δείξασα δέ
μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲ τοῖς ἐπαινέσιν ἐκείνοις,
ἐπανήγαγε αὖθις, ὑκέτι αὐτὴν τ' ἐθέντα
ἐκείνην ἐνδεδυκότα ἣν εἶχον ἀφιππάμενος, 35
ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν ὑπάρυφός τις ἐπανήκειν.

καταλα-

καταλαβοῦσα ἔν κὴ ἡ πατέρα ἑστῶτα, κὴ θεὶμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνῳ ἡ ἐδῆτα, κὴμὲ, εἶ ἤκοιμι. κὴ τι κὴ ἀπέμνησεν, οἷα μικρῆ δεῖν θεὶ ἐμὲ ἐβυλεύσαντο.

6. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀνιάμενος ἔτ᾽ ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς θεὸς ἡ τῆ παιγῶν φόβον. μεταξὺ ἡ λέγοντος, Ἡράκλεις ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον κὴ δικανικόν. εἶτ᾽ ἄλλος ἀπόκρινε, Χειμερινὸς ὀνειρος, ὅτε μήκιστοί εἰσιν αἱ νύκτες, ἢ τάχα τι καὶ ἀληθέστερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς κὴ αὐτὸς ὄζει. τί δ᾽ ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ λαβῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μηδὲν ὠφελῆσαι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν καὶ ἤδη γεγηραικότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. μὴ ὀνείρων πονῶν ἡμᾶς ἀπαγορεύσῃς πάνυ ἀπειλήσειν; ἐκ δὲ γε δή. ἀλλὰ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποῦ ἀπομνήμων τὸ ἐνύπνιον ὡς ἐδόκει αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ παρῶδῳ οἰκία καὶ τἀλλα, ἴσε γὰρ κὴ ταῦτα ἀπόκρισιν ἡ ὄψιν, ἀλλ᾽ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διεξῆλθε, καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει τῶν παρόντων θεσπεσιωτάτων πολεμίων, ἀλλά τι κὴ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. κὴ τίνων καὶ γὰρ πλείστων ὀνειρος διηγησάμην ἐκείνῳ ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι θεὸς τὰ βελτίω βλέπωσιν, κὴ παιδείας ἔχωσιν, καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῷ ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, κὴ θεὸς τὰ ἧττω ἀποκλίνῃ, φύσιν ἐκ ἀγλωνῆ διαφθείρων. ὅπερ ὠφελῆσθαι, ἔν οἷς ὅτι κἀκεῖνος ἀκούσας τὸν μῦθον, ἑκατὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ θεσπεσιάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν, θεὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, κὴ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας θεὸς ἡ πενίαν ἡ τότε, οἷος ἡ θεὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀδενὸς γε ἡ λιθογλύφων ἀδοξότερος.

Διάλογος β'.

Θεῶν Ἐκκλησία.

ΖΕΥΣ. Μηκέτι τοιγαροῦν μέλλετε, ὦ θεοί, μὴ ἔτι χρὴ γνώμας συγκεφαλαιοῦσθαι, ἀλλ' ἐς ἀλλήλους κοινολογεῖσθε, ἀγανακτήσεσθε, εἰ πολλοὶ ἀνάξιον μετέχουσιν ἡμῖν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία, λέγετε ἔχοντες ἐς τὸ φανερόν, τὰ δοκοῦντα ἡμῖν, καὶ κατηγορεῖτε. σὺ δὲ καὶ κήρυττε ὦ Ἑρμῆ τὸ κήρυγμα, τὸ ἐκ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα. τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἢ δῆλος εἶ περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ὀκνῆσαι ἐξείη.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν. ὥστε ἐξὸν ἐμὲ λέγειν. ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίους ἡμῶν, οἷς ἐκ ἀπόχρη θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτοὺς ἰσοτίμους ἡμῖν ἀποφαίνουσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἴονται εἰργάζεσθαι, ἀξιῶ δὴ ὦ Ζεῦ, μὴ παῤῥησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν. οὐδὲ γὰρ ἄλλως δειλός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσομαι τῶν καλῶς γιγνομένων. διελέσθαι γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγειν τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερόν, οὐδὲ δεινός τινα, οὐδὲ ὑπ' αἰδοῦς ὀκνηλὸς πέφυκα γνώμην, ὥστε καὶ ἐπαχθεῖς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ ζυκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπειδὴ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἐθέλοντος μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος

λάμψω ἐρῶ. πολλοὶ γάρ φημι οὐκ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῆς αὐτῆς ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ συνωχήθησαν ὅπισθεν, καὶ ταῦτα, ὄντες οὐδὲ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ διακόνους τοὺς αὐτῆς ἀνήγαγον ἐς τὸ οὐρανόν, καὶ παρενέγραψαν· καὶ νῦν ὅπισθεν διανομάς τε νέμονται, καὶ [illegible]ῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν ἀνίσως ποιήσῃς ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς, καὶ διαῤῥήδην λέγε, θαῤῥῶν καὶ τέκνον. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπῤῥίπτεται σοι ὁ λόγος, ὡς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλοις τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παῤῥησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὑποπτεύειν λέγειν.

2. ΜΩΜ. Εὖγε ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροξύνεις με θαῤῥεῖν τὴν παῤῥησίαν. ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον. ὥστε ἐρῶ καὶ τέκνον. ὁ γάρ τοι γενναιότατος Διόνυσος ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλην μηδόθεν, ἀλλὰ Συροφοίνικός πως ἐμπόρου τοῦ Κάδμου δυναστεύσας, ἐπειδὴ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ὅτιν' ἐστὶν οὐ λέγω, ὅτε τὴν μίξαν, ὅτε τὴν μεθύων, ὅτε τὸ βάδισμα· πάντες γὰρ οἶσθα καὶ ὁρᾷτε ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανὴς, ἀκρατὴς ἔωθεν ἀποπίνων. ὁ δὲ, καὶ ὅλλυ φασεὶν ἐπεποίηκεν ἡμῖν, καὶ τὸ χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεὸς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σιληνὸν, καὶ Σατύρους ἀρρενίκους πνὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλὰς, σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους. ὧν ὁ μὲν, κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικὼς, καὶ γλίσχιον βαδὺ καδιζήμενος, ὀλίγον βάγκε διαφέρον ὄζει. ὁ δὲ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ὅτι ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς ἐστὶ· οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ

φαλακρὸν, κεράστην, οἷα τοῖς ἄρτι γιγνομένοις ἐοίκασι τὰ κέρατα ἀναφύεται, Φρύγες πινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ ἑρμῆς ἅπαντες. ὁρᾶτε οἵους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γλυκέως; εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες οὕτω γελοίους θεούς, καὶ τερατίας; ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅπ καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην ὄσαν αὐτῷ, τὴν τε Ἀλκμήνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκατέλεξε τῷ ἧλῳ ἀστέρων χορῷ, τὴν δὲ Ἰκαρίᾳ τῷ γεωργῷ δυσμενεστέραν (καὶ ὁ πάντων γελοιότατον ὦ θεοὶ) καὶ τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγε, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς εἰ μὴ ἔξη ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξυμπίνδες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἦν παίπαλον κυνίδιον αὐτῆς. ταῦτα οὐχ ὕβρεις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παιδιαὶ, καὶ γέλως; ἀκούσατε δὴ ἕν καὶ ἡμῶν.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν ὦ Μῶμε εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους. ὁρῶ γὰρ οἷ φέρει τὸν λόγον. ἔστι γὰρ, ὃ μὴ αὐτὸς ἴσπαι καὶ διίσησιν ἐκ τῆς νόσου, καὶ ἔστι

——πολλῶν ἀντάξιος ἀνήρ.

ὁδὶ Ἡρακλῆς ὑὸς ὢν ἐμοῦ, ὑκ ὀλίγων πόνων ἐτείατο τὴν ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῆς. ΜΩΜ. Σιωπήσομαι δὴ σὲ ὦ Ζεῦ πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἅμα ἔπι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ πυρός. εἰ δὲ ἔζην καὶ φωνὴς αὐτὸν σε τὴν παῤῥησίαν χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν φωνὴς ἐμὲ ἔζεσι μάλιστα, μὴδὲ δ' ὃν κἀμὲ ξενίας δώκεις; ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν ὁ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ἔστιν, ἅμα καὶ ἄλλο τι φήσεσε λέγουσι, καὶ τάφον ὑποδεικνύουσιν, ἐγὼ δὲ ὅτε ἐκείνοις πείθομαι, ὅτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν, ὑποκολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. ἃ καὶ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γὰρ

γάρ τοι ἀρχὴ τῆς τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τίνα αἰτίαν τῶ νοθαδίων ἡμῖν τὸ ξυνέδριον σὺ ὦ Ζεῦ παρέχεις, δικαιοσύνην ὀλιγωροῦντα καὶ καπηλεύοντα παρ' αὐτοῖς ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταδύσῃ τις ξυλλαβών, ὁπότε ἀν παῦρος ἦς, ἢ τῆς χρυσοχόων τις καταγράζεται χρυσὸν ὄντα. καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ μέλιττον, ἢ ἑλλόβιον ἡμῖν χυῇ. πάλιν ἀγαθὸ ἐμπέπληκάς γε τὸ ἀεροειδὲς τοῦτο ἡμῶν θεῶν τούτων. ὃ γὰρ ἂν ἄγως εἰποιμι· καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ὄστιν, ὁπόταν τις ἄφνω ἀκούσῃ. ὅπ ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δ' Εὐρυσθεὺς ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ τέθνηκε. καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεως, οἰκέτου ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τῶ δεσπότου αὐτοῦ, καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόνυσος μὲν, θεός. οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λεάρχος, ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαιμονέστατοι. ἀφ' ὧν δ' ἅπας σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέῳξας τοῖς πιστοῖς τὰς θύρας, καὶ ὅτι τὰς θητὰς ἐτράπε ἅπαντες μεμίμηνται σε, καὶ ἐκ ἄρρενες μόνον, ἀλλ' ὅσαι καὶ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ ἐκ οἶδε τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ τὴν Τιθωνὸν, καὶ τὴν Ἐνυαλίαν, καὶ τὴν Ἰάσονα, καὶ τοὺς Διοσκούρους; ὥστε πάντα μᾶλλον ἐστὶν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν ἦν τοῦτο.

4. ΖΕΥΣ. Μηδὲν πρὸς τὸν Γανυμήδη ὦ Μῶμε εἴπῃς. Χαλεπαίνω γὰρ οἱ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ἐπειδήσας ἐς τὸ ἦθος. ΜΩΜ. Οὐκοῦν μὴ ἐγὼ πρὸς τοῦτο εἶπω, ὅτι καὶ ἔστιν ἐν τῷ ἀέρι ὄντι, ὅτι τὸ βασιλέως ὀλίγου καθεζόμενον, καὶ μονονυχὶ ὅτι πίνῃ κεφαλὴν σε νεοστιδίων, θεὸς εἶναι δοκῶν; ἢ καὶ τοῦτον τὸν Γανυμήδη ἕνεκα ἐάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄτλας γε ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κόρυβας, καὶ ὁ Σα-

βάζιος

βάζιϵ πόθϵν ἡμῖν ἐκϵισϵκϵκλήθισαι ὅτοι; ἢ ὁ Μίδρης ἐκϵῖνϵ ὁ Μῆδϵ, ὁ τ' χάγδιν, χ' τὰν πάϵραν, ὧδϵ ἐλλιπίζων τῇ φωνῇ. ὥϛϵ ὧδ' ἰὼν ϖϵρπίγ τις, ξιφίσπ. τοιαϵιῶ οἱ Σκῶθαι, χ' οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντϵϛ αὐ- 5 θῖϛ, μακρὰ ἡμῖν χαίρϵι ϵἰπόντϵϛ, αὐτοὶ ἀπαθαναπίζϵσι, χ' θϵοὺϛ χϵιροτονοῦσιν, ὃϛ ἂν ἐθϵλήσωσι, τ' αὐτὸν τρόπον, ὃν ὥϛ χ' Ζάμολξις δοῦλϵ ὢν, παρϵνϵχάφη, ὐκ οἶδ' ὅπως διδαχθών. καί τοι ταῦτα πάντα, ὦ θϵοὶ μέτϵια. 10 σὺ δ' ὦ κωνοϖρόσωπϵ, χ' ζωνδύσιν ἐϛαλμύϵ Αἰγύπτιϵ, τίϛ ϵἰ ὦ βέλτιϛϵ, ἢ πῶϛ ἀξιοῖϛ θϵὸϛ ἢ ὑλακτῶ; τί δ' βελόμϵνϵ, χ' ὁ Μϵμφίτηϛ ἵππϵ ταῦροϛ, ὁ ποικίλϵ, ϖϵρσκυπϵῖται, χ' χϵᾶ, χ' ϖϵρφῆτας ἔχϵι; αἰσχύνομαι δ' ἰδιδάϛ, 15 χ' ϖαῖϛκιϛ ϵἰπεῖν, χ' ϖράγμα, χ' ἄλλα πολλῷ γϵλοιότϵρα, ὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου ϖαραβυαδέντα ἐϛ τ' ἀγορόν. ἀ ὑμϵῖϛ ὦ θϵοὶ, πῶϛ ἀνέχϵϛθϵ ὁρῶντϵϛ ὅδϵ σοι, ἢ χ' μᾶλλον ὑμῶν ϖϵρσκυνήμονα; ἢ σὺ ὦ Ζϵῦ, πῶϛ φϵ- 20 ρϵιϛ, ἐπϵιδὰν χριῶ κέρατα φύσωσί σοι; ΖΕΥ. Αἰδοῦμαι ὡϛ ἀληθῶϛ ταῦτα φῄϛ τὰ ϖϵρὶ τὴν Αἰγυϖτίων. ὅμωϛ δ' οὖν ὦ Μῶμϵ, τὰ ϖολλὰ αὐτῶν, αἰνίγματά ἐϛτι, χ' ὐ ϖάνυ χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυ- 25 στηρίων ὦ Ζϵῦ δϵῖ ἡμῖν, ὡϛ ϵἰδέναι, θϵοὺϛ μὸν, τοὺϛ θϵούϛ· κωνοκϵφάλουϛ δϵ, τοὺϛ κωνοκϵφάλουϛ.

5. ΖΕΥΣ. Ἔα φημὶ τὰ ϖϵρὶ τὴν Αἰγυϖτίων, ἄλλοτϵ χρὴ ϖϵρὶ τούτων ὁπόϛκϵψόμϵθα 30 ϵὖ σχολῆϛ. σὺ δ' τοὺϛ ἄλλουϛ λέγϵ. ΜΩΜ. Τὸν Ϝϵφφώνιον, ὦ Ζϵῦ, χ' ὃ μάλιϛά μϵ ἀϖονίνϵι, τ' Ἀμφίλοχον· ὃϛ ἐναγὴϛ ἀνθρώϖου, χ' μιϛαλοίου υἱὸϛ ὤν, θϵαϖωλϵῖ ὁ γλυναῖ ἐν Κιλικίᾳ, φλυδάκων τὰ ϖολλὰ, χ' 35 ϖοπλίων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνϵκα. τοιγαροῦν

ὐκ ἔπ αὐ ὦ Ἄπολλον ἐυδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἔδη πᾶς λίθος, κὴ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν ἐλαίῳ πειχυθῇ, κὴ στεφάνυς ἔχῃ, κὴ χρήπος ἀνδρὸς ἐυπορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδάμας ⊙ τῆς ἀθλητῆς ἀνδριὰς ἱᾶται τὺς πυρέτλονλας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένυς ἐν Θάσῳ, καὶ Ἕκτορος δύσαν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάυ κατανηχὺ ἐν Χερρονήσῳ. ἀρ' ὃν ἓν τοσῦτοι χρήσομαι, ὁπηδήπω μᾶλλον ἢ ὁπορκία, κὴ ἱερεσυλία· καὶ ὅλως, κατατρεχονήκασιν ἡμᾶς ἓν ποιῆντες, κὴ ταῦτα μὸ περὶ τῆς νόσων, κὴ παρεγγεάπωνες. ἐγὼ ὃ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκύων, ὅτε ὄντων πυῶν παρ' ἡμῖν, ὅτε ζυσιῶαι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, κὴ ὁπὶ τύτοις γελῶ. ἢ πῦ γάρ ὅζιν ἡ πολυθρύλλη ⊙ ἀρετὴ, κὴ φύσις, κὴ εἱμαρμένη, κὴ τύχη, ἀνυπόστατα, κὴ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων ἢ φιλοσόφων ὁπιναπλέντα, κὴ ὅμως αὐτοχέδια ὄντα, ἕτω τὺ ἀνοήτυς πέπεικεν, ὥστε ἤδεὶς ἡμῖν, ἢδὲ θύειν βέλεσαι, εἰδὼς ὅτι κἂν μυείας ἑκατόμβας παράσησθε, ὅμως τῷ τύχῳ πρόξουσι τὰ μεμοιραμένα, κὴ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἑκάστῳ ἐπεκλώθη. ἡδέως ἂν ἓν ἐρεσίμου σε ὦ Ζεῦ, εἴ πῦ εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἱμαρμένην. ὅτι μὸ γὸ καὶ σὺ ἀκήκοας ἐν ταῖς τῆς φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ κωφός τις εἶ ὡς ὑμνῶν αὐτῆς μὴ ἐπαίειν. πολλὰ ἔπ ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γὸν τὺς πολλὺς ἀχθομένυς μοι λέγοντι, κὴ συειτλονλας, ἐκείνυς μάλιστα, ὧν χαθήψατο ἡ παῤῥησία τῆς λόγων. πέρας γὸν εἰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ, Ψήφισμά τι περὶ τύτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον. ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι. ἐ πάντα γὸ ἀλόγως ἠπάτω. κὴ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῆς ὑπηκεῖν, ὡς μὴ ὁπλεῖον ἀνήγνωσαι.

Ψήφισμα

Ψήφισμα.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

6. Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἐδόξεν τῇ ἰσαμένῃ, ὁ Ζεὺς ἐπευτάνευε, καὶ θεοὶ πάντες Ποσειδῶν, ἐπεσεβάζετο Ἀπόλλων, ἐξαιμιτάλευε Μῶμος τῆς νυκτός, καὶ ὁ ἴππος τὸ γνώμιον εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων ἀμόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βαρβαροι, εὐσεβῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγεγραφέντες, ἁγνοῦσιν ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς μεσοῦντος τοῦ ζυμποσίου ὄχλου ταραχώδους πολυγλώσσων πνοῶν, καὶ ξυγχλύδων. ὅπλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μηδὲν ἔτι κοπίλλειν ἔτι), διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων, οἱ δὲ ἐκ τοῦ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε, καὶ ἀληθεῖς θεοὺς θεοσεβείας ἠξιώκασιν ἑαυτοὺς πρὸ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ θεσπιῶδες θέλουσι, διδάχθω τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τοὺς ἔξω πάντας χειμαζεινούς, ἐλέσθαι δὲ ὀπτηνώμονας τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς βουλῆς τῆς ὅτι Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα. καὶ ἐν αὐτοῖς, τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ὀπτηνώμονας, αὐτοὺς μὲν καθεζέσθαι ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, πλὴν Στύγα. τὸν δὲ Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ ξυνέδριον. τοῦτον δὲ ἥκειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεις τῶν λόγων. τελευτῶντες δὲ, οἱ μὲν, παείτωσαν καθ' ἕνα, οἱ δὲ, ὀπτηνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεοὺς ἔτι ἀποφαίνεσθαι, ἢ καταπέμψειν ὅτι τὰ σφέτερα ἤθεα, καὶ τὰς

θήκας τὰς Φειδιακάς. ἰὼ δέ τις ἄλῳ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ἐπὶ τῶν ὀπισθωμένων ἐκκειδέντων ὀπταίνων τῷ ἱεραγῷ, ἐς τὸ τάρταρον ἐμπεσεῖν τοῦτον. ἐργάζεσθε δὲ τὰ αὐτῷ ἕκαστον. καὶ μήτε τὸν Ἀθηναῖον ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσοῦτα μόνον ποιεῖν, ὅ τι ἂν τὸ ὀπισθόμυον, μαντεῖον, ἢ καθαρσιόν, ἢ ἰατρὸν εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις προσεπιτεῖν, μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μὴ δὲ λιπαρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν. ὁπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ τὸν Διὸς, ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινὸς, ἐκείνοις δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ὁπηλίκην οὖσαν ἐπὶ βωμῶ. ἰὼ δέ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ὀπὶ τὸν ὀπισθόμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτὸν καταδικασθήσεσθαι.

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα δικαιότατον ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀναδεινάτω τὴν χεῖρα. μᾶλλον δὲ ὅτῳ μηνύω. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται, οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν, ἄπιτε. ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστος εὐαρχῆ τὰ μωσείσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ἄθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας. ὡς ὅστις ἂν μὴ πυθέσθαι μου, ἢ μὴ μελήσει τοῖς ὀπηνώμοσιν, εἰ νεών τις μέγαν ὀπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

Διάλογος γ'.

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. Ὦ Ζεῦ φίλε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπηγέτα, καὶ ὄρκιε, καὶ μειλιχίε, καὶ εἰράδιε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι· καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ἐπαρκεῖς τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τῷ ῥυθμῷ. πῶς σοι νῦν ἡ εἰσμάρεγος ἀσραπή, καὶ ἡ βαρύβρεμος βροντή, καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀρῆϊς, καὶ σμερδαλέος κεραυνός, ἅπαντα γὰρ ταῦτα λίαν ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῶν πατάγων ἦν ὀνομάτων. τὸ δ' ἀοίδιμόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, ἐκ οἵου ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ὅτι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς ἔτι σὴν ἀδικούντων διαφυλάττον. δᾶδα γὰρ σὴν ὑπερκεῖν τις ὑπερχειρούντων ἔωλον θρυαλίδα φοβηθείη ἄν, ἢ τὸν τῶν παιδαμάτορος κεραυνῶν φλόγα. ἄτοπον δαλὸν πίνα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μέν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῶν μὴ δεδιέναι. μόνον δ' τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τῶν βαύματος, ὅτι ἀναπεπαύσονται τῆς ὀργῆς, ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σημωνίδης ἀπεβρόντα ἔτολμα, καὶ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς ὅτῳ ψυχρὸν τὸ ὀργίλον Δία, θερμεργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλοσχήμων. πῶς γὰρ ὅπως γε καθάπερ ἐπὶ μανδραγόρᾳ καθεύδεις; ὃς ὅτε μὲν σὴν ὑπερκόντων ἀκούεις, ὅτε τοὺς ἀδικοῦντας ὑποσκοπεῖς, λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ

ὧν τα ἐκκεκώφωσαι καθάπερ οἱ παρηβηκότες. ἐπεὶ γέ σε καὶ ὀξύθυμον ὄντα, καὶ ἀκμαῖον πρὸς ὀργὴν, πολλὰ κἀγὼ ἀδίκων, καὶ βιαίων ἐπίεις, καὶ ἀδέκοτε ἦλθες τότε πρὸς αὐτὸν ἐκχειρίαν, ἵνα ἀεὶ ἐνεργὰς πάντως ὁ κέρατος λῶ, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ ξιφηχὲς ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν προηκοντίζετο, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσμινηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμοὶ ἐκάστοτε χειμῶνος ὥστε σπιλάδων ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ὅλη τῇ Δωδωνίων ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἔν τισι κιβωτοῖς σωθῆναι, προσκεῖλαν τῷ Λυκωρείᾳ, ζώπυρόν τι τῆς ἀνθρωπίνης σπέρματος διαφυλάττον εἰς ὑπογονὴν κακίας μεῖζον. τοιγάρτοι ἀγόλωτα τὰ ῥᾳδιμίας τὰ πρέσβεια κομίζῃ παρ' αὐτῆς, ὅτε δύοντος ἐπὶ σοί τινος, ὅτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων. καὶ ὅτου ἀπάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἵνα εἰς ἕδος τι ἀρχαῖον ζωστελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γλυκαίτατε, ἀποφαίνῃς, παρασπάσωσι τῆς τιμῆς.

2. Ἐῶ λέγειν, ὁπόσαις ἤδη σε ἢ νεῶν σεσυλήκασιν. οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπάσιν ὀπισθοβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑβρεμέτης ἄκουσας, ἢ ἀφασῶσαι τοὺς κώας, ἢ τοὺς γείτονας ὀπικαλέσασθαι, ὡς βοηθρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκιαζομένους πρὸς τῷ φυγεῖν. ἀλλ' ὁ γλυκαῖος, καὶ μεγαλοπρεπέστατος, καὶ τιτανοκράτωρ ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῆς, δεκάπηχυ κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. τοῦτα τοίνυν ὦ θαυμάσιε, πλυίκα παύσεται ὅτως ἀμελῶς παιζόμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;

κίαν; πόσοι Φαίδωνες ἢ Δωκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς ἅπαν ὑπερέχειν τὸ βίᾳ; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰμὰ εἰπῶ, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλούσιον ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ὁπηρξήσας, μᾶλλον δ' ἀθρόον εἰς εὐεργεσίαν τὴν φίλων ἐκτέας ἅπλετον. ἐπειδὴ πίνης διὰ ταῦτα ἐγχυόμενος, οὐκ ἔτ' ἐδὲ γανεῖζομαι πρὸς αὐτὴν, ὅτε προσβλέψουσιν οἱ τέως ὑποπτήσσοντες, καὶ προσκωμῳδοῦντες, κἀκεῖθ' ἑμῶ νόμῳ ἀνηρτημένοι. ἐμὴ γὰρ ἐστὶν ἡ ὁδὸς βαδίζων ἐντυγχάνει τινὶ αὐτῇ, ὥσπερ τινὰ σκιλλοπαλαιᾶ νεκρὸν ὑπτίαν, ὑπὸ τῆς λιμοῦ ἀνατετραμμένην παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες, οἱ δ' καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται. ἀνασάντητον, καὶ ἀποδόσιμον θέαμα ὄφεως ὑπολαμβάνοντες, ἅτ' ὂ πρὸς πολλῶν σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτὴν μεγαλυνόντων. ὥστε ὑπὸ τῆς κακῶν ὅτι ταύτην τὴν ἐρασθὲν βαπόμενος, ἐνεκάλυψα δραχέαν, ἐργάζομαι δ' ἐμοὶ ὑποδεὲς ὀβολῶν τεττάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δικέλλῃ πρὸς φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γάρ μοι δοκῶ χέρδανεῖν, μικρὰ ὄφελος πολλὰς παρὰ τὴν ἀξίαν ἐν προσθήσοντας. ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ ἔν ὦ Κρόνε καὶ Ῥέας ὑὲ, τὸ βαθὺ τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος καὶ νήδυμον, (ὑπὸ τῆς Ἐπιμηθίδου γὰρ κεκοίμησαι) καὶ ἀναρρίψας τὸ κεφαλὴν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην τινὰ ἦσας τὴν φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα πολλὰ ἀνδρώδη καὶ νεανικὰ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ὅτι τὰ ὑπὸ Κρητῶν πεπλασμένα καὶ τῆς ἐκεῖ σπηλαίας ταῦτης μυθολογούμενα.

3. ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ Κεκραγὼς ἐπὶ τῆ Ἀττικῆς, παρὰ τὴν γωνίαν ἐν τῇ ὑποφείᾳ, πίναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν,

καὶ ὑποδήσεσθε; σκάπτει δὲ, οἶμαι, ὀπικευφῶς, λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασὺς, ἅπερ φιλόσοφός ὅτι. ἃ γὰρ ἂν ἔτως ἀσεβῆς τοὺ λόγους διεξήει καθ' ἡμῶν. ΕΡΜ. Τί φὴς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυτέα; ὃς ὅτιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας. ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑστιάζειν τὰ διάσια. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς! ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, ὡδὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν ἂν τοιοῦτός ὅτιν, αὐχμηρὸς, ἄβλιος, καὶ σκαπανεύς, καὶ μαθητὴς, ὡς ἔοικεν, ἄτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν. ΕΡΜ. Οὕτως ἐμοὶ εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέπεσεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺ δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς ἂ ἀληθῆ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία πρὸς τοὺ φίλους. ὃς ἃ ζωὴν κόραξι, καὶ λύκοις χαριζόμενος, ἐν ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων χειρούμενος τὰ ἥπαρ, φίλους ἴδι αὐτοὺ καὶ ἑταίρους ᾤετο, ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. εἰ δ' ἃ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιροφήσαντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν ἐκμυζήσαντες καὶ τὸν ἔσω μάλα ὀπωπελῶς ᾠχοντο, αὖον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτεμηκόσον ἀπολιπόντες, ὐδὲ γωρεῖζοντες ἔπ, ὐδὲ προσβλέποντες. πόθεν γὰρ ἢ ὀπικουρήσοντες, ἢ ὀπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει; διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ δικαιοσύνης, ὡς ἐρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄσυ μαθὲ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅπ οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑποπτικῶς παρέρχονται, ὐδὲ τέγνομα, εἰ Τίμων κακοῖτο, εἰδότες. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὑπερόπτης ἀνὴρ, ὐδὲ ἀμελητής. εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυσχερῶν. ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς ὑπερόπτοις κάλαξιν

λαξιν ἐκείνοις, ὁπλελησμένοις ἀνδρὸς πεσόντα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πότατα κρύπτειν ἡμῖν ὅτι τῶν βωμῶν. ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὦ ἀχρηλίας τε καὶ δοξύβης πολλῆς τῶν ὁπορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἐπιβουλεύντων, (πολλοὶ γὰρ ἦσαν καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ὀλίγα ἐπ' ὀλίγον καταμείναντα ἡμῖν ἐφιάσαν) πολλοῦ ἤδη χρόνου ἦν ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα δι' ἣν φιλοσοφίαν καὶ λόγων ἔρωτες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κερματόντων, ἀεὶ δὲ ἐπανέκειτο δεῖ τῶν ξυρῶν. ὡς τε ἢ ὁπλισάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθαίρειν, ἢ ὁπλίζεσθαι πρὸς αὐτὴν, ἀρρεπῆ πνα καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀνελθεῖν ζωέδη, πρὸς ἡμᾶς ἐφάλλον ὄντα. ὅμως δὲ ὁ Πλοῦτον ὦ Ἑρμῆ πιεζόμενος, ἄπιθι παρ' αὐτὸν καὶ τάχος. ἀπέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ ἡ Θησαυρὸν μέν αὐτῶ, καὶ μηδὲ ἀπαλλατέσθωσαν ὅτω ῥᾳδίως, καὶ ὅπ μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος ἄνδρὸς ἐκπλώκη αὐτοὺ τῆς οἰκίας. πρὶν δὲ τὴν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ ἄνδρὸς μὲν σέβομαι, καὶ δίκαιον δώσουσιν, ἐπειδὰν ἡ κεφαλὴν ὁπισθιάσω. κατεαγμόαι γὰρ αὐτῶ καὶ ἀποχρωμένω εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέσαι, ὁπότε φιλοπρώτερον ἠκόντισα φωνὴν ὅτι ἡ σοφιστὴ Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς, μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς. δὴ ἐκείνῳ μὲν δίκαιον. ἔσχε γὰρ αὐτῶ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεφαλὴν εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκύψας, ἐκεῖ ὁ τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγα δεῖν ζωπυρήσας παρὰ τὴν πέτραν. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ

καὶ

καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ἀφανιοῦσι τὰ τοῦ Τίμωνα ὀρύσσειν.

4. ΕΡΜ. Οἷον λῷ τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασύ; ὃ τοῖς ὁμολογοῦσι μόνοις, ἅμα καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον. ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιον ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ γὰρ σιωπῇ ἕκαστον ὁπωσοῦν ἐπικουφῶς, ἐπ᾽ ἂν ἕκαστον ἀμελήσομεν. ΠΛΟΥ. Ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι ὦ Ζεῦ παρ᾽ αὐτόν. ΖΕΥΣ. Διὰ τί ὦ ἄνθρωπε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος; ΠΛΟΥ. Ὅτι νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέμφετο, καὶ ταῦτα, παρὸν αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ διεκρούσατό με ἐξελθεῖν τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῆς χειρὸς ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω, πυρετοῖς, καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ᾽ ἐκείνους ὦ Ζεῦ πέμπε, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς πρεσβύτας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ ποθεινός. οἵτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέσονται, καὶ τιμωρίαν ἡμῶν, καὶ διαφθέραν παρ᾽ αὐτῆς λαβόντες, καὶ διακελεύσονται, ἀγαπῶντες ἆθλοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφερόντες· οἱ δὲ κακοδαίμονες δωρεὰς ἀμελήσουσι ποιήσονται. ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται πρός σε, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ διάκενα πεπαιδαγώγηκεν. εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ὅτι πρὸς ὀφθαλμούς, ὡς χρὴ σε ἀνθ᾽ ἧς πενίας πλουτεῖσθαι. Σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπεπάσας, ἢ εἰς πενεστέρην ἐλαύνεται, ἢ ἀποκλείων, ἢ ζηλοτυπῶν. ἀνθ᾽ ὧν τοιαύτην μεγαλοδωρίαν, καὶ

ἀποκλείοντος

κεχλεϊκὼς λέγων πρὸς αὐτὴν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ὀπωλαῖς, ὡς μηδὲ παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν ἔῃ. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρετο πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ, καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνετο, καὶ κυφοντίσθαι ἀνάπλεως, ζωπυρακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔδαφος τὴν ζυλλογισμὴν, καὶ ἀποδρᾶσαι ἀπειλῶν, εἰ χαμερῆ λάβοιο παρ' αὐτῆς. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δυνάμιν παρθενεύεσθαι, ὑπ' ἀκριβεῖ καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀναστρεφόμενον τὸν τόκον, καὶ τὸν λογισμόν. ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑποβολὴν, ἐξὸν ἢ ἁπλαύειν ἃ τολμῶσι, καὶ ἐπ' ἀδείας χωμύσης τὸν ἔρωτα, κυείσης γε ὄνους, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγκρυπτόμενα, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὴν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἰκμαδὸν ἀπόλαυσιν οἰομένους, ἃ τὸ αὐτοῦ ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κυνὰ, μήτε αὐτὴν ἐδέσασαν τὴν κριθὴν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ὀπτρέπουσαν. καὶ ἐσθίειν γε καὶ καταγέλας αὐτῆς φειδομένους, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ κεμώτατον, αὐτοὺς ζηλοτυπήλων, ἀγνοούντων ἢ ἂς κατάρατ' οἰκέτης, ἢ οἰκονόμ', ἢ παιδίσκας ὑποσιτίας λαβαίως, ἐμπαρεγκίνησι τὸ κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρασον δεσποτίνης, ἐς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσομον λυχνίδιον, καὶ διαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαιζυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὐκ ἄδικον, πάλαι μέν σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τὸν Τίμωνα τὰ ἐναντία δικαλεῖν.

5. ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἰγε ταληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι ἔυλογα δέξω ποιεῖν. τότε μὲν Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνεπιμύθητον, ἀμελὲς, καὶ

καὶ ὀκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως, ἂν δοκοίης τὰς τε αὖ καὶ ἀκλειστον ἐν θύραις, καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος ἡμῶν ἦ, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑφεργχος, ὀπιμελυμένους, ὅτε περιαπτομένους αὐτοὺς, ὅτε εἰς τὸ φῶς περάγοντας, ὡς μηδὲ ὀρθείλω πρὸς πνος, ἀνοήτως ἐνόμιζον εἶ) καὶ ὑβρισαὶς, ἀδὲν ἀδικηθέντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς, καταστίποντας, ἂν εἰδότας ὡς μὴ μικρὸν ἀπασιν ἄνω πνὶ τῆν ἐυθυμιόνων με καταλιπόντες. ὅτ' ὂν ἐκείνους, ὅτε τοὺ πάνυ περιχείρους εἰς ἐμὲ τότους ἐπαινῶ, ἀνὰ τοὺ, ὃ τῷ ἀεισόν ὄδι, μέζον ὑπθήσοντας τῷ περάγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τὸ παράπαν, μήτε περησομένους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ πρὸς τῦ Διός, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καλὴν. ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτως, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, πάλλον δ' αὐτὸς ἀπάγοι μοιχὸν θυομένῳ ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτῷ καλῶν, ἆρα ὁ τοιῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἂν; ἢ σύ γε ὦ Ζεῦ φαίης ὄν, ἐραθεὶς πολλάκις. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλθὼν δέραν γυῶ καὶ κα εἰς τ' οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. ὁ δ', μήτε αὐτὸς περσπέποιτο ἀκλισίας καὶ κλησῆς παρθένε, μήτε ἄλλῳ περσβλέπειν ὀπάζοι, ἄλογον δ' καὶ στεῖραν, κατακλείσας παρθενῶνι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων καὶ ὅλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῆ ὀφθαλμῶ ὑποδεδυκότων, ἔθ' ὅπως ὁ τοιῦτος παραπαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τὸ γάμε, καταμβαίνων ἐυπρεπέστερον ὕτω καὶ ἐπέρασον κόρῳ, καθάπερ ἴφασαν τὴν θεσπιωδὸν πέρφυγα διὰ παντὸς τῦ βίυ; Διὰ τί ταῦτα καὶ αὐτὸς

αὐτὸς πολλάκις ἀγανακτῶ, ὡς ἐνίων μὴ ἀπίμως λακπζόμνων, καὶ λαφυσσόμνων, καὶ ἐξαντλέμνων. ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγμαπίας ῥαπέπης πεπεδημένος. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῆ; δοκεῖ γὰρ ἄμφω καλῶς ἔχειν. οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄποτοι καὶ ἄγλυκοι καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, ὀπτεχνηκότες μόνον τὸ χρυσίον, οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεὺς ἀπὸ τῆς φάσγανος ἔφοβοῦ ὑπὸ τῆ Ἁρπυιῶν ἀφαιρεθέμενοι. ἀλλ' ἄπαντι ἤδη, σωφρονεστέρω παγκάλλος τῆ Τίμωνι ἐντυχόμνος. ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται, ὥσπερ ἐκ κοφίνου πλουτήσας, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με χρυσοῦν ἐξαντλῶν, φθάσαι βαλόμνος ἔπιῤῥοῦν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ὀπτλύσω αὐτόν. ὥστε, ἐς ἔπη Δαναϊδῶν πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, πολὺ κύτος μὴ σέλοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι σφᾶς ἐκχυθησομένου τῶ ἔπιῤῥέοντος, ἵνα εὐρύτερον τὸ στόμα ἔπ ἔκχυσιν κεκτημένος τῶ πίθω, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξαι τὸ κεκτημένος τῶτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλασμένον, ἐκχυθήσεται ἐν βραχεῖ σε, ῥᾳδίως εὑρήσει ἔπ σφᾶς αὖθις, καὶ ἔπ δίκελλαν ἐν τῆ βυτῆ τῶ πίθω. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πληρίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὦ Ἑρμῆ ἐπανιὼν, ὡς ἡμᾶς ἄγειν τὸν κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως ἔπ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπισθοδόσωσιν, ὡς ἤδη γε τετιμωρήσεται ἀυτῶ δεινόμεθα.

6. ΕΡΜ. Πρωΐ ὦμεν ὦ Πλοῦτε. πῶ τῶτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὢν χωλὸς καὶ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛΟΥ. Οὐκ ἀεὶ τῶτο ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ ὁπόταν μὴ ἀπὸ παρὰ πύλα πεμφθεὶς ὑπὸ τῶ Διὸς, ἐκ οἶδ' ὅπως ἔρρωμαι καὶ χωλὸς ἀμφοτέρως, ὡς μόλις

λις τελεῖν ὅπῃ τὸ πέρμα, περιπεφάσται τοίνυν τὸ περιμόρον. ὁπόταν δ' ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πλοῦν ὄψει πολὺ τὴν ὀργέων ὠκύτερον. ἅμα γὰρ ἔπεσεν ἡ ὑπολογίς, καγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς ὑπερπηδήσας τὸ σάλιον, καὶ ἐδόκουν ἐνίοτε τῆς θεατῆς. ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ γὰρ καὶ πολλὰς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, ἃς μὲν αὐτὸς ἐγὼ καὶ ὁλόλυξα πεσούσας βρόχον ἐκκόπτας, ἄφνω δὲ τὴν μεγάλην καὶ πολυτελεῖς ὅπῃ λάκκῳ ζάμενος ἐξελαυνόντας, οἷς αὐτὸς καὶ ὤνητὴς ποτε. ἀλλ' ὅμως πορευοῦ, καὶ λεγέτω σοι περὶ ἐμοῦ, ὃ δ' αὐτὸς πεπόνθοντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτῆσαι. ΠΛΟΥ. Ἕτερον τοῦτ' ἔστιν ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐτὸς τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε, καὶ ὁ Ζεὺς, φησὶν ὁ Πλάτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοῦ, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν· δῆλοι γάρ, καὶ τὸ ὄνομα. ἐπειδὰν τοίνυν μετοικισθῶσι δέῃ με παρ' ἑτέρους ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ὅτι μέλλω, φορήσειν ἀξιώσουσι μεταχομίζουσι. καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ τινι τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὸ τὰ γόνατα, παλαιᾷ τινὶ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμόρουσι κεχηνότες, ὥστε τὰ χελιδόνα περιπετομένῳ, τετειρότες οἱ νεοττοί. ἐπεὶ δ' ἂν ἡ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λίνον ἐνσμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ κυρὸς δεσπότης, ἤτοι Συρίσκης τις, ἢ κόλαξ, ἢ καπήλων οἰκέτης, ἢ παιδικὸν πέμπων ὑπερξυρημένον ἔπι τὸ νώδυνον αὐτὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρες ὢν ὑπερῆσαν αὐτῷ μέλα τὸ μύδωμα ὁ γυναῖκα ἀπολαβών, ἐκεῖνον μὲν, ὅς πις ἂν ᾖ, ποτὲ ἀρπασάμενος μὲ, αὐτῷ δέλτῳ δὴ φέρων, ἀντὶ τέως

τέως Πυῤῥίᾳ, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιτίᾳ, Μεγακλῆς ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομαθεὶς, τοῦ ματίου κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπών, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοῦ ὁ Διὸς ὢν μυχῷ τῆς σαλαμῖνος ἀλέγυνε, ὃκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπών. ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος, καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔπι τοῦ πάθους πεφεικὼς, καὶ εἰ παειὼν ἄλλος μαστιξειέ πις, ὄρθιον ἐφισὰς τὸ ὖς, καὶ τὴ μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον θεμιτῶν, ὃκ ἔπ φορητὸς ὃν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ἀλλά τός τε ἑλκόδερμος ὑβείζη, καὶ τοῦ ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος, εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεσιν, ἄλγεις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποσοφίας ὀπτυμίσας, ἢ κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν ὠμότερον, ἢ μᾶλλον ξυμφορότερον μὲν Νιρέως ἕνα αὐτόν. ξυνετέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, ξυνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ Σωκράτους Κρίσων ἑκκαίδεκα, ἐν ἀγορᾷ τοῦ χρόνου ἅπαντος ἐκχέας τὰ καθ' ὁλίγον ἐκ πολλῶν ὑποχρεῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ παυεργιῶν συνειλεγμένα.

7. ΕΡΜ. Αὐλά πε χρὴ φῆς τὰ γινόμενα. ὁπόταν δὲ οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς ἔτι τυφλὸς ὢν εὐείσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' ὃς ἂν ἥκῃς ὁ Ζεὺς ἀποσείλῃ, κείνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥΤ. Οὐ γὰρ εὐείσκειν με οἱ πνέες εἰσι. ΕΡΜ. Μὰ τὴ Δία ἀ πάνυ γὰρ Ἀεισχίνην καταλιπών, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήκεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων, οὐδὲ ὁλοσχερῶς ἀξίοις. πλὴν ἀλλά τί προτρέπεις καταπεμφθείς; ΠΛΟΥ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι δεινοπαθῶν, ἄχθεις

ἄλγεις ἂν λάφ τινὶ ἐμπεσών. ὁ δ' ὅστις ἂν πρῶτός μοι φαίνηται ἀπαγαγὼν ἔχει, σὺ δὲ Ἑρμῆ, δὸς τῷ παραλόγῳ τὸ κέρδος φέρεσθαι.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ Διὸς, οἰόμενός σε χρυσὸν ἀντὶ τοῦ ἀπύρου θησαυρὸν πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλείονος ἀξίους; ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως ὦ γαθὲ, ὃς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ὕστερον χρῆμα, καὶ φέρε πολλῆς ἐκλελοιπὸς ὁδοῦ τοῦ βίου, ὁ δ' ἐστὶ ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ὕστερον καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω φυσικῶς, καὶ ζημιοῦμαι φέρε αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἦ που πῶς ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύξεις, ἂν εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛΟΥΤ. Ὀξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι φέρε μόνον ἀμυδρὸν τῆς φυγῆς.

8. ΕΡΜ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὤν, (εἰρήσεται γὰρ) καὶ φέρσεις ἀλγεινὸς καὶ βαρὺς ἐκ τοσούτου πλοῦτου τοσούτους ἐρασὰς ἕξεις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σὲ, καὶ τυφόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δ' ἀποτύχοιεν, ἐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινας ἐκ ὀλίγης αὐτῆς ὕστερον σε δυστυχοῦντας ὄντας, ὡς καὶ εἰς καδυκίτεια πόλλα φέροντες, ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πεζῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑποφερόμενοι νομίζοντες ἔτι σε, ὅτι περ ἐκεῖ τὴν ἀρχὴν ἐφώρασαν αὐτούς. πλὴν ἀγαθὲ καὶ σὺ ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσειας, εἴ τι ξυνίης σαυτῷ, κορυβαντιῶν αὐτὸς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ὀπημεμηνότας. ΠΛΟΥΤ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλγεα μοι φέρεται; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί;

ΠΛΟΥΤ.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ ὦ ἄειστε, ἀλλ' ἡ ἄνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ὑποσκιάζουσιν αὐτούς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ πεπλάσιν ἄμορφος εἶμι, περισωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, πλάγιον καὶ λιπόκομον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι καὶ ἀπόλλυσθαι μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀποχυμήσας, ἐπιδείξαί με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτοῦ ἀμελυώντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνέρων καὶ ἀμόρφων πρηγμάτων. ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι ἐν ἀπορῷ ἤδη τοῦ πλουτεῖν γιγόμενοι, καὶ τὸ περισωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ὀξανατῶνται; καὶ τίς σε ἀφαιρεῖται αὐτόν, δαίμων ἂν ἢ κεφαλή; ἢ τὸ περισωπεῖον φέρουσι; καὶ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς ὡς ἀληθέως ἡ συμμορφία ὄζει, ἔνθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. Οὐκ ὀλίγα ὦ Ἑρμῆ, καὶ περὶ τούτου μοι ζωαγωνίζεται. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπεπτάσας τὴν θύραν εἰσδέχηταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθών ἡ τύφος καὶ ἡ ἄνοια, ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρεις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. τοῦτο δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς ἡ ψυχὴ, θαυμάζει τε τὰ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῆς φυκτῆς, κἀμὲ τὴν πάντων ἐκείνων πατέρα τῆς εἰσελευθέρου κακῶν τίθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῆς, καὶ πάντα φέρτερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ φεύγουσ' ὑπομείνειεν ἄν.

9. ΕΡΜ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ ὦ Πλοῦτε καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος, καὶ λαφυκτικὸς ἁρπάσαι ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχέλεις ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῆς δακτύλων

πύλων δραπετεύεις· οὐκ οἶδα ὅπως ἡ πενία ἔμπαλιν ἐξώθης τε καὶ ἐνέλαβες, καὶ μυελὸς τὰ ἀγκίστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχειν, καὶ μὴ ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἡδὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς παρέξομαι ὀλίγα.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον; ΕΡΜ. Ὅπως μηδὲν ἀγνοήσωμεν ὧν ἐπιτηδείως ἔχει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θαῤῥεῖτε τοῦτό γε ἕνεκα. ἐν τῇ γὰρ αὐτὸν καταλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὅπως σκήψας ἔνδον μηδένα ἐπιτρέψειν ὑμῶν τῇ θύρᾳ, ἀνοίγειν ὑμῖν μηδενὶ, ἵνα μὴ ἐμοῦ ἀκούσαντες βοήσωμεν. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ὀρθῶς λέγεις· καὶ μὴν τῆς Ἀτλικῆς. καί μοι ἔπος ἐκπεσοῦμαι χλαμύδα, ἄγχει ἂν παρὰ τὴν ἑτέραν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. Εὖ ποιεῖς ὦ Ἑρμῆ· χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἵνα γε ἀπολίπῃς με, τάχα βόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι δεινοῖς· ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτος ὅδε, καθάπερ σεισμὸς πρὸς λίθον; ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὗτοσὶ σκάπτει πλησίον, ὀρεινὸν καὶ ἀνόλιθον χήδιον. πενία παῖ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκεῖνος καὶ ἡ καρτερία καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρία, καὶ ὁ πάντων τοῦτος ὄχλος σὺν τούτοις παλαιμόνων κατορθοῦν ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν θρυφόρων.

ΠΛΟΥ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα ὦ Ἑρμῆ τῶν ταχίστων; ἃ γὰρ ἂν πρήξαιμεν ἄξιον λόγου πρὸς ἄνδρα, τοῦτο πλείστου ἐστὶν ἐνθένδε ἀπελθεῖν.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδειξε τῷ Διὶ μὴ ἀποδειλιῶμεν οὗτος.

10. ΠΕΝΙΑ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις ἐμοῦ ἀρχηγόντα, χειραγωγῶν. ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν τοῦτο τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλοῦτος ὅτι Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα τοῦτο τοῦ βυσσοῦ παρεκαλεσάμην, τούτοισι παρεδίδου τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ πόνῳ.

πόνῳ, θυμαῖον ἄνδρα καὶ πολλῆς ἄξιον ἀπόδειξας;
ὅπως ἂρα συκοφαφόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ,
καὶ ἐναδήκητος, ὃς θ' ὁ μόνον κλῆμα εἶχον, ἀφαι-
ρεῖταί με ἀκεκλωσὼς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον,
ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παγαλαβὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ
ὕφῳ ἐξχειρήσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν
καὶ ἀθυμῆ καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐ-
μοὶ ῥάκος ἔδη γεγωνηκόν. ΕΡΜ. Ἔδοξε ταῦ-
τα ᾧ Πενία τῷ Διΐ. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι. καὶ
ὑμεῖς ᾧ ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποί, ἀκολου-
θεῖτέ μοι. ἴσως δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με ἔσαν
ἀποκείνει, ἀγαθὸν σωτῆρον, καὶ διδάσκαλον τῆς
ἀρίστων, ἢ σωτῶν ὑμενὸς μὸ τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένος
καὶ γεγώμενος διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ
πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων, τὰ δὲ πειστὰ καὶ πολλὰ
ταῦτα, ὥσπερ ὄζει, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.
ΕΡΜ. Ἀπέρχομαι. ἡμεῖς δὲ πρόσωμεν αὐτῷ.

11. ΤΙΜ. Τίνες ἐστὲ ὦ κατάρατοι; ἢ τὰ
κλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μι-
σθοφόρον ἐνοχλήσαντες; ἀπὸ χαίροντες ἅπαν-
τες ἐκ τοῦ παραυτίκα πάντες ὄντες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα
βάλλων τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις ζωγρή-
σω. ΕΡΜ. Μηδαμῶς ὦ Τίμων μὴ βά-
λῃς, ἀνθρώπους ὄντας ἁλιεῖς, ἀπὸ ἐγὼ μὸ
Ἑρμῆς εἰμι, ἴσως δὲ ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ
Ζεὺς, ἐπακούσας τῆς εὐχῆς. ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ
δέχου τὸ ὅλον, ἀποχὰς τῆς πόνων. ΤΙΜ. Καὶ
ὑμεῖς οἱμώζεδε ἤδη, καί τοι θεοὶ ὄντες, ὡς
φατέ. πάντας γὰρ ἄμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους
μισῶ. τυφλὸν δὲ τὸν πλοῦτον, ὅς γε ἂν ᾖ, καὶ
ἀπρεπέστατον μοι δοκῶ τῇ Ἀθήνῃ. ΠΛΟΥ.
Ἀπώμνυ ὦ Ἑρμῆ πρὸς τὸν Διός, μελαγ-
χολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἔοικέ μοι δοκεῖν,
μήτε κακὸν ἀπέλθω παθὼν. ΕΡ. Μη-
δὲν σκαιὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄχθος
καὶ βαρὺ καταβαλὼν, παρτείνας τὴν χεῖρα
λάμβανε

λάμβανε τ' ἀγαθὼ πλοῦτον, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴδη Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ταπεινὰ τ' ἀναβεῖσαν ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙΜ. Οὐδέν γ' ὑμῖν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δρυμέλια, τἄλλα εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡΜ. Οὕτως ὦ τὰν ἀπάνθρωπος; Τὸν ἥκοντα Διὶ μῦθον ἀπιθέα τε κραδίαν τε; Καὶ μάλ' εἰκὸς λῦσαι μισάνθρωπον υἱὸν εἶναί σε πεπονθότα τὰ ὑπ' αὐτῆς δεινὰ πεπονθότα, μισοῦντα ἢ μηδαμῶς, ἔτως ὀπαδὸν μὴ ὄντα σῶν ἢ τῶν θεῶν. ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τ' ὀπαδίας, τοῦτον δ' ἢ τὸν Πλοῦτον ἐᾶν λάβοιμι. ΕΡΜ. Τί δή; ΤΙΜ. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ὢν τυγχάνει, κόλακάς τε παρασὺς, καὶ ὀπαδοὺς ἐπαγόμενος, καὶ μίσος ἐπηγερμένος καὶ ἡδυπαθείᾳ διαφθείρας, καὶ διαφθόνους ἀποφήνας, τέλος δ' ἄφνω καταλιπών, ἔτως ἀπίστως καὶ ἀσθενῶς. ἡ βελτίστη δὲ πενία πόνοις μετὰ τῶν ἀνδρεικωτάτων καταμιμήσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας ἀσφαλῶς, τότε ἀναγκαία κέκτηται παρεῖναι, καὶ ἧς πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευσεν, ὡς αὐτὴ ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς τις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν ὑπὸ κόλαξι θωπείων, ὑπὸ συκοφάντης φοβῶν, ὑπὸ δήμου παροξυνθεὶς, ὑπὸ ἐκκλησιαστῆς ψηφοφορήσας, ὑπὸ τυράννου ὀπτηκτίσας ἀφελέσθαι δυνάμενος ἐῤῥώμην τοιαύτην ὑπὸ τῆς πόνου, τοῦτον ἢ ἀγρὸν φιλοπόνως ἐργαζόμενος ὑπὸ δὲν ὁρῶν ἦν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἁρμόττα παρὰ τῆς δρυμέλιης. ὥστε παλίνδρομος ἀπιθι ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπάγων τῷ Διΐ. ἐμοὶ γὰρ τοῦτο ἱκανὸν λῶ, πάντας ἀνθρώπους ἡδίονα οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡΜ. Μηδαμῶς ὦ γαθὲ, ἐγὼ πάντες εἰσὶν ὀπαδοὶ θεῶν οἰμωγιαί. ἀλλ'

ἅμα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειραχιώδη, καὶ τὸ Πλοῦτον παρέλαβε, ὅτε ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

12. ΠΛΟΥΤ. Βούλῃ ὦ Τίμων διαλογήσομαι περὶ σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον τοι, μὴ δὲ μὴ σεμνύου, ὥσπερ οἱ ὀπίθιοι ῥήτορες, ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμοῦν τινα.

ΠΛΟΥΤ. Ἐγὼ μέν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν ἔτι πολλὰ ὑπὲρ σε κατηγορηκέναι, ὅμως δὲ ὅρα, εἴτε σε, ὡς φῂς, ἠδίκηκα, ὃς τὴν μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἰτίος σοι κατέστην, τιμῆς καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄγαν τρυφῆς. σκέψαι δέ τοι καὶ ἀοίδιμον δι' ἐμὲ ἔσῃ, καὶ θεατὸν δᾶιον. εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐν τῷ κολάκων πάντα δαὶ, ἀναίτιον ἐγώ σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με ὕντως ἀτίμως ὑπέδυσας ἀνδράσι κακοήθεσι, ἐπαινοῦσι καὶ καταπροδιδοῦσι, καὶ πάντα τρόπον ὀλισθαίνουσί μοι. καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς σε προδώσω καὶ σε τὸν αὐτὸν δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ ὀξωθεὶς τὰ οἰκία. τυγχάνω δὲ νῦν ἀλλὰ μαλακῆς χλαμύδος, καὶ τρίτην ἡμέραν ἢ πιὼν λάτρι σοι Πενία πεπάθηκεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ὅτοσί, πῶς ἐκτέθνηκεν τὸ δίκαιον μηθ' ἥκειν παρά σε, ὕτω συσπωῶς μοι προσπεπλεγμένον. ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῶϊ ὁρᾷς ὦ Πλοῦτε, οἷα ἤδη γεγώνητε; ὥστε θαῤῥῶν ξυμβάλλεσθε αὐτῷ, καὶ σὺ μὴ σκάπτε, ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τὸ θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

13. ΤΙΜ. Πειστέον ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; πλὴν ὅρα γε, εἰς οἷά με προβήγματα ἐμβάλλεις τὸ κακοδαίμονα, ὃς ἄλλως νῦν εὐδαιμονήσασα διάγων, ξυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι

μαι ὑδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φρενῖτίδας ἀναδέξομαι. ΕΡΜ. Ὑπόσχου δῶ Τίμων δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ ὄκ οἰσόν ὄζιν, ὅπως οἱ κολακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τῦ φθόνυ, ἐγὼ ὑπὲρ τίμ Αἴτνην ἐς τ' ἀρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς ὁρᾷς. τεκμαίρομαι γὸ τῇ εἰρεσίᾳ τῇ πέρῶν, σὺ δ' αὖτε πείμωνε. ἀναπίμπλω γάρ σοι τ' θησαυρὸν ἀπελθὼν, μᾶλλον δ' πῖε. σὺ φημὶ θησαυρὸ χρυσῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τύτω, καὶ πάρεχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε ὦ Τίμων βαθείας καταφέρων, ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποσχήσομαι.

14. ΤΙΜ. Ἄγε δὴ ὦ δίκελλα, νῶν μοι ὀλίγρων σεαυτὴν καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τῦ βάθυς τ' θησαυρὸν ἐς τὸ μφανὲς πρεγκαλυμμένη. ὦ Ζεῦ τερπίστε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσῦτον ἦπυ ὄναρ πιῶ τά ὄζι; δίελθε γῆν, μὴ ἀνθρακας ἔυρω ἀνεζεσμένυς. ἀγαθὸν μὲν χρυσίον ὄζιν ὄπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τ' θεὸν ψιν ὑπηδιστον. ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. αἱ δόμφυον γὰρ πρὸς ἄτε διαφέπεις κ' νύκλωψ καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. νῶν πείθομαί γε καὶ Δία πρὸ χρυσόν. τίς γὸ ὄκ ἂν παρθένος ἀναπτεροῖς μφοῖς τ' κόλπυς ὑποδέξαιτο ὕτω καλὸν ἐρεθισμὸν διὰ τῦ τέγυς καταῤῥέοντα; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ὑδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα καὶ τ' Τίμωνος πλῦτον, ᾧ γε ὑδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη σῴθερα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τύτῳ ἀναθεῖναι καλόν. αὐτὸς δ' ἤδη πᾶσαν πεφάμμενος τ' ἐχαπάν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῦ θησαυρῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαίτημα, τ' αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ. δεδόχθω δ' ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ὅλον βίον, μιξίκ πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγαθούς καὶ ὑπερο-

φίλα-

οἰμία. φίλος ὁ ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ ἐλεήμων, ἢ βωμὸς, ὕβλος πολύς· καὶ τὸ οἰκεῖραι δακρύοντα ἢ ὀπικνεῖσαι δεομένῳ, παρανομία καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν. μονήρης ὢ ἢ δίαυτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος ἐμὸς Τίμων, εἰ ὢ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίβουλοι, καὶ τὸ παράπαν μιλῆσαί τινι αὐτῶν μίασμα. καὶ εἴ πνα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἢ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν, καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα, ἢ ἐρημία ὢ ὅσος ἔστω βίος αὐτῶν. φυλέτου ὢ καὶ φράτορες καὶ δημόται, καὶ ἢ πατρὶς αὐτῶν, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα. πλεῖτω ὢ Τίμων μόνος, καὶ ναυφορείτω ἀπάντων, καὶ τευθίδα μόνος, καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπαλλαγμένος, καὶ θεοῖς δύετω, καὶ ἀνατελλέτω, μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἀκοσίων τῶν ἄλλων, καὶ ἄπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἵν' δὴ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνομα μόνον ἔχω ὁ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ἤδιστον. τῶν τρόπων ὢ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ βαρύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ πνα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον καὶ σβεννύμενον ἐκδιδόντα, πίτυν καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἵν' πνα τῶν χειμώνων ὁ πολεμιώτερος, ὁ ὢ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέοντα, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ὅτι κεφαλὴν πέπονθα, ὡς μηδὲ ἀνακῦψαι δυνηθείη. ἔτι γὰρ ἂν τὸν ἴσον ἀπολάβοιεν. εἰσηγήσατο δ' νόμον Τίμων Ἐκεκραπίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε δὲ ἐκκλησία. Τίμων ὁ αὐτὸς εἶεν. ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμεθώμεθα αὐτοῖς.

15. Πλὴν ἀλλὰ χρὴ πολλῶν ἂν ἐποιησάμην ἄπαιστα γνώσεμά πως ταῦτα δόξαι,

διότι ὑπερπλέω, ἀσχύνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα ἦν οἱ τοῖς. καί τοι τί τοῦτο; φεῦ τῆς τάχος, παντα χόθεν ζωθέντες, κεκονιμένοι καὶ πυδιστῶντες, ἐκ οἶδα, ὅθεν ὁσοφαινόμενοι τῆς χρυσίου. πότερον ἔν ὅπῃ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἢ ξὺν ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρονομήσομεν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παροῤῥώμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτοὺς, ὑπαντάντες. φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῆς ἔτος ἔσι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντι μοι ὀρέξας ἢ βρέχον, πίθυς ὅλυς παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμπιεκώς. ἀλλ' ἔυγε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἱμώξεται γὰρ παρὰ πᾶσι ἄλλων. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς ἐκ ἀμελήσοι Τίμωνος ἀγαθὸς ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων ὐμορφώτατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙΜ. Νὴ καὶ σύγε ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ὀπτεπηδότατε. ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε. ἀλλὰ πῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τί σοι ἄσμα περὶ τῆς νεοδιδάκτου διυρέμβων ἥκω κομίζων. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἄδῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δηκέλλῃ. ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰὼ ἰώ, παρακαλῶ σε βαύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ὑπερεκδύῃς, φόνε πάλαι παρεκελήσῃ με. ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ βαῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπὶ πάσας τῆς χρυσίου, δεινῶς γὰρ ἰχαιμόν ὅτι τὸ φάρμακον. ΤΙΜ. Ἔπ μὴν εἰς; ΓΝΑΘ. Ἄπειμι, σὺ δ' ὃ χαιρήσεις ὅπου σμικὸς ἐκ χρησῆ γνώμης.

16. ΤΙΜ. Τίς ἔτος ὅδιν ὁ παρασιὼν, ὁ ἀπαφα-

ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης κολάκων ἁπάντων ὁ ϛελευρώτατος, ὅτος ὁ παρ ἐμοῦ ἀργὸν ὅλον λαβών, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τῶν ἐπαίνων, ὁπότε ἀπαντά με πάντων σιωπώντων μόνος ὑφεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος ὡδικώτερον εἶναι τὸν κύκνον, ἐπειδὴ νοσήσας φωλιὸν εἰς ἐμὲ καὶ προσῆλθον ὀπωρείας δεόμενος, πληγὰς ὁ βυναῖος προσενέτεινε. ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νυνὶ Τίμωνα γαμβρίζετε; νυνὶ Γναθωνίδης φίλος καὶ Συμπότης; τοιαυτησὶ δίκαια πέπονθεν ὅτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται. ὅμως μετεισάγομαι, ὡς μὴ ὀπτανδὰν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ὀπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κορακῶν οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πισυτέα τῇ νυνὶ φίλοις. πάντες ἀχάριστοι καὶ πονηροί. ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἦκουσα, ὡς πλουτίνης ὑπομεμόθηται τινὰ πλοῦτον. ἥκω τοιαυτησὶ ταῦτά σε νουθετήσων. καί τοι σύ γε ἕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῆς παρ ἐμοῦ λόγων, ὃς κἀγὼ τῷ Νέστορι τὸ δέον περιγινήσεσθαι ἂν. ΤΙΜ. Ἔστω ταῦτα ὦ Φιλιάδη. πλὴν ἀλλὰ πρόσθεν, ὡς κὰγὸ σὲ φιλοφρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τὸν χρανίον ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

17. Ἰδοὺ πάλιν ὅτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, Ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγχωρῶν ἡμέτερος εἶναι λέγων. ὅτος ἐκκαίδεκα παρ ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας εἰπόμενος τῇ πόλει, κατεδικάσθη, καὶ ἐδέδετο οὐκ ἀποδιδοὺς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτὸν, ἐπειδὴ προῖκα ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ

λῆ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, καὶ ὧ θεσπέλθον ἀπ-
ῆλθ τὸ γιγνόμενον, ἂν ἔτι γνωρίζειν πολίτην
ἄλλα με. ΔΗΜ. Χαῖρε ὦ Τίμων, τὸ μέγα
ὄφελος τῆς γλώττης, τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθηναίων,
τὸ θεόβλημα τῆς Ἑλλάδος. Καὶ μὴν πάλαι
σε ὁ δῆμος ξυνελεξάμην, καὶ αἱ Ἐκκλησίαι ἀμ-
φότεραι θεωμένην. θεότερον ἢ ἄκουσον τὸ Ψή-
φισμα, ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίμων
ὁ Ἐχεκρατίδου Κολυττεύς, ἀνὴρ ὢν μόνον καλὸς
καὶ ἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς ἐκ ἄλλος ἐν τῇ
Ἑλλάδι, περὶ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα
θεράττων τῇ πόλει, νενίκηκε ἡ πύξ καὶ πάλαι, καὶ
δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ
ἅρματι, καὶ στρατείᾳ πολιτικῇ. ΤΙΜ. Ἀλλ'
ἀλλ' ἐθεώρησα ἐγὼ ποτὲ εἰς Ὀλυμπίαν.
ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον. Τὰ τοι-
αῦτα ἢ πολλὰ θεσπεσίως ἄμεινον, καὶ ἡδίστη
ἢ ὑπὲρ τὴν πόλεως πέρυσι θεὸς Ἀχαρνέας, καὶ
κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας. ΤΙΜ.
Πῶς; δι' ἃ γὰ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, διὰ θεσεγκάφ-
ριν ἐν τῷ καταλόγῳ. ΔΗΜ. Μέτεια τὰ
θεὶ σαυτὸν λέγεις, ἡμεῖς ἢ ἀχθέσθαι ἂν ἐπήμην
ἀμνημονοῦντες ἐπ' ἢ καὶ Ψηφίσματα χρῆναι, καὶ
Συμβουλίων καὶ στρατηγῶν, ἃ μικρὰ ὠφέλησε
τὴν πόλιν. Ἐπεὶ τούτοις ἅπασι δέδοκται τῇ βου-
λῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ καὶ φυλαῖς,
καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσῶν
ἀναθῆναι τὸν Τίμωνα παρὰ τὸν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ
ἀκροπόλει, κεφαλὴν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ
ἀκτῖνας ὀπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν
χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς
στεφάνους σήμερον Διονυσίοις βασιλικοῖς καινοῖς.
ἀνακθῆναι γὰ δὲ αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύ-
σια. εἶπε τοίνυν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ Συγ-
γνὴς αὐτῷ, ἀγχιστῖς, καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὤν. καὶ
γὰ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ τὰ ἄλλα πάντα
ὑπὸ σα

ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. τυπτ μὴ ἔν σοι τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι κ τ ὑὸν εὐκλόμιλον ἀγαγεῖν παρέσται, ὃν ὅπ πω σῷ ὀνόματ Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙΜ. Πῶς ὦ Δημέα, ὃς ἀδὲ γαμήκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, λὴ διδῷ Θεὸς ἐς νέωλα, κ παιδοποιήσομαι, κ τὸ γνησιησόμενον, ἄρρεν γδ ἔσαι, Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔπ ὦ ὄντος, πλιακμότ ω παρ' ἐμὲ πλησὶ λαμβάναν. ΔΗΜ. Οἴμοι, τί τοῦτο; πυρανγίδι Τίμων ἐπχειρεῖς, κ πύπτεις τὸν ἐλθόδερες, ὁ καθαρῶς ἐλθόδερος, ὁδ' ἀτὸς ὤν; Ἀμὰ δώσεις ἐν τάχει πὼ δίκω, τάτε ἄλλα, καὶ ὅπ τ ἀκρόπολιν ἐνέφρησας. ΤΙΜ. Ἀλλ' ὅκ ἐμπέφρησαι ὦ μαφὲ ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλ ὃ εἰ συκοφαντῆς. ΔΗΜ. Ἀλλὰ κ πλεῖς τ ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙΜ. Οὐ διώρυκται ὁδὲ ὅτος, ὥστε ἀπιθανά σε κ ταῦτα. ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὴ ὕστερον· ἤδη γ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙΜ. Οὐκοῦν κ ἄλλω λάμβανε. ΔΗΜ. Οἴμοι τὶ μετάφρενον. ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι. καπίσω γάρ σοι καὶ πείσω, ἐπεὶ κ γελοῖα πάσχειν παθοιμι, δύο μὴ Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλ, ἓν γ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ὀπτείσας. μάτιν γδ ἂν εἶν καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ καὶ πάλιν.

18. Ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θρασυλλῆς ὁ φιλόσοφ ὅτός ὄζιν; ὁ μὴ ἔν ἄλλ. ἐκπετάσας γῆν τ πώγωνα; κ τὰς ὀφρῦς ἀναλείνας, κ βρενδυόμενος πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, πταν ὅδες βλέπων, ἀνασεσοβημέν τ ὅπι τῷ μετώπῳ κόμιν, Αὐτοβορέας τις ἢ Τείπων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔχαρεν ὅτος ὁ τὸ γῆμα ξυσαλῆς, καὶ κόσμ. τὸ βάδισμα, σωφρονικὸς τ ἀναβολὴν, ἔωθεν μυεῖα ὅπα πρεῖ ἀρεῖῆς δεξιὸν, κ τ ἡδονῆ χαιρόντων κατηγορῶν, κ τὸ ὀλιγαρχὲς ἐπαινῶν. ἐπειδὴ λα-

ἀμῶν ἀφίκοιτο ὅτι τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλων τῶν κύλικα ὀρέξειν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ ὃ χαίρει μάλιστα) καὶ δακρύσας τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ὑπεδείκνυτο τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, περαπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὀφθαλμοῦ πλησίον παρασκωνίζόμενα, καιρὸν τὸ χρήσιμον ἀνάπαλιν, κωμῳδῶν ἐμφορούμενος, ὑπεκχυφῶς, καὶ δακρύσας ἐν ταῖς λοπάσι τῶν ἀρετῶν εὑρήσειν περιόδους, ἀκειβῶς τὰ πτύελα τῆς λιχανῶ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῶν μυττωτῶν καταλίποι, μεμιγμένος ἀεὶ ὡς ἂν πλακοῦντα ὅλον, ἢ ἂν σῶν μόνον ἅπαντα λάβοι, ὅπου τὰ λιχηνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος. μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ὠδῆς καὶ ὀρχήσεως μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς περιπίπτων. καὶ λόγοι πολλοὶ ὅτι τῇ κύλικι. τότε δὴ καὶ μάλιστα περὶ ζωροποσίας καὶ κομψιότητος, καὶ ταῦτά φησιν, ἡδὺ οἶνος τῶν ἀκράτων πονήρως ἔχων, καὶ ὑπογραυλίζων γελοῖος. εἶτα ἔμετος ὅτι τούτοις, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀρόμενοί πνες ἐκφέρουσι αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίου τῆς αὐληδόνος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον. πολλοῦ δὲ καὶ νήφων, οὐδενὶ τῶν πρωτείων παρεχωρήσειεν ἂν φιλοσόφου ἔρεκα, ἢ δραστηρίου ἢ φιλαργυρείας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ὅτι τὰ πρῶτα, καὶ ὅπου κεῖ περὶ χειρότατα, καὶ ἡ γοητεία περιγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία, παρεμπέπτει καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ ζῷον, καὶ παντοδαπὸν ἀκειβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελές. ἐμώχθισαι τοιαῦτα ὑπὲρ ἡμῶν Θρασυκλῆς; ΘΡΑ. Οὐ χρή ταῦτα ὦ Τίμων τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι σοι τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι πολλὴν κολακείαν ὑπιδεξάμενοι περὶ ἄνδρα οἷον σε ἁπλοϊκὸν, καὶ ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον ἡδίστη

ἤλιθον δύμον ἢ κάρδαμον, ἢ εἴ πωλε τευφρώλιον ὀλίγον τῆς ἐμῆς. ποτὸν ὃ ἢ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τείβων ἔστω, ἧς βάλῃ πορφυρίδος ἀμείνων· τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἥδεν πιμώτερον τῆς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὖτε χαίρειν ἐκάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τῶτο καὶ ὀπιθυλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων ξυμφορῶν γεγονὼς ἐμοί. εἰ γάρ μοι πειθοῖο, μάλιστα ὅλαν εἰς τὴν θάλατταν ἐμβυθεῖς αὐτὸν, ἥδιστ' ἂν ἀναστρέφοιον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὴν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρῶν ἀμωμότατον. μὴ μὸν τοι ἐς βάθος ὧ γε δεῖ, ἀλλὰ ὅσον ἐς ἐκβολὰς ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματούσης γῆς, ἐμὲ ὁρῶν τὸν μόνον. εἰ δὲ μὴ τῶτο βάλοι, σὺ δ' ἄλλον τρόπον ἀμείνω τάχ' ἐκφόρητον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῇς, διαδιδὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις. ὧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ δὲ τάλαντον. εἰ δέ πς φιλόσοφος εἶη, δημοσίαν ἢ δημοσίαν φέρειν δίκην ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτὸν χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῷ τῆς ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τῇ πηρᾳ ἐμπλήσας παράκορος, δὲ ὅλας δύο μεδίμνους χρυσῶν αἰγινητικάς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλόσοφον, καὶ μηδὲν δεῖσθαι τῇ πήρᾳ φρονεῖν.

ΤΙΜ. Ἐπαινῶ ταῦτά σε ὦ Θρασύκλεις· ἀλλ' ἄγε τῆς πήρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ὅπως μέζόνας νὴ δικέλλῃ σκάψῃς.

ΘΡΑΣ. Ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, πολλοὶ δὴ τῶν καταφρονήτων ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

ΤΙΜ. Τί ἀγανακτεῖς ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; μὴ παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπιμελῶς κέκικας τὸ μέζον τέτταρας. ἀλλὰ τί τὸν πολλοὶ ξυνέρχονται, Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης καὶ Γνίφων, ὅλως τὸ ζωύφιον τῆς οἰκοξομένων ὡς τε πὶ ὀλίγῃ τῇ πέτρᾳ ταύτῃ ἀνελθών·

τ' μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπεύω, πάλαι πεπονικῶς; αὐτὸς γὰρ οἶσθα πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ὅπως καλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε· Τίμων, ἄπιμεν γάρ. ΤΙΜ. Ἀλλ' ἔκ γε ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνδρα βαυκάπων.

Διάλογος δ'.

Δίκη Φωνηέντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλεξάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἕκτῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Τοῦ ὅπως τῆς ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἁρπαγῆς, ἀφηρεῖτο λέγον πάντων τῆς ἐν διπλῷ Ταῦ ἐπιφερομένων.

Μέχρι μοῦ, ὦ Φωνήεντα Δικασταί, ὀλίγα ἠδικημένω ὑπὸ τούτου τῷ Ταῦ, καταχωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταιρόντι ἔνθα μὴ δεῖ, ὑβριστῶς ἔφερεν τὼ βλάβην. καὶ παρῆκον ἔνια τῆς λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος ἣν ἴσε με φυλάττοντα πρός τε ὑμᾶς καὶ τὰς ἄλλας Συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἥκει πλεονεξίας καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἠσύχασα πολλάκις ἐκ ἀγαπᾶν, ἤδη καὶ πλείω πεποιβιάζεσθαι, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθυμοῦμαι ὑμῖν παρὰ τοῖς ἀμφοτέροις εἰδόσιν ὑμῖν. Λέγω δὲ ὅτι μικρόν με ἀπὸ τοῖς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς δὲ πεπιεσμένοις ἀεί τι μεῖζον προστιθὲν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἠσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀεθυμεῖσθαι ὧν ἴσως ἡ κεῖσε πρόσοδος. ἥκομεν ἂν ἐκ' ὑμᾶς, οἱ δικάζεται μοῦ, ἀλλὰ καὶ

καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν. εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀμφοτέραν διαζεύξας, καὶ τοῦτο ὁπηδέλετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου πράττεται, οὐκ ὁρῶ πῆ βόπον αἱ ζωτάξεις τὰς νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ καθ' ἑαυτὰς ἔξεσιν. ἐγὼ δ' ὅτε ὑμᾶς οἶμαι ποτε εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ὁπηδέναι τινὰ μὴ δίκαια. ὅτε εἰ καθυφήσετε ἢ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ὄξιν ἀδικημάτων. ὡς εἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι, συδὲ ἀρξαμένων παρανομεῖν. καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μάχεσθαι τὸ Λάμβδα τῷ Ῥῶ διαμφισβητῶν περὶ τῆς νικητηρίας, καὶ κεφαλαγίας. ὅτε τὸ Γάμμα τῷ Κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρῷ δεῖν ἦρχετο πολλάκις ἐν τῷ γραφείῳ ὑπὸ γραφάλων, ἐπίπαυτο ἢ ἂν καὶ πρὸς τὸ Λάμβδα μαχόμενον τὸ Μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον. καὶ τὰ λοιπὰ ἂν δ' ἡμεῖς συγχύσεως ἄρχειν παρανόμ. καλὸν γὰρ ἕκαστον μόνον ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δ' ὑποβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ὄζι τὸ δίκαιον. καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίε καὶ Σιμωνίδη ἢ ἔνιοι φασὶ πρὸς τῆς θεμιθείαν ταύτην, ἐν τῇ τάξῃ μόνον, καθ' ἣν αἱ πρωτρίαι βεβαιοῦνται δίκαιοι, τί πρῶτον ἔσαι ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἴσθμ' ἔχει, καὶ δυνάμεις ζυγεῖσιν. καὶ ὑμῖν ἀμφὶ τῷ δικαστῇ, τὰ μείζω δεδίκασι πρίν, ὅτι καθ' αὑτὰ δικάζειν φθέγγεσθε. ἡμιφώνοις ἢ, τὰ ἑρεξῆς, ὅτι πρόσθησις εἰς τὸ ἀκριβοῦσθαι δοκεῖ. πασῶν ἢ ἑκάστην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἔνια τῶν πάντων, οἷς ὁδὲ φωνὴ πρόσεστι. καθ' αὑτὰ μὲν ἓν τὰ φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους, τὸ δὲ ταῦτόν, (ὃ γὰρ ἔχω αὐτὸ χρῆσθαι ὀνομάσαι

σαι ῥήματα, ἢ ὧ καλεῖται) ὅ, μὰ τοὺς θεούς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀκαθοὶ καὶ καθήκοντες ὁρᾶν δοκῶσαι, τό, τε Ἄλφα, καὶ τὸ Γ, οὐκ ἂν ἠκέσθην μόνον. τοῦτο δὲ ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τοῦ πώποτε διασυρμὸν ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων ἀπελαύσαι παροιμιῶν, σκολιῶξαι δ' ὁμοῦ συνθέσμων ἅμα καὶ Περιθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὴ καὶ ἀπὸ πηγῶν ἀρξάμενον ὥρα λέγειν.

2. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ, (τὸ δὲ ὅτι πολίχνιον οὐκ ἀνθρώπους) ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων. Ἐπηβόμην δὲ καὶ τοῦ κεράσου Ῥᾶ, γειτόνων τοῦ Κέλτησον, καπηβόμην δὲ παρὰ κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ. Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώπιος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέντοι δὴ ἀξιώματος λέγεται τὴν Ἀττικῆς παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ Τηΐου τάττε πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν δὴ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν ἀποστερῶν με τὴν Συγγενηθρόων μοι, συνήθειαν ὥμιλον συντεθραμμένων γραμμάτων. ἔπη δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπαπώμοσον, ἴδιά ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷόν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ ὃ πάνυ πεφόβημαι ἐπ' αὐτοῖς. ὁπότε δὴ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε Κατήτερον εἰπεῖν, καὶ Κάτθυμα καὶ Πίττακαν, εἶτα ἀπερυθριάσαν, καὶ Βασίλιτταν ὀνομάζειν, ἃ μετείως δὴ τούτοις ἀναπτῶ, καὶ πάνυ φοβοῦμαι, δεδιὼς μὴ τὴν χθόνα καὶ τὰ Σῦκα, Τῦκά τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμεῖτε, καὶ μεμονωμένον τὴν Σοφοκλέους, σύγγνωτε τὴν δικαίας ὀργῆς. ἃ δὲ χρὴ τὰ μικρὰ καὶ τὰ πυχνότατα δεῖν ὁ Κίνδυνος, ἀφαιρεμένου τὴν Συνηθῶν καὶ Συνεχολακότων μοι γραμμάτων, Κίσσας μὲν λάλον ὄρνεον, ἐν μέσῳ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸ κόλπον ἁρπάσαν, Κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μοι Φάσσαν ἅμα Νήσσας τε καὶ Κοσσύφους ἀπαγορεύοντος Αἰσχύλου. πείσασθε δὴ καὶ μοι

λιωῶν ἐκ ὀλίγας. ἐπ' Ασιλικιῶ ἦλθε, κὴ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Υμηττόν, ὁρώντων ὑμῶν κὴ τ ἄλλων Ευλλαβῶν. Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, κὴ πᾶσαν ἀποκεκλεισμένον πρὸ θάλασσαν, ἐδὲ τῆ ἐν κήποις φεισάμενον σάυτλων. ὡς τὸ δὴ λεγόμενον, μὴ ἢ πάσαλλόν μοι καταλιπεῖν. ὅπ ἢ ἀνεξίκακόν εἰμι χρέμμα, μαρτυρεῖτέ μοι κὴ αὐτοὶ μηδέποτε ἐξκαλέσαντι τὸ Ζῆτα, σμᾶρεγδον ἀποσπάσαντι καὶ πᾶσαν ἀφελομένω τ Σμύρναν. μήτε τὸ Ξῦ πᾶσαν παρεδάνπ σωθήκιν, κὴ τ Συγγραφέα τῆ τοιούτων ἔχοντι θεκυδίδην σύμμαχον. τὸ μὲν γὸ γείτονί μι Ῥῶ νοσήσαντι. συγγώμη κὴ παρ' ἀυτῶ φθονεῖσαντί μοι τὰς μυρρίνας, κὴ πεῖσαντί με ποτε ὑπὸ μελαγχολίας ὅπ κόρρης. κἀγὼ μὲν τοιοῦτον.

3. Τὸ ἢ Ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βέλτιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅπ ἢ ἐδὲ τ ἄλλων ἀπέχετο χαμμάτων, ἀλλὰ κὴ τὸ Δέλτα, κὴ τὸ Θῆτα, καὶ τὸ Ζῆτα, μαχρᾶ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα. αὐτά μοι κάλλ τὰ ἀδικηθέντα χράμματα. Ἀκούετε φωνήεντα Δικασταί, τῶ μὲν Δέλτα λέγοντος, ἀφείλετό μου τ ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγειν πρὸς πάντας τοὺς νόμους. τῶ Θῆτα χρώμενος, κὴ τ κεφαλῆς τὰς πείχας τίλλοντος, ὅτι τὸ τῆς κολοκυνθης ἐστερῆτο. τὸ Ζῆτα τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῶ ἐξεῖναι μὴ ἢ χρύζειν. τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τυπ Ταῦ; τὸ ἢ, ἆρα κὲ τὸ ὁμόφυλον τ στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γλῶς, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τυτονὶ τ τρόπον. ὁ γὸ ὀπτῶπ γε αὐτοῦ καθ' ἑυδὺ φέρεται τῆς γλώσσης. μᾶλλον ἢ ὦ Δικασταί, μεταξὺ γὰρ με πάλιν τὰ τῆ ἀνθρώπων, πρόσωπα ἀνέφυσε πρὸς τ γλῶσσης,

ὅπ

ὅπ κ᾽ ταύτης με τὸ μέρος ἀπάλαπε, κ᾽ γλῶτταν ποιεῖ τ᾽ γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀλιτὼν νόσημα Ταῦ! ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ᾽ ἐκεῖνο, κ᾽ τοῖς ἀνθρώποις ζωαγρήσω ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι σφιγγῶν κ᾽ ἀσφαλίζεσθαι αὐτοῦ τ᾽ φωνὴν ὑπέχρειε· κ᾽ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεται. τὸ δ᾽ παρεσκευασμένον, τοῦτον εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζῃ, ὡς ἅπασι σφενδόνην ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται (τὸ δ᾽ τλῆμον γὰρ ὄζει ἀληθῶς) τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. καὶ ὁ μόνον γε τοὺς πυλόντας ἀδικεῖ, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ τὸ μεγάλῳ βασιλεῖ ὦ καὶ γλῶ, καὶ θαλάσσης ἐξαίφνης, καὶ τ᾽ αὐτῆ φύσεως ἐκφῆναι· τὸ δ᾽, καὶ τούτῳ ἐπεβούλευε. καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα, τῶν πυλῶν ἀπέφηνεν. ὅτου μὲν δ᾽ ἂν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπου ἀδικεῖ, ἔργῳ δ᾽ πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, καὶ τ᾽ αὐτοῦ τὸ χεῖλος ἐδήγμεθα, καὶ κεφάλαιον κεφαλαίωται πολλάκις, ὅπ τὸ Ταῦ ἐς τὸ σῦ σχεῖον ἠλόγ παρήγαγε. τῷ δὲ τούτ᾽ σώματι φασὶ τοὺς πυξοφύτους ἀκαλυθήναι τε. μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα ἔπειτα σώματι τοιούτῳ ξύλα τεθήναντας, ἀνθρώπους ἀνασκολόπιζεν ἐπ᾽ αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τὸ ποινικῷ τ᾽ ποινὰν ἐπωνυμίαν σωζεσθαι. τούτων δὲ ἁπάντων ἕνεκα πόσων δικαίων τὸ Ταῦ ἄξιον εἶ νομίζετε; ἐγὼ μὲν δ᾽ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τῆ Ταῦ πιμελείαν ἀπολείπεσθαι, τὸ τοῦ σήματος τοῦ αὐτῆ τ᾽ δίκην ἀπωθεῖν. ὁ δὲ σταυρὸς εἶ, ἀπὸ τούτου μὲν ἐπωνυμίαν, ἀπὸ δ᾽ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

ΤΕΛΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORUM.

Liber I.

Dialogus I.
Cyclopis & Neptuni.

CYC. O Pater! qualia passus sum ab execrabili isto hospite, qui me inebriatum excæcavit, somno gravatum aggressus. *Ulysses Polyphemum excæcavit.*

NEP. Quis vero est, qui illhæc facere ausus fuit, Polypheme? CYC. Principio quidem seipsum *Neminem* vocabat; postquam autem effugit, atque *extra tela*, (ut dicitur) fuit, Ulyssem nominari se aiebat. NEP. Novi, quem dicis, Ithacensem illum; ex Ilio autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cùm animosus admodum non sit? CYC. Deprehendi in antro, è pascuis domum reversus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est perquam magnum) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte metum ferebam,

bam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensos ipsorum quosdam, ut par erat, devoravi, ut qui prædones essent. Hic versutissimus ille, sive *Nemo*, sive Ulysses fuit, pharmacum quoddam infusum dat bibendum, dulce quidem & fragrans illud, sed ad struendas insidias præsentissimum, & turbulentissimum. Nam statim omnia videbantur mihi, illud poto, circumagitari, & antrum ipsum invertebatur, & prorsum apud me ampliùs ipse non eram. Postremo autem somno correptus jacui. Ille vero exacuto vecte, eodemque igne succenso, insuper etiam excæcavit me dormientem. Ab eóque tempore cæcus tibi sum Neptune. NEP. Ut altè nimis dormiisti ô fili, qui non exilueris, cum interea excæcareris? Ulysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, sat scio, potuit dimovere saxum à foribus. CYC. At ego amovi ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipso ad fores; extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, & arieti negotio dato, quænam ipsum agere pro me oporteret. NEP. Intelligo rem, sub illis latuit te clàm se subducens. At cæteros certè Cyclopas conveniebat te invocare contra ipsum. CYC. Convocavi illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogâssent insidiatoris nomen, atque ego dicerem *Neminem* esse, insanire me arbitrati discesserunt. Ita impositi mihi execrabilis, nomine. Et quod maximè mihi ægre fuit, contumeliosè objecta mihi calu-

calamitate hâc, nè pater quidem Neptunus, inquit, te ſanabit. NEP. Confide fili, ulciſcar enim ipſum, ut ſentiat, etiamſi cæcitatem oculorum mederi impoſſibile ſit, navigantes certè tamen ſervare vel perdere, penès me eſſe. Navigat autem adhuc.

Dialogus 2.
Menelai & Proteï.

MEN. AT in aquam te converti, Proteu, incredibile non eſt, marinus utique cùm ſis; etiam arborem fieri, tolerabile; & in leonem aliquando muteris licèt, tamen neque hoc ſuper fidem eſt. Quod ſi autem & ignem te fieri poſſibile eſt, cùm in mare habites, hoc omninò miror, neque adducor ut credam. PROT. Nè mireris Menelae, fieri enim ſoleo. MEN. Vidi & ipſe; ſed videris mihi (dicetur enim hic apud te) præſtigias quaſdam adhibere rei, atque Intuentium oculos decipere, cùm interim ipſe nihil tale fias. PROTE. Et quædam adeò deceptio in rebus ſic manifeſtis fieri queat? An non apertis oculis vidiſti, in quàm multa ipſe me transformaverim; Quod ni credis, & res hæc tibi falſa videtur, nempe apparentia quædam inanis ante oculos obverſans, poſteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generoſe tu, manum. Nimirum ſenties, videárne tantùm ignis, an & urendi vim habeam. MENEL. Perí-

culoſum eſt experimentum hoc, Proteu. PROT. At tu Menelae videris mihi neque Polypum vidiſſe unquam, neque etiam quid piſci huic accidere ſoleat, ſcire. MENEL. Verùm Polypum ipſum quidem vidi: quæ verò accidant illi, libenter ex te cognoverim. PROT. Cuicunque ſaxo accedens, acetabula ſua applicuerit, atque affixus inhæſerit cirramentis, illi ſeipſum ſimilem efficit, mutátque colorem, imitando ſaxum, quo videlicet lateat piſcatores, nihil ab illo varians, neque manifeſtus exiſtens ob hoc, ſed aſſimulatus lapidi. MENEL. Ferunt hæc. Sed tuum hoc eſt incredibilius, Proteu. PROT. Neſcio, Menelae, cui nam alteri facilè credas, qui tuis ipſius oculis non credas. MEN. Videns equidem vidi, ſed tamen monſtroſa res eſt, eundem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 3.
Neptuni & Delphinum.

Delphini hominum amatores.

NEPT. LAudo, rectè facitis Delphines, quòd ſemper hominum amantes eſtis. Nam & olim Inûs filium in Iſthmum portâſtis, exceptum à Scironiis ſcopulis, unde cum matre præcipitatus fuerat. Et nunc tu citharœdo iſto Methymnenſi, cum ipſo ornatu & citharâ recepto, in Tænarum enatâſti, neque paſſus es miſerè à nautis perdi illum. DELPH. Nè mireris, Neptune, ſi hominibus benefaçimus, nam & ipſi ex homini-

Sic Arion tranſvectus.

minibus piſces facti ſumus. NEPT. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quòd vos navali prælio ſuperatos ità transformavit, cùm deberet captivos ſolum in deditionem accipere, quemadmodum & cæteros in poteſtatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni accidit, ſeſe habet, Delphin? DELPH. Periander iſte, puto, delectabatur homine, ac ſæpè illum ac ſe accerſebat artis gratiâ. Ille autem dives jam factus à tyranno, concupivit, navigando in patriam Methymnam videlicet, ſpectandas ibi divitias ſuas exhibere. Ac conſcensâ ad trajiciendum navi hominum quorundam ſceleratorum, poſteaquam indicavit ſe multum auri & argenti ſecum ferre, ubi ad medium fermè Ægæum perventum fuit, inſidiari illi nautæ cœperunt. Ille verò (nam auſcultabam omnia juxta navigium natando) quoniam jam hoc vobis ità viſum eſt, inquit, ac me ſaltem aſſumpto ornatu, & decantato prius mihi-ipſi funebri aliquo carmine, volentem ſinite præcipitare me-ipſum. Conceſſerunt nautæ. Tum ille aſſumpſit ornatum & quiddam planè blandum cecinit, & cecidit in mare, tanquam ſtatim omninò moriturus. Ego vero excepto atque impoſito illo, enatavi unà cum ipſo in Tænarum. NEPT. Laudo ſtudium erga Muſicam tuum: dignam enim mercedem retuliſti ipſi pro eo quod auſcultâras.

Helle ab ariete in mare delapſa.

NEPT. FRetum hoc quidem anguſtum, in quod puella præcipitata eſt, Helleſpontus ab ipsâ vocetur. Cadaver autem ipſum, vos Nereïdes acceptum, in Troadem auferre, ut ab incolis ſepeliatur. NERE. Nequaquam, Neptune, ſed hîc in cognomini pelago ſepeliatur. Miſeremur enim ipſius, ut quæ maximè miſerabilia à novercâ paſſa fuerit. NEPT. At hoc quidem, Amphitrite, fas non eſt, neque etiam aliàs honeſtum, hîc illam alicubi ſub arenâ jacere: Sed quod dixi, in Troade, in Cherſoneſo mox ſepelietur. Illud autem pro ſolatio ei erit, quòd paulò poſt eadem ipſa quoque Ino patietur; & præcipitabitur, perſequente illam Athamante, in pelagus ex ſummo Cithærone, quà in mare porrigitur, filium etiam in ulnis geſtans. NERE. Sed & illam ſervare conveniet, gratiam hanc Baccho faciendo. Educavit enim illum Ino, eadémque nutrix illius fuit. NEPT. Non decebat adeò parvam. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignum foret. NERE. Sed quid accidit huic, quod ex ariete decidit? frater autem ejus, Phryxus tutò vehitur? NEPT. Meritò; Adoleſcens enim eſt, & contra impetum obſiſtere poteſt. Illa verò, eò quòd inſueta ejus rei erat, conſcenſo vehiculo inuſitato, & deſpiciendo in vaſtam profunditatem perculſa animo, & pavore pariter attoni-

Cithæron mons eſt, cujus radices Aſopus alluit. Strabo,

ta,

ta, præterea vertigine correpta, præ vehementiâ & impetu volatûs, retinere cornua arietis ampliùs non potuit, quibus se eo usque sustentaverat, atque ità in mare decidit. NER. An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat sanè, sed Parca, quàm Nephele, multo potentior est.

Dialogus 5.

Xanthi & Mari.

XAN. SUscipe me, ô Mare gravia passum, extingue mea vulnera. MAR. Quid hoc rei est, Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus, sed in carbones prorsus redactus sum miser, & efferveſco. MAR. Cur autem tibi injecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas supplex deprecatus sum, ille autem ab irâ nihil remisit, sed cadaveribus etiam obstruxit mihi alveum, ego misertus miserorum occurri, ut aquis involverem illum, quo eo periculo absterritus ab cæde virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope fortè existens) universo igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantúmque & in Ætna, & si quibus aliis locis erat, allato, processit obviam: ac exussit equidem ulmos, & myricas, assavit autem & infelices pisces & anguillas. Me vero cùm efferveſcere feciſſet, parum abfuit, quin totum siccum reddiderit. Vidésne igitur quo pa-

Xanth. fluvius pene exustus.

cto exustionibus istis deformatus sim. MAR. Turbidus es ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est: cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeò meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeò filii?

Dialogus 6.
Jovis, Æsculapii, & Herculis.

Jupiter Æsculapius, & Hercules de cessione contendunt.

JOV. Desinite, ô Æsculapi, & tu Hercules, contendere inter vos jurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à convivio Deorum. HER. Ac vis, ô Jupiter, medicamentarium istum priore loco accumbere, quàm me? ÆSC. Ità per Jovem: etenim sum melior. HERC. Quà in re, ô attonite, an quòd te Jupiter fulmine percussit, eò quod quæ nefas erat, feceras? nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSCU. Oblitus verò etiam tu es Hercules, quòd in Oetâ conflagrâsti, quandoquidem mihi ignem objicis? HERC. Nequaquam æqualia atque similia sunt quæ uterque in vitâ egimus, ut qui ipse quidem Jovis filius sim, tantos autem labores sustinuerim, expurgatâ vitâ, devictis bestiis & de con-

contumeliosis hominibus pœnas sumens. Tu verò radicum concisor es & circulator, ægrotantibus fortassis hominibus utilis medicamenta adhibendo, virile autem nihil quicquam præstitisti. ÆSC. Rectè dicis: quoniam & inustiones tuas curavi, quando nuper ascendisti, ad nos semiustulatus corpore utrinque corrupto ac perdito, & à tunica, & post illam, etiam à flamma. Ego verò etiamsi nihil aliud, tamen neque servivi, quemadmodum tu, neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque verò etiam insaniens, occidi liberos & uxorem. HERC. Nisi desinas conviciari, statim admodum senties, quòd non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc è cœlo præcipitem dabo te, ut nè ipse quidem Pæon curaverit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. JUP. Desinite, inquam, & nè nobis hunc cœtum perturbate, aut ambos hinc ablegabo vos è convivio. Atqui, ô Hercules, æquum est, ut priori loco accumbat Æsculapius, quippe qui & prior mortuus est.

Dialogus 7.
Martis & Mercurii.

MAR. AUdistin' Mercuri; qualia *Jovis jactantia* nobis minatus sit Jupiter, *iracundia* quàm superba, quámque absurda? Ego, *ridetur*, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam,

tam unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luserítis operam. Nunquam enim me deorsum traxeritis. Contra, ego vos si velim in altum attrahere, non vos modò, verùm etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subjectum, in sublime sustulero. Ad hæc alia, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ità præstantiorem eum esse viribúsque superiorem, haud quaquam negaverim. Verùm unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum nè pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adjunxerímus, id neutiquam crediderim. MER. Bona verba, Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui, nè quid fortè mali nobis conciliemus petulantiâ. MAR. Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imò apud te solùm id audeo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cùm hæc minitantem audirem haud quaquam apud te reticere. Etenim memineram cùm non ità multò antè Neptunus, Juno ac Pallas, motâ adversùs eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conjicere, quantopere formidaret, utque in omnem speciem sese verterit, ídque cum tres duntaxat essent Dii. Quod si Thetis misericordiâ commota Briareum centimanum illi auxilio non accersivisset, ipsó pariter cum fulmine ac tonitru vinctus esset. Hæc reputanti mihi ridere succurrebat ejus magniloquentiam jactantiamque. MER. Tace, bona verba; neque enim tutum

tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus 8.

Diogenis & Pollucis.

DIO. O Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascenderis (tuum enim est, ni fallor, cras revivisce re) ut, sicubi videris Menippum, canem illum, (invenies autem ipsum Corinthi, circa Cranêum, aut in Lycêo deridentem contendentes istos inter se Philosophos) dicas illi, Menippe, mandat tibi Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, ut huc multò plura derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus est, & frequens illud objici potuit, Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter ridere, quemadmodum ego nunc. Et maximè, cum videris divites istos ac satrapas & tyrannos ità humiles & obscuros esse, solóque ejulatu ab aliis dignosci. Tum quòd & molles & ignavi sunt, reminiscentes eorum quæ in vitâ geruntur. Hæc illi dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & sicubi in trivio positam inveniat Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. POL. At renunciabo hæc, ô Diogenes. Sed quò melius illum agnoscere queam, cujusmodi facie est? DIOG. Senex est, calvaster, pallio indutus lacera, & vento

vento cuivis pervio, & diverſorum pannorum aſſumentis variegato. Ridet autem ſemper, ac plerumque arrogantes iſtos Philoſophos acerbè perſtringit. POL. Facile erit invenire illum, ex his ſignis. DIOG. Víſne ut ad ipſos quoque Philoſophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim grave hoc mihi fuerit. DIOG. In Univerſum, adhortare illos, ut deſiſtant à nugis ſuis, neque de toto contendant, neque *cornua* ſibi mutuo *affigant*, neque *crocodilos faciant*, neque hujuſcemodi ſterilia atque jejuna interrogare, animum inſtituant. POL. An indóctum me & ineruditum eſſe dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine jube: POL. Et hæc nunciabo illis Diogenes. DIOG. Divitibus autem, ô lepidiſſimum caput, noſtro nomine hæc renuncia. Quid, ô vani, aurum cuſtoditis? Quid vos ipſos excruciatis, & uſuras ſupputando, & talenta talentis accumulando, quos unicum obolum habentes, venire huc paulo poſt oportet? POL. Dicentur & hæc ad illos. DIOG. Sed & formoſis iſtis & robuſtis dicas, Megillo putà, Corinthio, & Damaxeno Palæſtritæ, quod apud nos neque flava coma, nec cœrulei nigríve oculi, neque rubor faciei ampliùs, ullus eſt, neque præterea nervi intenti & robuſti, neque humeri laborum tolerantes, ſed *omnia unus pulvis*, ut aiunt, nobis, calvaria formâ nudata ſcilicet. POL. Non moleſtum erit, hæc

hæc ad formoſos robuſtos illos dicere. DIOG. Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem ſunt, quibus & ea res perquam moleſta eſt, & inopiam lugent) ut nè lacrymentur, neque ploreni, expoſitâ illis æqualitate hîc, quæ hîc eſt, & quod videbunt, eos qui illic divites ſunt nihilo meliores, quàm ſeſe hîc eſſe. Lacedæmoniis autem tuis hæc ſi videtur, nomine meo objicias, molles & enervatos ipſos eſſe dictitans. POL. Nè de Lacedæmoniis, Diogenes quicquam dicas, non enim feram. Sed quæ ad cæteros mandâſti, ea illis renunciabo. DIOG. Miſſos igitur faciamus hos, quando tibi ità videtur. Tu vero ad illos quos antea dixi ſermones hos meos defera.

Dialogus 9.

Pluto, ſeu contra Menippum.

CROE. NOn poſſumus ferre, Pluto, Menippum, hunc canem, cohabitantem nobiſcum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc alio commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiſcum pariter mortuus cùm ſit? CROE. Quoniam nos ploramus & ingemiſcimus, illorum reminiſcentes, quæ apud ſuperos habuimus, utpote, Midas hîc auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego vero thieſaurorum, irridet, & cum conviciis exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam

etiam cantando, conturbat ploratus noſtros, & in ſummâ, valdè nobis moleſtus eſt. PLU. Quid iſta dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipſos, ignavi ac perditi adeo cum ſint: quibus non ſatis fuit vixiſſe malè, ſed etiam mortui inſuper recordatione illis inhærent, quæ apud ſuperos ſunt. Delector itaque ægrè ipſis faciendo. PLU. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui gemitus iſtorum tuo quoque calculo approbas. PLU. Haud quaquam, verùm nolim vos mutuò diſcordare. MEN. At verò, ô peſſimi Lydorum, Phrygum, & Aſſyriorum, ità de me cognoſcite, ut qui nunquam, deſiturus ſim. Nam quocunque abjerítis hinc, eôdem ſequar ægre faciendo, cantando atque irridendo vos. CROES. An non hæc contumelia eſt? MEN. Non, ſed illa contumelia erant, quæ facere ſolebatis, quando & adorari vos volebatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortíſque prorſus immemores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis deſpoliati. CROES. Multis certè, ô Dii! & magnis poſſeſſionibus. MI. Quanto equidem ipſe auro? SAR. Quantâ verò ego voluptate? MEN. Rectè ſanè, ità facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud, *Noſce teipſum*, identidem connectendo vobis occinam, id enim hujuſmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus 10.

Menippi, Amphilochi, & Trophonii.

MEN. VOs, nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum ſitis mortui, haud ſcio quonam modo Fanis eſtis donati, vatéſque credimini, ac ſtulti mortales Deos eſſe vos arbitrantur. TRO. Quid igitur, noſtráne culpa eſt, ſi per inſcitiam illi de mortuis hujuſmodi opinantur? MEN. Atqui non iſta fuiſſent opinati, ni vos, tum cum viveretis ejuſmodi quædam portenta oſtentáſſetis, tanquam futurorum fuiſſetis præſcii, quaſique prædicere potuiſſetis ſi quæ percontarentur. TROPH. Menippe, noverit Amphilochus hic ipſi pro ſeſe reſpondendum eſſe. Cæterum ego Heros ſum, vaticinórque, ſi quis ad me deſcenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiiſſe, neque enim alioqui iſta non crederes. MEN. Quid ais? equidem niſi Lebadiam fuiſſem profectus, ac linteis amictus, offam ridiculè manu geſtans, per anguſtum aditum in ſpecum irrepſiſſem, nequaquam fieri potuiſſet, ut te defunctum eſſe cognoſcerem perinde atque nos, ſoláque prælligiaturâ reliquos antecelleres. Sed agè per ipſam divinandi artem, quid tandem eſt Heros? Nuque enim intelligo. TROPH. Eſt quiddam partim ex homine, partim ex Deo compoſitum. MENI. Nempe quod neque ſit homo quemadmodum audio,

neque

neque Deus, verum pariter utrumque; Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quò nunc receſſit? TRO. Reddit oracula Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni, niſi quod illud planè video, te totum eſſe mortuum.

Dialogus 10.
Mercurii & Charontis.

MER. SUpputemus, portitor, ſi videtur, quantum mihi debeas jam nè denuò aliquando de eo inter nos contendamus. CHA. Supputemus Mercuri, nam id definire melius eſt, & minoris negotii. MER. Anchoram ut mandaras, comparavi tibi quinque drachmis. CHA. Magna dicis. MER. At per Plutonem, quinque emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas, & obolos duos. MER. Et pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos ego exſolvi. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas navigii rimas tibi emi, & clavos præterea, funiculum, unde Hyperam feciſti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emiſti. MER. Hæc ſunt, niſi quid reliquum ſit quod me fugit, inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, non poſſum. Si verò peſtis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiſerit aliquos, licebit mihi tum al-

lucrari

lucrari aliquid falsâ ſupputatione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc ſedebo, peſſima quæque ut eveniant precando, ut indè fructum aliquē capiam. CHA. Fieri aliter non poteſt, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos deſcendunt. Pax enim eſt. MER. Satius eſt ità eſſe, etiamſi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti iſtius ſolutio. Verùm enim verò priſci illi, Charon, nôſti quales advenire ſolebant, quàm fortes omnes ſanguine pleni & ſaucii plerique. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adveniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque ſimiles prioribus illis. Plurimi autem ipſorum etiam pecuniarum causâ veniunt factis, ut videtur, mutuò ſibi inſidiis. CHA. Omninò enim expetibiles illæ ſunt. MER. Proinde neque ego videar peccare gravius aliquid, ſi vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

Dialogus 12.
Plutonis & Mercurii.

PLU. SEnemne nôſti, ſenio confectum illum dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli ſunt, hæreditatis autem captatores quinquageſies mille? MER. Etiam, Sicyonium illum dicis. Sed quid poſtea? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri, fine, ultra eos nonaginta

In hæreditatis, qui ſæpe, antequam captati, moriuntur.

aginta annos quos exigit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & cæteros, abripe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videri queat. PLUT. Haudquaquam, Imo justissimum: Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultent nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuo: & in summâ, varia quædam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidem immortalis fit, illi autem præ ipso abeant, frustrà hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cùm sint. Ille etiam sæpe admodum scitè lactat illos, & spe pascit inani, & in summâ, semper morituro similis multo validior est quàm quisquam juvenis. Illi autem, hæreditate inter se divisâ, pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exutâ senectute, quemadmodum lotus ille, repubescat. Illi autem in ipsâ mediâ spe, relictis divitiis illis, quas per somnium possidebant, mali male mortui jam huc veniant. MER. Nè cures Pluto, illos enim ordine singulatim tibi accersam, septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex sene iterum adolescens factus.

Dia-

Dialogus 13.

Terpſionis & Plutonis.

TER. JUſtúmne hoc eſt, ô Pluto, me quidem è vitâ migrâſſe, triginta annos natum, Thucritum verò ſenem illum pluſquam nonagenarium in vivis adhuc eſſe? PLUT. Juſtiſſimum quidem ô Terpſio. Siquidem hic vivit nullius amicorum mortem votis expoſcendo: tu verò omni tempore illius hæreditatem expectans, ipſi inſidiabaris. TERP. Nonne oportuerat, cùm ſenex ſit, nequeátque ſuis uti divitiis ampliùs, eum, dato juvenibus loco, è vitâ migrare? PLUT. Novas, ô Terpſio, ſtatuis leges, cùm ad voluptatem divitiis uti nequeat, ipſum è vitâ decedere. Sed hoc aliter & Parca & natura ſtatuit. TERP. Proinde hanc ob hujuſcemodi accuſo ordinem; rem enim hanc ordine fieri par erat, ſenem primò, deinde qui in eâ ætate ſequeretur, mori: haudquaquam autem ordinem inverti, aut vivere ſenectute decrepitum, qui tres duntaxat dentes habet, qui vix videt, qui curvatus à quatuor famulis deducitur, qui nares gravedine, oculos lippitudine plenos habet, nihil deniq ue voluptatis deguſtans, & tanquam animatum ſepulcrum, à juvenibus deridetur; & contrà, mori optimos atque robuſtiſſimos adoleſcentes. Nam hoc perinde eſt, ac ſi flumina ſurſum deferantur. Vel denique ſcire oporteret, quando & ſenum quilibet obiturus eſſet, nè fruſtrà quoſdam colerent. Nunc verò illud accidit, quod proverbio dici ſolet,

Expoſtulatio, quòd plerique ſenes juniores ſuperſtites ſibi pervivant.

Quæ-

Quadriga bovem ſæpiſſime ducit. PLUTO. Hæc quidem ô Terpſio; prudentiùs fiunt, quàm tibi profecto videntur. Verum & vos quid paſſi eſtis, quod rebus alienis gaudetis, & ſenibus filiis orbatis voſmet tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in deriſum adducti, ab illis ſepelimini, quod quidem plurimis fit perjucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quàm gratiſſimum eſt, ſi ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem excogitâſtis, decrepitos cùm amatis, præſertim ſi liberis ſint orbati: inamabiles verò vobis ſunt, qui liberos habent. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minimè veſtri ignari aſtûs in amando, etiamſi ipſis liberos habere contingat, illos tamen odiſſe ſimulant, ut & ipſi habeant amatores. Deinde in teſtamentis excluſi ſunt, qui olim munera contulerunt; liberi verò & natura, ut juſtum eſt, omnibus potiuntur: at illi confecti dolore dentibus ſtridebant. TER. Vera ſunt hæc quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cùm ſemper eum mori putarem: & quoties ad eum ingrediebar, gemebat, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, ſubcrocitaret. Itaque cùm exiſtimarem ipſum quamprimum in ſepulchrum venturum, multa mittebam, ut nè æmuli munerum magnitudine me ſuperarent. Plerumque etiam præ nimiâ ſollicitudine inſomnis jacebam, ſingula enumerans,

enumerans, ac disponens. Eáque etiam causa interitûs mihi fuit, cura & vigiliæ. Ille autem deglutito hoc illectamento meo tanto, adstitit mihi, quando sepeliebar paulò antè, irridens. PLUT. Euge ô Thucrite, diutissimè vivas, divitiis simul affluens, & hujuscemodi homines deridens, neque tu priùs moriaris, quàm hos assentatores cunctos præmiseris. TERPSION. Hoc quidem, ô Pluto, perjucundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vitâ decedat. PLUT. Bono animo sis ô Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum præcedent, suis ipsorum curis confecti. TERP. Hæc laudo, ô Thucrite, diutissimè vivas.

Dialogus 14.

Zenophantæ & Callidemidæ.

ZENO. AT tu Callidemides, quo pacto interiisti? Nam ipse cum Diniæ perasitus essem, immodicâ ingurgitatione præfocatus fuerim, nôsti, aderas enim morienti. CALL. Aderam Zenophantes. Porrò mihi inopinatum quiddam accidit. Nam tibi quoque notus est Ptœodorus ille senex. ZENOPH. Orbum illum dicis, ac divitem, apud quem te assiduè versari conspiciebam? CAL. Illum semper colebam,

Hæredipeta veneno, quod alteri paraverat, perit.

colebam, id mihi pollicens fore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verùm cùm ea res in longum proferretur, ſene videlicet, vel ultra Tithonios annos vivente, compendiariam quandam excogitavi viam, quâ ad hæreditatem pervenirem. Siquidem empto veneno pocillatori perſuaſeram, ut ſimul atque Ptœodorus potum poſceret, (bibit autem abundè) præſentius in calicem injiceret, haberétque in promptu porrecturus illi. Quod ſi feciſſet, jurejurando confirmabam, me illum manumiſſurum. ZEN. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. CAL. Ubi jam loti veniſſemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptœodoro, cui venenum erat additum, altero mihi: neſcio quomodo errans, mihi venenum, Ptœodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectim jacebam, ſuppoſititium videlicet illius loco cadaver. Quid hoc Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. ZEN. Nam lepidè tibi hæc res evenit. Porro ſenex ille, quid interim? CAL. Primùm quidem repentino caſu conturbatus eſt: Deinde ſimul atque intellexit, id quod acciderat putà pocillatoris errore factum, riſit & ipſe. ZEN. Verùm non oportuit ad compendium illud divertere, ſiquidem veniſſet tibi populari viâ tutiùs, etiamſi paulo ſeriùs.

Dialogus 15.

Cnemonis & Damnippi.

CNE. HOc illud eſt quod vulgò dici conſuevit, *Hinnulus leonem.* *In Hæredi petas.*
DAM. Quid ſtomacharis Cnemon?
CNE. Quid ſtomacher rogas? Hæredem invitus reliqui, miſer aſtu deluſus, iis, quos maximè mea cupiebam habere, præteritis. DAM. Sed iſtuc quinam evenit?
CNE. Hermolaum nobilem illum inſigniter divitem, liberis orbum, imminente morte captabam, neque ille gravatim officium meum admittebat. Interim illud mihi ſcitum viſum eſt, ut teſtamentum publicè proferrem, quo illi mea omnia reliqui, nimirum ut ille vicißim idem faceret, meo provocatus exemplo. DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro. Cæterùm ego repentè atque inſperatò vitâ deceſſi; tecti ruinâ oppreſſus. Et nunc Hermolaus mea poſſidet, lupi cujuſpiam in morem ipſo hamo cum eſcâ pariter avulſo. DAM. Non eſcam modo cum hamo, quin etiam te quoque piſcatorem ſimul abſtulit. Itaque technam iſtam in tuum ipſius caput ſtruxeras. CNE. Ità videtur, ideóque lugeo.

Dia-

Charontis & Mercurii.

CHAR. Audite quo loco sint res vestræ. Equidem parva est nobis, quemadmodum videtis, & carioſa navicula, & quæ undique perfluit: quod si in alteram partem se inclinârit, planè submersa peribit. Vos autem tam multi simul confluitis, multásque sarcinas singuli affertis, quibuscum si conscenderitis, vereor, nè postea vos facti pœniteat, maximè vero eos, qui nandi sunt imperiti. MORTUI. Quid igitur facto opus est, ut tutò navigemus? CHAR. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos navicula. Tibi verò, Mercuri, deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem ut dixi, abjecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsósque cognoscito, & suscipito, nudósque ingredi cogito. MERCUR. Rectè ditis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? *MENIP.* Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abjeci; verùm rectè feci, quòd pallium non attulerim. MERC. Ingredere ô Menippe, vir optime primúmque apud gubernatorem navis locum accipe, in ipsâ summitate, quo omnes possis intueri. Verùm quis ille formosus est? CHAR. Charmolaus

sum

ſum Megarenſis amabilis, cu'us oſculum duobus talentis emptum eſt. MER. Exue igitur iſtam pulchritudinem & labia cum oſculis, promiſſam etiam comam, & genarum ruborem, adeóque totam cutem. Benè ſe res habet, expeditus es, ingredere nunc. Quis verò ille purpuratus & diademate præcinctus, gravitatem quandam præ ſe ferens? Quis es tu? LAM. Lampichus ſum Geloorum tyrannus. MER. Quid cum tot ſarcinis veniſti? LAM. Anne nudum adventare conveniebat tyrannum? MER. Nequaquam tyrannum, ſed mortuum, itaque depone iſta. LAM. Ecce abjeci divitias. MER. Sed ſuperbiam, ô Lampiche, & faſtum etiam abjice, nam iſta, ſi in naviculam coincidant, vehementer gravabunt eam. LAM. Igitur ſine ut diadema habeam ſaltem & ſagulum. MER. Nequaquam, imò & hæc relinquito. LAM. Sic ita. Quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, abjeci. MER. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his ſimilia depone. LAM. Ecce nudus ſum. MER. Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnoſus quis es? DAM. Damaſias ego ſum, Athleta. MER. Certè videris ille eſſe, ſcio enim te ſæpe in palæſtris à me viſum. DAM. Ità eſt ô Mercuri, verùm accipe me, nudum exiſtentem. MER. Nequaquam, ô bone vir, nudus es tantâ carne circumdatus, itaque exue eam. Nam ſi vel alterum tantùm pedem in navem poſueris, ſubmerges eam. Sed & coronas iſtas

& præconia abjicito. DAM. En planè nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortuis staturâ. MER. Sic præstat levem esse, itaque inscende jam. Et tu, ô Crato, divitias abjice; præterea mollitiem & delicias, neque feras tecum epitaphia, neque majorum tuorum dignitates. Relinque etiam genus, & gloriam; item civitatum, de quibus scilicet benè meritus es, publica præconia; statuarum inscriptiones; & dicas, nè tibi magnum sepulcrum construant, nam & hæc gravant, si in memoriam revocentur. CRAT. Invitus certè, sed tamen abjiciam, quid enim faciam? MER. Papæ! quid tibi vis armatus? aut quid istud trophæum tecum circumfers? CRA. Quia vici, Mercuri, & res præclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque trophæum in terra; apud inferos enim pax, neque ullis armis opus est. Verùm quis ille est, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus & contractis supercilliis propter curas, longâ barbâ, quis & ipse? MEN. Philosophus quidam est, ô Mercuri, imò præstigiator & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eáque ridicula, sub palliolo occulta esse. MEN. Depone tu hunc habitum primùm; deinde hæc quoque omnia. O Jupiter! quantam ille arrogantiam, quantam insciti am, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circum-

τρόπαιον.

cumfert? imò quàm multos vanos labores, & deliramenta non pauca, item nugas, & rerum minimarum diſquiſitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delicias, & molitiem ſecum habet, neque enim latent me iſta, etiamſi ſtudioſè celas. Verùm abjice mendacia & ſuperbiam, opinionem illam, quâ exiſtimas te præſtantiorem eſſe omnibus reliquis. Nam ſi cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinque remis te acceperit, PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem ſic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, ô Mercuri, gravem equidem & hirſutam, ut vides, capilli ſunt trium minarum minimum. MER. Benè dicis. Depone & illam. PHIL. Sed quis abradet? MER. Menippus ille ſecurim accipiens, quibus naves fabricantur, eam reſecabit, utetur autem ſcalis navalibus, quibus ſuperpoſita barba reſecetur. MEN. Nequaquam Mercuri, ſed da mihi ſerram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MEN. Euge, Humanior nunc appares, depoſito hircino fœtore, viſne ut parùm etiam de ſupercilliis auferam? MER. Maximè. Nam has ſuper frontem etiam attolit, neque ſcio quo ſeipſum extendat. Quid hoc rei eſt? Etiam ploras ſceleſte? & mortem times? ingredere igitur. MEN. Unum quiddam adhuc graviſſimum geſtat ſub alis. MER. Quid, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi dum viveret, multum

profuit. PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abjice libertatem, & loquendi audaciam, lætitiam, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? MER. Nequaquam, sed retine ista, levia enim sunt & planè facilia portatu, & ad navigandum prosunt. Tu verò Rhetor, abjice istam tantam verborum loquacitatem & antitheses, & membrorum adæquationes, item periodos, & Barbarismos, atque alia sermonis pondera. RHE. En abjicio. MER. Benè se habet res. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuque nauta clavum dirige. Simus hilares, quid ploratis ô vos amentes, præsertim tu Philosophe, qui paulò antè tuâ barbâ spoliatus es. PHIL. Quia existimabam immortalem esse animam. MEN. Mentitur? nam alia sunt, qui videntur eum mœrore afficere. MER. Qualia? MEN. Quia non amplius tam opiparas cœnas habebit, neque noctu exiens clam omnibus circumvoluto palliolo capiti prostibula in orbem lustrabit, nec manè deceptis adolescentibus suâ sapientiâ, pecuniam accipiet: hæc sunt quæ illi dolent. PHIL. An tibi molestum non est, Menippe, quòd mortuus es? MEN. Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinavi, nemine vocante. Verùm nónne clamor quidam interim dum nos confabulamur, exauditus est, veluti quorundam in terra vociferantium? MEN. Certè Menippe,

pe, verùm non uno tantùm loco exauditur clamor, ſed quidam in unum cœtum convenientes, cum voluptate deridentmortuum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumſtrepunt, atque illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant in Sicyone funebres orationes recitantem, pro hoc Cratone, & per Jovem Damaſiæ mater ululans, lamentationem inceptat unà cum mulieribus pro Damaſia. Te verò, Menippe, nemo eſt qui deploret, & tranquillus jaces ſolus. MEN. Nequaquam, nam haud ità multò pòſt audies canes miſerabiliter latrantes propter me, & corvos alas concutientes quando ad ſepeliendum me conveniunt. MER. Fortis es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos rectà perhanc viam ad forum judiciale. Ego verò & nauta alios tranſvectabimus. MEN. Fælicitern navigate, ô Mercuri, nos quoque progrediamur. Verùm quid diutiùs moramini? Judicium de nobis ferri oportebit, & quidem aïunt pœnas eſſe graves, rotas, vultures, & lapides. Uniuſcujuſque autem vita examinabitur.

Dialogus 17.
Cratetis & Diogenis.

CRA. MOErichum illum divitem, noveráſne ô Diogenes? Illum, inquam, ſupra modum divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onuſtæ mercibus, cujus conſobrinus Ariſteas, ipſe etiam dives, Homericum illud in ore ſolebat habere: *Aut me confice tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ ſeſe captabant invicem, Crates? CRAT. Hæreditatis causâ, cum eſſent æquales, uterque alterum captabant. Jamq; teſtamenta publicaverant ambo, in quibus Mœrichus, ſi prior moreretur, Ariſteam omnium rerum ſuarum dominum relinquebat: Mœrichum viciſſim Ariſteas, ſiquidem ipſe prior è vita decederet. Hæc igitur cum eſſent in tabulis ſcripta, illi ſeſe invicem colebant, & adulatione ſuperare contendebant. Porro divini, ſive futurum ex aſtris conjectarent, ſive ut Chaldæi, ex ſomniis, quin & Pythius ipſe, nunc Ariſteæ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modo ad hunc, modo ad illum trutina propendebat. DIOG. Quid igitur tandem evenit? nam audire eſt operæ pretium. CRA. Eodem die mortui ſunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thraſyclem devenerunt, quorum uterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant divini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham verſus navigarent, me-

dio

dio in curſu, obliquo orto Iapyge, eversâ navi periêrunt. DIOG. Rectè factum: at nos cùm in vita eſſemus, nihil ejuſmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego unquam optabam ut moreretur Antiſthenes quò nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleaſtro factus) ad me rediret hæredem, neque tu Crates, opinor, deſiderabas ut, me mortuo, in poſſeſſionum mearum ſucceſſionem venires, putà dolii ac peræ, in qua quidem lupini chœnices inerant duæ. CRA. Neque enim mihi quicquam iſtis rebus erat opus, imò nè tibi quidem Diogenes, ſiquidem quæ ad rem pertinebant, quæque tu ab Antiſthene, ego à te tanquam jure hæreditatis, accipi; ea nimirùm multò ſunt potiora, multòque ſplendidiora, quam Perſarum imperium. DIOG. Quænam ſunt iſta quæ dicis? CRAT. Sapientiam, inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in iſtiuſmodi opum hæreditatem Antiſtheni ſucceſſiſſe, tibique eas longè etiam majores reliquiſſe. CRAT. Verùm reliqui mortalium hoc poſſeſſionum genus aſpernabantur, neque quiſquam nos ob ſpem potiundæ hæreditatis obſequiis captabat, ſed ad aurum omnes intendebant oculos. DIOG. Nec injuria, neque enim habebant quò facultates ejuſmodi à nobis traditas acciperent, quippe qui tanquam putria marſupia deliciis diſſluebant. Quo fiebat, ut ſi quando quis in illos infundat vel ſapientiam, vel dicendi liber-

tatem, vel veritatem, effluat illico perſtillétque, fundo, quod immiſſum eſt, continere non valente, cujuſmodi quiddam & Danai Virginibus aiunt accidere, dum in dolium pertuſum hauſtam aquam important, at iidem aurum dentibus & unguibus, omníque vi ſervabant. CRAT. Proinde nos hîc quoque noſtras poſſidebimus opes, illi ſimul atque huc venerint, obolum duntaxat ſecum ferent, ac nè hunc quidem ulteriùs quàm ad portitorem.

Dialogus 17.

Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipionis.

ALEX. ME tibi, ô Lybice, præponi par eſt, præſtantior enim ſum. ANNIB. Imò verò me. ALEX. Judicet ergo Minos. MIN. At quinam eſtis? ALEX. Hic eſt Annibal Carthaginenſis, ego autem Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem, utrique glorioſi. Sed quâ de re vobis altercatio eſt? ALEX. De præſtantia, dicit enim is ſeſe meliorem quàm me ducem exercituſ fuiſſe, ego verò, quemadmodum omnes ſciunt, non hoc ſolum, ſed omnibus fermè, qui ante meam ætatem fuêre, in re militari, præſtantiorem me eſſe affirmo. MINOS. Dicat ergo uterque viciſſim. Tu verò Lybice, primus verba facito. ANNIB. Unum

hoc

hoc me juvat, quòd hic Græcam linguam didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porrò illos maximè laude dignos affero, qui cum parvi à principio fuere, propriâ virtute ad magnam gloriam evasêre, potentésque per seipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum pauçis quibusdam Hispaniam primum invadens, cum sub fratre præfectum agerem, maximis rebus idoneus atq; optimus judicatus sum. Ibi tum Celtiberos cepi, & Calatas Hesperios devici. Et cum magnos montes transcendissem, omnem Eridanum percurri, multásque civitates everti, & planam Italiam subjugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, tótque uno die Romanos occidi, ut annulos eorum modiis mensurari oportuerit, & ex cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque Deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabámque contra duces prudentissimos & contra milites fortissimos. Nec Medos aut Armenios expugnarem, qui antequam quispiam persequatur, fugiunt, & facilè cuivis audenti victoriam tradunt. Alexander verò acceptum à patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam miserum illum Darium in Isso & Arbelis devicit, cepítque, à paterna virtute degenerans, adorari voluit, & ad Medorum delicias sese contulit, & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.

Ego autem pariter patriæ dominatus ſum; quæ cùm me revocaret, hoſtium magnâ claſſe adverſus Lybiam navigante, ſtatim parui, méque hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbatus cùm eſſem, omníſque Græcanicæ diſciplinæ expers, & neque Homerum, ut hic, edidici; neque Ariſtotele ſophiſtâ magiſtro eruditus ſui, ſed ſolùm meâ naturâ optimâ ſum uſus. Hæc ſunt quibus me meliorem Alexandro eſſe puto. Quòd ſi præſtantior ſit iſte, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forſan apud Macedones eſt; non tamen ob id præſtantior hic videri debet generoſo viro, & imperatore bono qui mentis ſententiâ magis quàm fortuna, eſt uſus. MINOS. Hic certè orationem neque ignavam, neque ut Lybicum hominem decebat, dixit: tu verò Alexander, quid ad hæc dicis? ALEXAND. Oportet quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil reſpondere. Sola enim te fama ſatis edocere poteſt, qualis ego rex, qualis hic latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipſum ſuperaverim, qui cùm adoleſcens adhuc eſſem rem aggreſſus, regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus ſupplicium ſumpſi. At cum Thebas ſubvertiſſem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum eſſe, quod pater reliquerat, ſed totum terrarum orbem cogitatione volvens, durum exiſtimans, niſi rerum omnium dominus eſſem: pauros

quoſ-

quoſdam mecum agens in Aſiam exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici, & Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi; denique ſubjugato quicquid obvium erat, veni Iſſum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus ſecum agens. Poſt hæc ô Minos, vos ipſi ſcitis, quot ad vos uno die mortuos miſerim. Dicit enim Charon, tunc ſibi ſcapham non ſuffeciſſe ſed ratibus compoſitis, illorum pleroſque ſe tranſportaſſe; atque hæc confeci meipſum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ apud Tyrum & Arbelas geſta ſunt omittam, uſque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythas vero homines certè non ſpernendos, Tanaim tranſiens magna equitum pugnâ vici, ac amicos meos remuneravi, inimicos autem ultus ſum. Si vero Deus hominibus videbar, parcendum illis erat, rerum à me geſtarum magnitudine addictis, ut tale quid de me crederent. Denique, ego Rex adhuc morti conceſſi, hic autem in exilio apud Pruſiam Bithynium, ut crudeliſſimo & peſſimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere; quia non virtute, ſed malitia atque perfidia & dolis id peregit, nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor. Sed quoniam delicias mihi objecit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admiſerit, cùm meretricibus deditus vir ille mirabilis, belli gerendi occaſiones voluptatibus prodidit. Ego ve-

rò nisi ea quæ sub occidente sunt, parva ratus, ad Orientem me impulissem, quidnam adeò magni præstitissem? qui Italiam absque sanguine cepi, ac Lybiam, omnémque eam oram usque ad Gades sub potestatem redegi. Sed hæc ego tantâ contentione digna non putavi, præsertim jam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu verò, Minos judica. Nam & hæc è multis protulisse satis est. SCI. Nè priùs quàm me quoque audiveris. MIN. Quisnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? SCI. Scipio Romanus imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis devici. MIN. Quid igitur & tu dicis? SCI. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, ut qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese comparet, cui nè ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me ausim. MIN. Per Jovem, æqua dicis, Scipio, quapropter primus quidem judicetur Alexander, deinde post illum tu, atque tum si placet, tertius hîc Annibal, quippe qui nec ipse contemnendus existat.

Dialogus 19.

Diogenis, & Alexandri.

DIOG. QUid hoc rei eſt Alexander, itáne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? ALEX. Vides nimirum, Diogenes, nec mirum eſt, ſi homo cum fuerim, defunctus ſim. DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, cùm te ſuum eſſe filium diceret, annon tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubiè Philippo, nam ſi Ammone progenitus fuiſſem, non obiiſſem. DIOG. Atqui de Olympiade ſimilia multa ferebantur; Draconem cum eâ conſuetudinem habuiſſe, & in lecto viſum fuiſſe, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem veniſſe: porrò deceptum Philippum, qui ſe patrem tuum eſſe exiſtimaret. ALEX. Audieram quidem & ipſe iſta, quemadmodum tu; at nunc video, neque matrem, neque Hammonios illos vates, ſani quicquam dixiſſe. DIOG. Attamea iſtud illorum mendacium, Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile; propterea quòd multi præ metu ſeſe ſubmiſerint, credentes re Deum eſſe. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium reliquiſti? ALEX. Id equidem ignoro Diogenes, celerius enim è vita ſubmovebar, quàm ut eſſet ocium de illo quicquam ſtatuendi præter id unum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi. Sed agè quid rides, Diogenes? DI.

Irridetur Alexandri ſuperbia, quia mortalis cum eſſet, divinos tamen honores ſibi paſſus ſit exhiberi.

Quid

Quidnam aliud quàm quod memini quid Græ. fecerint cùm nuper tibi adepto imperio adularentur, principémq; ac ducem adversus barbaros deligerent: nonnulli verò in duodecim Deorum numerum referrent ac templa ædificarent, & sacrafacerent tanquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepeliêrunt Macedones? ALE. Nunc in Babylone jaceo tertium jam diem; porro Ptolemæus ille satelles meus, si quando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, atque inibi sepulturum, quo videlicet unus fiam ex Diis Ægyptiis. DIO G. Non risero Alexander, qui quidem te videam etiam apud Inferos desipientem, sperantémque fore, ut aliquando vel Anubis fias, vel Osiris. Quin tu spes istas omittis ô divinissime, neque enim fas est reverti quenquam qui semel transmiserit paludem, atque intra specus hiatum descenderit, propterea quod neque intelligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te discere pervelim, quo feras animo, quoties in mentem tibi redit, quantâ felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, putà corporis custodibus satellitibus, satrapis, tum auri tantâ vi, ad hoc, populis qui te adorarant, præterea Babylone, Bactris immanibus illis bellu-is, dignitate, gloria, deinde quod eminebas conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes revinctum, dum purpuram fibulis subtrictam gestares; nunquid hæc te discruciant, quoties

recur-

recurſant animo? Quid lachrymaris ſtulte; an non id te ſapiens ille docuit Ariſtoteles, nè res eas quæ à fortuna proficiſcantur, ſtabiles exiſtimares? ALEX. Sapiénſne ille cùm ſit aſſentatorum omnium perditiſſimus? Sine me ſolùm Ariſtotelis facta ſcire quam multa à me petierit, quæ mihi ſcripſerit: deinde quemadmodum abuſus ſit meâ illâ ambitione, quâ cupiebam eruditione cæteris præſtare, cùm mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam, tanquam & ipſa ſummi boni pars quædam eſſet, nunc ob res geſtas atque opes, nam has quoque in bonorum numero collocandas eſſe cenſebat, nè ſibi vitio verteretur, quòd eas acciperet. Planè præſtigioſus vir ille quidem erat, ac fraudulentus, ô Diogenes: quanquam illud fructus ſcilicet ex illius ſapientia fero, quòd nunc perinde quaſi ſummis de bonis excrucior, ob iſta quæ tu paulò antè enumerâſti. DIOG. At ſcin' quid facies? oſtendam tibi moleſtiæ illius remedium. Quandoquidem hic veratrum non provenis, fac ut Lethei fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterúmque ac ſæpius bibas, atque eo pacto deſines de bonis Ariſtotelicis diſcruciari. Verùm enim Clitum etiam illum & Calliſthenem video, cúmque his alios complures raptim huc ſeſe ferentes, quò te diſcerpant, pœnáſque ſumant ob ea quæ quondam in illos commiſiſti. Quare fac ut alteram hanc ripam te conferas, & extrorſus, ut dixi, bibas.

ALEX.

Dialogus 20.

Alexandri & Philippi.

ALEX. NOn igitur nunc te filium esse meum inficiaberis, Nam si Ammonis fuisses, mortem non obiisses. ALEX. Neque verò nescius eram, pater, Philippi Amynti me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinii. PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? ALEX. Non isthuc, sed me formidârunt barbari, nullisque viribus meis restitit, cùm putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque facilius ipsos imperio meo subdidi. PHIL. Quos tu igitur tanto conatu dignos, unquam vicisti? qui cum timidis illis arculis, peltariis, ac gerris viminеis pugnare solitis semper congressus es: Sed opus erat egregium Græcos armis, armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses. Præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalum, Eleorum jaculatores, Mantineos peltis instructos, vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, hæc ardua sunt. An vero nescis, ut Medos, Persas, Chaldæos auro conspicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnârint, non sustinentes illos ad manum venire, sed antequam emissum fuisset telum fugientes?

tes? ALEX. At vero Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non eſt contemnendum opus. Et tamen neque concitatis inter ipſos inteſtinis odiis, neque per proditionem mihi venundari paſſus ſum victoriam. Nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidémve ſolvi victoriæ gratiâ. Adde, quod & Græcorum alios ſine ſanguine cepi, Thebanis autem fortaſſis ipſe audîſti, quomodo aggreſſus fuerim. PHIL. Novi hæc omnia ex Clito, quem tu jaculo tranſverberatum inter epulas interfeciſti, eò quod me, collatis utriuſque rebus geſtis, laudare auſus fuiſſet. Tu verò & Macedonicam chlamydem abjiciens, candyn, [Perſicum amictum] induiſti (ut aïunt) & tiaram rectam impoſuiſti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluiſti. Et quod maximè omnium erat ridiculum, hominum abs te victorum mores imitatus es. Omitto enim dicere, quæcunque alia commiſiſti, quod viros doctos in leonum clauſtra incluſiſti, & tales nuptias peregiſti, atque Hephæſtionem ſupra modum amâſti. Unum eſt quod ſolum laudo abs te geſtum, quod à Darii uxore, formâ præſtante, abſtinueris, & genitricis illius, atque filiarum, curam ſuſceperis, opus certè Regium. ALEX. Sed in ſubeundis periculis alacritatem non laudas Pater, ut, cùm apud Oxydracas primus intra mœnia deſilii, tótque vulnera accepi? PHIL. Non laudo, Alexander, non quod non decorum eſſe

esse putem vulnerari quandoque imperatorem & in subeundis periculis prætentare viam, sed quòd ex re tua illud minimè erat. Etenim pro Deo habitus, siquando vulnus acciperes, téque bello viderent raptim efferri, sanguine manantem, & vulnus mœrentem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quòd Ammon præstigiator, & mendax vates arguebatur, & ipsius Prophetæ, adulatores. Ecquis risum continuasset, conspicatus Iovis filium animo deficientem, & medicorum ope indigentem? Nunc verò cum jam vitâ functus es, non multos esse putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, cùm Dei cadaver porrectim stratum, putridum jam & tumidum juxta corporum omnium morem vident. Cæterùm quod ais Alexander, tibi fuisse conducibile, quò facilius rerum potireris, id profectò multum tibi gloriæ ex benè etiam ac strenuè gestis eripuit. Nam Diis longè inferiora agere visus es. ALEX. Haudquaquam de me istud sentiunt mortales, sed cum Hercule me & Baccho comparabilem statuunt. Nam & Aornum; à neutro etiam illorum armis subactum, ego solus cepi. PHIL. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis? quando cum Hercule & Baccho teipsum comparas, & ut non erubescis Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec teipsum cognoscis, nec jam mortuus sapis.

Dialogus 21.
Achillis & Antilochi.

ANTI. QUænam ſunt illa, Achilles, quæ tu Ulyſſi jam primùm dixiſti de morte, nec generoſa, nec ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, digna? Etenim audiebam cum diceres te malle ruſticam vitam agendo inopi cuipiam, cui victus non ſuppeteret multus, operam locare, quàm omnibus defunctis imperare. Hæc certè ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticuloſum, atque vitæ amatorem immodicum pronunciare forſitan decuiſſet. Sed Peleï filium, & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de ſe cogitare, pudendum valdè, & omnibus in vita præclarè ab ipſo geſtis planè contrarium. Nam cum in Phthiotide ad longam uſque ſenectam regnare tibi licuiſſet, ſed citra gloriam, lubens tamen mortem glorioſam prætuliſti. ACHIL. At ô Neſtoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hîc ſunt, & utrum eorum eſſet præſtantius neſciebam: itaque infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quàm inutilis illa ſit, etſi ſint apud Superos qui quàm maximè res præclarè geſtas carmine celebrent, mortuorum autem unus honor eſt omnium. Sed neque forma illa, Antiloche, neque vires adſunt. Sed jacemus omnes ſub eâdem caligine ſimiles, & alii ab aliis nihil diſcrepantes. Nac me Tro-

janorum

janorum manes verentur, nec Græcorum venerantur, ſed exquiſita eſt juris æquabilitas, ſimiliſque alter alteri defunctus, ſive ignavus, ſive ſtrenuus fuerit. Hæc ſunt quæ me angunt, & ob quæ doleo, quod non potius vivo, & operam loco. ANTIL. Quid agat quiſpiam? naturæ namque viſum eſt, ut omnes omnino moriantur. Itaque par eſt te legi obtemperare, nec ſtatutis diſcruciari. Præterea, vidéſne quot è ſociis circa te ſimus? paulo poſt & Ulyſſes adveniet. Affert autem ſolatium ſocietas in ferendis malis, & quod non ſolus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, ſi quis eos ad inopes & victu indigos mittat, ut illis pro mercede ſerviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio eſt, verùm haud ſcio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & veſtrûm unumquemque ità affici. Si verò non palàm confiteamini, hoc nequiores eſtis, quod tacitè hujuſmodi toleratis. ANT. Non equidem, Achilles, ſed longè tibi præſtamus, quippe quod intelligimus quàm ſit inutile de iis rebus verba facere, ſilere enim & æquo animo ſuſtinere omnia conceſſum eſt nobis, nè eadem optantes, tecum nos ipſos riſui exponamus.

Dialogus 22.

Menippi & Tantali.

MEN. Quid ejulas, ô Tantale; aut quid tuam deploras fortunam, ſtagno imminens? TAN. Quoniam ſiti enecor, Menippe. MEN. Uſque adeò piger es atque iners, ut non vel pronus incumbens bibere nôris; vel cavâ volâ hauriens? TAN. Nihil profecero ſi procumbam, refugit enim aqua, ſimul atq; me propiùs admoveri ſenſerit, quòd ſi quando hauſero, oríque coner applicare, priùs effluxit, quàm ſumma rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud ſcio quomodo rurſus manum meam aridam relinquat. MEN. Prodigioſum quiddam pateris Tantale, verùm dic mihi iſtuc ipſum, quorſum opus eſt bibere? corpus enim non habes; nam illud quod eſurire poterat, aut ſitire, in Lydia ſepultum eſt. Cæterùm tu cùm ſis anima, quî poſthac aut ſitire queas aut bibere? TAN. Atqui hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ut anima perinde quaſi corpus ſit, ità ſitiat. MEN. Agè, hoc ità habere credamus, quandoquidem affirmas te ſiti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis nè potûs inopiâ moriare? At equidem haud video alteros Inferos, neque locum alium in quem morte demigret quiſpiam. TAN. Rectè tu quidem dicis, verùm hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ſitiri, cùm nihil ſit opus. MEN. Deſipis Tantale, & uti

uti verum tibi fateor, non alio potu videris egere quàm veratro mero; nam diversum quiddam pateris, iis quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. TAN. Nè veratrum quidem recusarim bibere Menippe, si liceat modò. MEN. Bono sis animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest, quanquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna adjudicata est, ut sitiant, aquâ illos non expectante.

Dialogus 23.
Menippi & Æaci.

MEN. PEr Plutonem, ô Æace, expone mihi quæ apud inferos sunt, omnia. ÆAC. Haud facilè, Menippe, omnia. Verùm quæ summatim & veluti per capita indicari possunt, hæc accipe: Hîc quidem, quòd Cerberus sit, nôsti. Deinde portitorem hunc nôsti, qui te trajecit; præterea & lacum, & Pyriphlegethontem jam vidisti, cùm ingressus es. MEN. Novi hæc, & præterea te aditûs custodem. Etiam regem ipsum vidi, & Furias. Homines verò priscos, quæso, ostende, & maxime eos, qui inter cæteros nobiliores fuêre. ÆAC. Hic quidem Agamemnon est, ille autem Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui propius assidet; deinde Ulysses, postea Ajax & Diomedes, & cæteri Græcorum præ-

Tantis-

ſtantiſſimi. MEN. Papæ, Homere! ut tibi Rapſodiarum tuarum capiti humi, projecta jacent, ignobilia atque informia pulvis omnia, & nugæ meræ, caduca verè capita. Sed hic, Æace, quiſnam eſt? ÆAC. Cyrus eſt. Ille autem Crœſus, & juxta ipſum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinde ille Xerxes. MEN. Et te, ô ſceleſte, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Helleſpontum & per ipſos montes navibus trajicere affectantem? Qualis verò & ipſe Crœſus eſt? Cæterum, Sardanapalo, quæſo, huc Æace, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapho. ÆAC. Nequaquam. Comminueres enim ipſi calvariam, muliebris ac fragilis adeò cum ſit. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote planè ſemivirum. ÆAC. Cæterum viſne tibi oſtendam & doctos illos? MEN. Per Jovem etiam. ÆAC. Primus en hic tibi Pythagoras eſt. MEN. Salve Euphorbe, ſive Apollo, ſive denique quodcunque voles. PYTH. Ità ſanè, & tu utique Menippe. MEN. Quid? annon amplius aureum iſtud femur habes? PYTH. Non, ſed agè cedo, ſi quid manducabile tibi habet pera iſta. MEN. Fabas habet, quare nihil hîc eſt, quod tu manducare queas. PYTH. Da modò. Nam hic apud manes alia ſunt dogmata. Didici enim nihil hîc fabis & parentum teſticulis inter ſe ſimile eſſe. ÆAC. Porrò hic Solon eſt, filius Execeſtidis, præterea ille Thales, & juxta ipſos Pittacus, & cæteri illi, ſeptem omnes ſunt, ut

ut vides. MEN. Læti hi ſunt, Æace, ſoli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam ſubcinericius panis, hic crebris puſtulis efflorescens; quiſnam eſt? ÆAC. Empedocles, ô Menippe. MEN. Semicoctus ab Ætnâ monte huc profectus. ÆAC. O æripes optime, quid, obſecro, acciderat tibi, cur te-ipſum in foramina Ætnæ injiceres? EM. Inſania quædam, Menippe. ME. Non per Jovem, ſed inanis quædam gloriæ affectatio, & faſtus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, unà cum ipſis crepidis, cùm dignus minimè eſſes. Veruntamen nihil tibi commentum iſtud profuit, deprehenſus enim es & ipſe mortuus. Cæterùm Socrates ille, Æace, ubi locorum tandem eſt? ÆAC. Cum Neſtore ac Palamede ille plerúmque nugatur. MEN. Cuperem tamen videre ipſum, ſicubi locorum hîc foret. ÆAC. Videſne calvum illum? MEN. At omnes hic calvi ſunt; quare omnium æquè nota hæc fuerit. ÆAC. Simum iſtum dico. MEN. Etiam hoc ſimile omnium eſt. Nam & ſimi omnes ſunt. SOCRAT. Mene quæris Menippe? MEN. Etiam, Socrates. SOCRAT. Quo pacto res Athenis ſe habent? MEN. Multi juniorum Philoſophari ſe profitentur. Ac habitum certè ipſum, & inceſſum ſi quis aſpiciat, ſummi Philoſophi ſunt, idémque permulti. Cæterùm autem vidiſti, opinor, qualis & Ariſtippus huc ad te venerit, & Plato ipſe, alter quidem olens unguenta, alter autem in Sicilia

lia tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid ſentiunt? MEN. Beatus, Socrates, quiſpiam es, quod ad hujuſmodi res utique pertinet, omnes itaq; te admirabilem fuiſſe virum exiſtimant, atque omnia cognoviſſe hæc (decet enim, opinor, verum hîc dicere) cum nihil ſcires. SOC. Et ipſe dicebam hæc ad illos, ſed illi tum ſimulationem quandam eam rem eſſe putabant. MEN. Sed quinam iſti ſunt circa te. SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniæ filius ille. MEN. Euge Socrates, quoniam & hic artem tuam exerces, nec formoſos iſtos negligis. SOC. Quid enim aliud, quod quidem ſuavius ſit, agerem? Sed huc propius nobiſcum recumbe, ſi videtur. MEN. Non, per Jovem. Ad Crœſum enim & Sardanapalum adeo, propè illos habitaturus. Videor non pauca ridenda habiturus, cùm plorantes illos audiam. ÆAC. Et ego quoque jam abeo, nè quis mortuorum clam nobis aufugiat. Pleraque autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus. MEN. Abeas licet, nam & hæc, Æace, vidiſſe ſufficit.

Dialogus 24.
Menippi & Cerberi.

MEN. HEus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cùm & ipſe ſim canis, dic mihi per Stygem qualis eſſet Socrates, cum huc deſcenderet? Veriſimile eſt autem te, Deus cum ſis, non

latrare modò, verùm etiam humano more loqui, ſi quando velis. MER. Cùm, procul adhuc abeſſet, Menippe, viſus eſt conſtanti atque imperterrito adire vultu; perinde quaſi mortem nihil omninò formidaret, tanquam hoc ipſum vellet iis qui procul à ſpecûs ingreſſu ſtabant, oſtendere: verùm ſimul atque deſpexit in hiatum, viditque caliginem hanc, ſimúlque ego cunctantem illum aconito mordens, pede correptum detraxi; infantium ritu ejulabar, ſuóſque deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem ſpeciem ſeſe convertens. MEN. Num igitur ille erat ſophiſta, neque verè mortem contemnebat? CER. Haud verè, cæterùm ubi vidit id eſſe neceſſe, audaciam quandam præ ſe ferebat, quaſi verò volens id eſſet paſſurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omninò fuerat ferendum, videlicet, quò ſpectatoribus eſſet miraculo. Equidem illud in totùm de viris iſtiuſmodi verè poſſem dicere, ad fauces uſque ſpecûs intrepidi ſunt ac fortes, porrò intus cum ſunt, nihil mollius neque fractius. MEN. Cæterum ego quonam animo tibi viſus ſum ſubiiſſe ſpecum? CER. Unus mortalium, Menippe, deſcendiſti, ut tuo dignum erat genere; & prior te Diogenes, propterea quòd neutiquam coacti, nec intruſi intraſtis, verùm ultronei, ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

Dialogus 25.

Charontis & Menippi.

CHA. REdde naulum ſceleſte. MEN. Vociferare, ſi quidem illuc tibi voluptati eſt Charon. CHA. Redde, inquam, quod pro trajectione debes. MEN. Haud quaquam auferre queas ab eo qui non habeat. CHA. An eſt quiſpiam, qui nè obolum quidem habeat? MEN. Sitne alius quiſpiam præterea, equidem ignoro, ipſe certè non habeo. CHA. Atqui præfocabo te, per Ditem, impuriſſime, ni reddas. MEN. At ego illiſo baculo tibi comminuam caput. CHA. Num ego te tam longo trajectu gratis tranſvexero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. MER. Bellè mecum agatur, per Jovem, ſiquidem futurum eſt, ut etiam defunctorum nomine perſolvam. CHAR. Haud omittam te. MEN. Quin igitur vel hujus gratiâ perge, ut faci, navim trahere, quanquam quod non habeo, quinam auferas? CHA. At tu neſciebas, quid tibi fuerit apportandum? MEN. Sciebam quidem, verum non habebam. Quid igitur? ideóne mihi non erat moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis te gratis fuiſſe transvectum? MEN. Haud gratis, ô præclare, ſiquidem & ſentinam exhauſi, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. Iſta nihil ad naulum, obolum reddas oportet, neq; enim fas eſt ſecus

fieri. MEN. Proinde tu me rurſum in vitam revehe. CHA. Bellè dicis,nimirum ut verbera etiam ab Æaco mihi lucrifaciã. MEN. Ergò moleſtus nè ſis. CHA. Oſtende quid habeas in pera. MEN. Lupinum ſi velis,& Hecatæ cœnam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxiſti,Mercuri?tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, ac dicteriis inceſſens, & ſolus cantillans, illis plorantibus, MER. An ignoras,Charon, quem virum tranſvexeris ? planè liberum, cuſque nihil omninò curæ ſit. Hic eſt Menippus. CHA. Atqui ſi unquam poſthac te recepero—— MER. Si receperis ô præclare, bis quidem recipere non poſſis.

Dialogus 26.
Diogenis & Mauſoli.

DIO. OHe tu Car, quare tam inſolens es, téque dignum cenſes qui nobis omnibus anteponare? MAU. Primùm regni nomine, ô Sinopenſis, quippe,qui Cariæ imperaverim univerſæ, præterea Lydiæ quoque gentibus aliquot,tum autem & inſulas nonnullas ſubegerim,Miletum uſque pervenerim, pleriſque Ioniæ partibus vaſtatis. Ad hæc formoſus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prævalidus. Poſtremò, quod eſt omnium maximum, in Halicarnaſſo monumentum erectum habeo, ſingulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nullo poſſidet, neque pari etiam pul-

pulchritudine conditum, viris ſcilicet atque equis, pulcherrimo è ſaxo, ad vivam formam abſolutiſſimo artificio expreſſis, adeò ut vel fanum aliquod ſimile haud facilè quis inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? DIOG. Num ob imperium ais ob formam, atque ob ſepulchri molem? MAU. Per Jovem ob hæc, inquam. DIOG. Atqui ô formoſe Mauſole, neque vires jam illæ, neque forma tibi jam adeſt, adeo ut ſi quem arbitrum de formæ præcellentiâ delegerimus, haud quaquam dicere potis ſit, quamobrem tua calvaria meæ ſit anteferenda, ſiquidem utraque pariter tum calva, tum nuda, utrique dentes pariter oſtendimus, pariter oculis orbati ſumus, pariter naribus ſimi ac ſurſũ hiantibus deformati. Cæterùm ſepulchrum ac ſaxa illa precioſa Halicarnaſſeis forſitan jactare licebit, & hoſpitibus gloriæ cauſa oſtentare, tanquam qui magnificam quandam apud ſe ſtructuram habeant; verùm quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, niſi forſan illud commodum vocas quod plus oneris atq; nos ſuſtines, ſub tam ingentibus ſaxis preſſus. MAU. Itáne nihil illa mihi conducunt omnia, planéque pares erunt Mauſolus ac Diogenes? DIO. Imo haud pares, inquam, vir clariſſime, nam Mauſolus diſcruciabitur, quoties earum rerùm in mentem veniet, quibus in vita florere conſuevit, ac Diog. Interim eum ridebit. Atq; illi quidẽ de ſuo illo monumento, quòd eſt in Halicarnaſſo memorabit, ab uxore Artemiſiâ

atq; ſorore parato; contrà Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit, nunquid habeat ſepulchrum? Neq; enim illi res ea curæ eſt, verùm apud viros excellentiſſimos ſui memoriam famámque reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carœn abjectiſſime, celſiorem, ac tutiore in loco ſubſtructam.

Dialogus 27.

Nirci, Therſitæ, & Menippi.

NIR. ECce, profecto, Menippus hic judex erit, uter noſtrûm ſit formoſior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præſtantior? MEN. Imo quinam ſitis, priùs arbitror judicandum; nam hoc opinor, ſcitu eſt opus. NIR. Nireus ac Therſites. MEN. Uter Nireus, uter Therſites; Nondum enim vel hoc ſatis liquet. THER. Jam unum hoc vinco, quod tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formoſiſſimum appellans, quin ego faſtigiato vertice, raríſque capillis, nihilo te inferior viſus ſum arbitror. Jam verò tempus eſt, uti pronuncies, Menippe, utrûm altero formoſiorem æſtimes. NIR. Mirum ni Aglaia Charopéque prognatum, qui vir pulcherrimus unus omnibus è Graiis Ilium veni. MEN. Atqui non item ſub terram opinor, pulcherrimus veniſti, verùm oſſa tua aliis ſunt ſimilia, porrò calvaria

varia hoc uno insigni à Therſitæ calvariâ dignoſci poſſit, quòd tua delicata eſt; molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. NIR. Atamen Homerum percontare, quâ ſpecie tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. MEN. Tu quidem ſomnia mihi narras, at ego ea ſpecto, quæ video, quæque tibi adſunt in præſentia; cæterum illa nôrunt, qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? an non ego formoſior, Menippe? MEN. Neque tu, neque quiſquam alius formoſus hoc loco, ſiquidem apud Inferos æqualitas eſt, paréſque ſunt omnes. THER. Mihi quidem vel hoc ſat eſt.

Dialogus 28.

Menippi & Chironis.

MEN. EQuidem inaudivi Chiron, te Deus cùm eſſes, tamen optáſſe mortem. CHI. Vera iſta audiſti, ô Menippe, planéque mortuus ſum, ſicuti vides, cum mihi licuerit immortalem eſſe. MEN. At quænam te mortis cupido tenebat, rei vulgo nimirum inamabilis? CHI. Dicam apud te, virum non imprudentem. Non erat mihi amplius jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an jucundum erat vivere, lucémque tueri? CHI. Erat, inquam, Menippe, nam quod jucundum vocant, id ego neutiquam ſimplex, ſed varium quiddam eſſe arbitror. Verùm cum ego ſem-

per viverem, iisdémque fruerer, sole, luce, cibo, tum horæ eædem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunque contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent; atq; aliis alia per vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neque enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. MEN. Probè loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud Inferos habes, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? CHI. Haud suaviter Menippe, siquidem æqualitas ipsa quoddam habet admodum populare. Nihil autem interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neque sitiendum est nobis quemadmodum apud superos, neque esuriendum; sed ejusmodi rerum omnium egentiâ caremus. MEN. Vide Chiron nè tibi-ipsi contradicas, néve eôdem tibi recidat oratio. CHI. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibúsq; rebus utendum erat, cùm hîc itidem similia sint omnia, eundem admodum parient fastidium, at de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri non posse. CHI. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, ut sapiens cùm sis, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonísque consulas quod adest, neque quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

Dialogus

Dialogus 29.

Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis.

DIO. OCitum nunc agimus, Antiſthenes & tu Crates: quare, cur non obſeero imus deambulatum, rectà ad ingreſſum & fauces orci, ut ibi ſpectemus eos, qui deſcendunt, quinam ſint, & quid quiſque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes, Etenim ſpectaculum hoc jucundum fuerit, videre alios quidem ipſorum lacrymari, alios autem, ut dimittantur, ſupplicare: quoſdam autem ægrè deſcendere, & quanquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & reſupinos obniti, nullâ neceſſitate aut commodo ſuo. CRA. Ego vero etiam exponam vobis, quæ ipſe vidi in via, quando huc deſcendebam. DIO. Expone Crates, videris enim quædam omnino riſu digna dicturus eſſe. CRA. Tum alii multi nobiſcum deſcendebant, tum vero inter ipſos maxime nobiles. Iſmenodorus ille dives, ex noſtris, & Arſaces Medorum præfectus, & Orœtes Armenius. Iſmenodorus igitur (occiſus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Eleuſinem, ut arbitror, proficiſcebatur) & gemebat, & vulnus in manibus præ ſe ferebat, liberos ſuos parvos, quos reliquerat identidem vocando, ſibique ipſi ob audaciam ſuccenſendo, qui cum Cithæronem tranſiſſet, ac illa loca circa Eleutheras deſerta, ac bellis vaſta-

ta peragrâſſet, non ampliùs quàm duos ſervos ſecum adduxiſſet, idque etiam cum phialas quinque aureas, & cymbia quatuor ſecum haberet. Arſaces autem (ſenior enim jam erat) &, per Jovem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeò inhoneſtâ, graviter ferebat atque indignabatur, quod pedibus incederet, volebátque ſibi equum ſuum adduci. Nam & equus unà cum eo mortuus fuerat, unâ plagâ ambobus tranſfoſſis à Thracenſi quodam ſcutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commiſſum fuerat. Nam Arſaces quidem infeſto curſu in hoſtem ferebatur, longè, ut quidem ipſe narrabat, ante alios evectus. Thrax autem expectato illo ſubſiſtens, ac ſcutum præ ſe tenens, venientem Arſacis haſtam excutiendo divertit, ipſe autem ſubmiſſâ parumper ſariſſâ ſuâ, & equum & inſidentem illum tranſverberat. ANT. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos tranſverberaret? CRAT. Facillimè, Antiſt. Nam ille quidem curſu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem prætentum habens; Thrax autem ubi peltâ objectâ plagam excuſſiſſet, & jam cuſpis ipſum prætervecta eſſet, in genu procumbens excipit ſariſſâ venientis impetum, ac equum ſub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementiâ curſus ſeipſum ttanſadigente eâdem haſtâ etiam Arſaces per inguina utrinq; ad nates uſque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cùm non viri, ſed equi magis hoc opus fuerit.

Verun-

Veruntamen indignabatur ille, quòd non ampliore honore quàm cæteri hæbebatur, volebátque eques descendere. Orœtes autem privatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neq; stare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorsus Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque ægrè incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi dejectus jaceret, neque ullo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem ad cymbam usque portavit, ego verò sequens ridebam. ANT. Et ego porrò quando huc descendebam, neque admiscui meipsum cæteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccupavi mihi locum, quo commodiùs navigarem. Inter navigandum verò, alii quidem lacrymabantur, alii autem nauseabant, ego verò inter ipsos sedens admodum oblectabar. DIOG. Tu quidem, Crates, & tu Antisthenes, hujusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille fœnerator, ex Piræo, & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductaverat, & Damis dives ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Dámis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem seipsum jugulârat. Blepsias vero fame miser periisse dicebatur, & apparebat sanè adhuc pallidus supra modum ac tenuis maximé. Ego verò, quanquam antea nôram, interrogabam tamen quo pacto

cto quiſque mortuus eſſet. Ac Damidi quidem accuſanti filium, non injuſta verò, inquam, paſſus es ab illo, qui talenta cum haberes coacervata mille, ac ipſe in deliciis viveres, annos 90. natus, adoleſcenti illi 18. annos nato, quatuor obolos ſuppeditabas. Tu verò Acarnan, (gemebat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incuſas & non potius teipſum? qui hoſtes quidem haud unquã perhorrueris, ſed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium deſcenderis; à puellâ verò vulgari illâ, fictisque lachrymis ac ſuſpiriis generoſus ipſe tu captus fueris. Nam Blepſias quidem ipſe ſeſe accuſat, ob nimiam ſtultitiam, quòd pecuniam videlicet cuſtodierit hæredibus nullâ neceſſitudine ſibi conjunctis, dum in perpetuum victarum eſſe vanus ipſe ſe putat. Verùm mihi quidem non vulgarem voluptatẽ præbuerunt tunc lamentantes iſti. Sed jam circa fauces ſumus. Aſpicere nos illuc oportet, atque alongè contemplari advenientes. Papæ, multi certè, & varii, omneſque lacrymantes, præter recèns natos iſtos & infantes. Quin & ætate nimiâ confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vitæ tenentur? Iſtum igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras heus tu, tam provectâ ætate mortuus? Quid indignaris bone vir, præſertim cum ſenex huc adveneris? Eccubi rex fuiſti? MEND. Haudquaquam. DIOG. Verùm ſatrapa? MEND. Neq; hoc. DIO. Num igitur dives fuiſti, ideoque malè te habet, quod relictis multis deliciis ac voluptatibus

luptatibus mori coactus fueris? MEND. Nihil tale, ſed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & linea victum quæritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parùm oculis videns. DIO. Et vivere cupiebas cum talis eſſes? MEND. Certè quidem; dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras ô ſenex, & juveniliter te geris erga neceſſitatem, & hoc, cum ſis æqualis portitoris hujus. Proinde quid jam de adoleſcentibus dicamus, quando etiam decrepiti iſti tantopere vivere cupiunt? quos decebat ipſam mortem etiam conſectari, tanquã remedium quoddam eorum malorum quæ ſecum fert ſenectus? Sed abeamus jã, ne quis & nos ſuſpicetur tales eſſe, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hîc nos oberrare viderit.

Dialogus 30.

Ajacis & Agamemnonis.

AGA. SI tu, dum furore correptus fuiſti, Ajax, te-ipſum interfeciſti, nóſq; omnes membratim concidere putâſti, quid, Ulyſſem accuſas? Ac paulò antè neque aſpicere ipſum voluiſti, cum veniſſet huc vates conſulturus, neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac ſocium; ſed ſuperbè admodum ac grandi incedens greſſu, præteriiſti. AJA. Merito Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus autor extitit, ut qui ſolus

ſolus mecum pro armis judicio contendere auſus fuerit. AGA. An verò dignum cenſebas te, qui abſque adverſario, & abſque pulvere, ut dicitur, ſuperares omnes? AJA. Quid ni? in tali utique cauſa. Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos cæteri, qui multò quàm ille præſtantiores eratis, detrectâſtis certamen, & conceſſiſtis mihi certaminis præmia. Iſte autem Laertæ filius, quem ego ſæpe in ſummo periculo ſervavi, cùm jam à Trojanis propè concideretur, melior me eſſe voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accuſa igitur, ô generoſe, Thetim, quæ cùm tibi debuiſſet, armorum ſucceſſionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata poſuit ea. AJA. Haud quaquam, ſed Ulyſſem, ut qui ſolus ſeſe mihi oppoſuerit. AGA. Ignoſcendum, ô Ajax, eſt, ſi homo cum eſſet, appetivit gloriam, rem dulciſſimam, cujus gratiâ etiam noſtrûm quilibet obire pericula ſuſtinet, præcipuè quando & vicit te poſtea, & hoc, Trojanis ipſis judicibus. AJA. Novi ego quæ me damnârit, ſed fas non eſt, de Diis aliquid dicere. Ulyſſem igitur aliud quàm odiſſe non poſſum, Agamemnon, non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperet.

Dialogus 31.

Minois & Soſtrati.

MIN. PRædo hic quidem Soſtratus in Pyriphlegethontem præcipiteretur, ſacrilegus autem ille à chimæra diſcerpatur; Tyrannus verò iſte, Mercuri, juxta Tityum in longum extentus, arrodendum, & ipſe hepar præbeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quàm celeriter in campum Elyſium, inſuláſque beatorum habitate, pro iis, quæ rectè ac juſtè in vita feciſtis. SOST. Audi ô Minos, num tibi juſta dicere videar? MIN. An ego denuo nunc audiam? an non convictus es, Soſtrate, quod & malus fueris & tam multos occideris? SOST. Convictus quidem fui, ſed vide, num juſtè ob id ſupplicio afficiar? MIN. Atque admodum, ſi modo id juſtum eſt, pro merito quemque ſuo pœnam dependere. SOST. Attamen reſponde mihi, ô Minos. Breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, modò non prolixè, quò deinceps & cæteros dijudicare poſſimus. SOST. Quæcunque in vita egi, utrùm volens ea feci, an ità à Parcis deſtinatum mihi fuit? MIN. A Parca ſcilicet. SOST. Proinde & boni pariter omnes, & nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obſecundamus. MIN. Ità profectò, Clotho videlicet illi parentes, quæ unicuique injungit, cum primum natus eſt, quæ agenda ipſi

ſunt,

sunt. S O. Si quis igitur vi compulsus ab alio, occiderit aliquem, cùm non possit illi contradicere, à quo compescitur; ut, verbi gratia, si carnifex, aut satelles quispiam, alter judici parendo, alter tyranno, quemnã cædis istius reum ages? M I. Liquet reum agendum judicem aut tyrannum. Quoniam neq; ipsum gladium accusare possumus, subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddã, animis atq; furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. S O. Rectè sane, ô Minos, laudo quòd hæc etiam exemplo, quasi quodã auctario locupletas. Si quis autẽ, mittente hero, veniat ipse, aurum vel argentum afferens, utri nam ei gratia haberi debet, aut utri beneficiũ hoc acceptum referendum est? M I. Ei qui misit, Sostrate, nam ille qui attulit, minister tantum fuit. S O. Videsne igitur, quàm injusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit? & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdã sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitũ fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuêre. M I. Multa, ô Sostrate, & alia videas licet, minimè secundùm rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæstione hoc boni consequêris, quando quidem non prædo solum, verùm etiam Sophista quidã esse videris. Solve ipsum Mercuri, néve deinceps ampliùs puniatur. Cæterùm illud vide, nè & cæteros manes similia interrogare doceas.

Dialogus

Dialogus 32.

Menippus ſeu Necyomantia. Menippus, Philonides.

MEN. *Salve atrium, domûſque veſtibulum meæ, ut te lubens aſpicio luci redditus!* PHIL. Nónne hic Menippus eſt canis ille? Non hercle alius, niſi ego fortè ad Menippos omnes hallucinor. Ac quid ſibi vult habitus hujus inſolentia, clava, & lyra, & leonis exuviæ? Adeundus tamen eſt. Salve Menippe, unde nobis adveniſti? diu eſt quòd te in urbe non vidimus. MEN. *Venio relictis manium ſpecu, & nigris portis, ubi Orcus incolitur ſuperis procul.* PHIL. O Hercules, clam nobis Menippus vitâ functus eſt, revixítque dennò. MEN. *Non, ſed me adhuc vivum recepit Tartarus.* PHIL. Quænam cauſa tibi fuit novæ hujus atque incredibilis peregrinationis? MEN. *Juventa, maziſque juvenis animus me impulit.* PHIL. Siſte ô beate, Tragica & ab Iambis deſcendens, ſic potiùs ſimpliciter, eloquere, quænam hæc veſtis, quæ cauſa tibi itineris inferni fuit, cum alioqui neque jucunda, neque delectabilis ſit via? MEN. *Res, dilecte, gravis me infernas egit ad umbras, Conſulerem manes ut vatis Tireſiæ.* PHIL. Heus tu, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos conſarcinatis verſibus. MEN. Nè mireris

reris, amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, at numeri mihi in os suâ sponte confluant. Verùm dic mihi quo pacto res humanæ hîc se habent in terris? & quidnam in urbe agitur? PHIL. Nihil novi. Sed quemadmodum priùs actitabant, rapiunt, pejerant, fœnerantur, usuras colligunt. MENIP. O miseri atque infelices. Nesciunt enim qualia de nostris rebus nuper apud Inferos decreta sunt, qualésque sorte jacti sunt in divites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. PHIL. Quid ais? Novi nè aliquid apud Inferos nostris de rebus decretum est? MEN. Per Jovem, & quidem multa, verùm prodere non licet, neque arcana quæ sunt, revelare, nè quis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHIL. Nequaquam, ô Menippe, per Jovem, nè invideas sermones amico, Nam apud hominem tacendi non ignarum & initiatum præterea sacris edisseres. MEN. Dura profectò jubes, & neutiquam tuta, verùm tuâ gratiâ tamen audendum est. Decretum est ergò, divites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaën servantes abstrusum.

2. PHIL. Nè priùs, ô bone, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissime velim. Quæ videlicet descensûs causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras videndi

dendi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò prætermisisse. MEN. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella narrantes non semideorum modò, sed & ipsorum etiam Deorum adhuc verò, & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones & fratrum, sororum nuptias, hæc mehercule omnia bona pulchráque putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem jam ætatem pervenirem, hic leges rursus jubentes audio Poëtis adprime contrarias, neque videlicet adulteria committere, neque seditiones movere, neque rapinas exercere. Hîc igitur hæsitabundus constiti, incertus omninò quo me pacto gererem. Neque enim Deos unquam putavi mœchaturos, aut seditiones invicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis judicâssent. Neque rursus legum latores his adversa jussuros, nisi id conducere existimarent.

3. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui philosophi vocantur, atque his me in manus dedere, rogaréque uti me utcunque liberet, utcentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profectò, quòd me *ex fumo* (ut aiunt) in

flammam

flammam conjicerem. Apud hos enim maximè diligenter obſervans ſummam reperi ignorantiam, omniáque magis incerta, adeò ut præ his illico mihi vel idiotarum vita jam aurea videretur. Alius etenim ſoli me juſſit voluptati ſtudere, atque ad eum ſcopum univerſum vitæ curſum dirigere. In eo ipſam ſitam eſſe felicitatem. Alius rurſus omninò laborare, corpúſque ſiti, vigiliis, ac ſqualore ſubigere, miſerè ſemper adfectum, contumeliiſque obnoxium aſſiduè, Heſiodi ſedulò inculcans celebria illa de virtute carmina, & ſudorem videlicet, & acclivem in verticem montis aſcenſum. Alius contemnere jubebat pecunias, earumque poſſeſſionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipſas etiam divitias eſſe pronunciabat. De mundo verò quid dicam? de quo ideas, incorporeas ſubſtantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium invicem nominum turbam indies audiebam, & quod abſurdorum omnium maximè fuit abſurdiſſimum, de contrariis unuſquiſque cum diceret, invincibiles admodum & probabiles ſermones adferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorſus eſſe contenderent, contra quicquam hiſcere potuerim, atque id, cum tamen manifeſtè cognoſcerem fieri nunquam poſſe, ut eadem res calida ſimul frigidáque ſit. Prorſum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale ſolet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contrà abnuerem. Præterea quod multò erat iſtis abſurdius, vitam eorum diligenter obſer-

obſervans, comperi eam cum ipſorum verbis præcepti.que ſummoperè pugnare. Eos enim qui ſpernendam cenſebant pecuniam, avidiſſimè conſpexi colligendis divitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique nummorum gratiâ tolerantes. Ii verò qui gloriam verbis aſpernabantur, omnem vitæ ſuæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rurſus omnes fermè palàm inceſſebant, clanculum verò ad eam ſolam libenter confluebant. Ergo hac quoque ſpe fruſtratus magis adhuc ægrè moleſtéque tuli. Aliquantulum tamen indè memet conſolabar, quod unà cum multis & ſapientibus & celeberrimis inſipiénſque eſſem, atque verè adhuc ignarus oberrarem.

4. Pervigilanti mihi tandem, atque hiſce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, Magorum aliquem ex Zoroaſtri diſcipulis ac ſucceſſoribus convenirem. Audieram ſiquidem eos inferni portas carminibus quibuſdam ac myſteriis aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rurſus indè reducere. Optimè ergo me facturum putavi, ſi cum horum quopiam de deſcenſu paciſcens, Tireſiam Bœotium conſulerem, ab eoq; perdiſcerem (quippe qui vates fuerit, & ſapiens) quæ vita ſit optima, quámque ſapientiſſimus quiſque potiſſimùm elegerit. At ſtatim quidem exſiliens quàm poteram celerrimè Babylonem rectâ contendi. Quò cùm venio, diverſor apud Chaldæorum quendam hominem certè ſapientem, atque arte mirabilem, comâ quidem canum, admo-

admodúmque promissâ barbâ venerabilem, nomen autem illi fuit Mithrobarzanes. Orans igitur obsecránsque vix exoravi, ut quavis mercede vellet, in illam me viam deduceret. Suscipiens verò me vir primum quidem dies novem ac viginti cum luna simul insipiens abluit ad Euphratem, manè solem Orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longum mussitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcoues inepti solent) volubile quiddam atque incertum proferebat, nisi quod quosdam visus est invocare dæmones. Post illam igitur incantationem ter mihi in vultum spuens rediit rursus, oculos nusquam in obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspi lympha, lectus verò in herba sub dio fuit. At postquam jam præparati satis hâc dietâ sumus, medio noctis silentio ad Tigidem me fluvium ducens, purgavit simul atque absterfit, facéque lustravit ac squillâ, tum pluribus itidem aliis, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me jam incantans, an nè à spectris læderer, circumiens, reducit domum, ità ut eram, reciprocantem, ac reliquâ noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem, ac me quidem his quæ vides, ornavit, clavâ videlicet, leonis exuviis, atque insuper lyrâ. Jussit præterea ut

nomen

nomen si quis me roget, Menippum quidem nè dicerem, sed Herculem, aut Ulyssem, aut Orpheum. PHIL. Quid ità, O Menippe? neque enim causam aut habitûs, aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, neutiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos ad Inferos olim vivi descenderunt, putavit, si me his assimularet, fore ut facilius Æaci custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emissus.

5. Jam igitur dies apparuit, cùm nos in flumen ingressi in recessum incumbimus, parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsa, & in id mysterium denique quibuscunque opus erat. Imponentes ergò omnia præparata, ità jam & ipsi *ingredimur tristes, Lacrymisque implemur obortis.* Atqui aliquantisper quidem in fluvio ferimur, deinde in paludem delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque transmisso, in regionem quandam pervenimus solam, sylvosam atque opacam, in quam descendentes (præibat verò Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oves jugulamus, & foveam sanguine conspergimus. At Magus interim accensam facem tenens, haud ampliùs jam summisso murmure, sed voce quàm poterat maximâ clamitans, dæmones simul omnes convocat Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsámque Proserpinam, simúlque posysyllaba quædam nomina barbara

bara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solùm dusere, ac procul Cerberi latratus audiri, & jam res planè tristis fuit ac mœsta. *Umbrarum at timuit rex imis sedibus Orcus.* Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum peccatum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. At Cerberus primùm quidem latrabat, commovitque sese. At cum ego lyram celerrimè correptam pulsâssem, cantu statim sopitus, obdormivit: deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Jam enim onustum erat navigium, & ejulatu certè plenum. Vulnerati quippe in eo navigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus, usque adeo, ut multi certè ex bello quopiam adesse viderentur. At optimus Charon, cum leonis videret exuvias, esse me ratus Herculem, recepit, tránsque vexit libens, tum exeuntibus quoque nobis monstravit semitam.

6. Sed quoniam jam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum pervenimus asphodelo consitum, ubi certè circumfusæ undique mortuorum stridulæ non sequuntur umbræ. Tum paulo procedentes longius, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio fortè quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pœnæ, mali Genii, Furiæ.

Ex

Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quodvis in vita patrantium. Seorsim autem divites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum impositō. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspicimus, & quæ pro defensiore dicuntur auscultamus. Accusant autem novi quidam atque admirabiles Rhetores. PHI. Quinam ergò hi, per Jovem, sunt, ac nè istuc quidem te pigeat dicere? MEN. Umbras nè unquam istas nôsti, quas oppositā soli reddant corpora? PHI. Omnino sanè. MENIP. Hæ nos igitur cùm primùm functi vitâ sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccavimus, & fanè quædam ex his dignæ admodum fide videntur, utpote nobisum versatæ semper nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiosè quemlibet examinans, impiorum relegebat in cœtum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes, dum viverent, ac dignitates inflaverant, quique adorari se ferè expectabant, nimirum brevi perituram eorum superbiam fastúmque detestatus, quippe qui non meminissent mortales ipsi cum sint, sese bona quoque mortalia consequutos. At nunc splendidis illis omnibus spoliati, divitiis inquam

genere, imperiis, nudi ac vultu demisso iteterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeò ut hæc dum conspicarer nimis quàm delectatus fuerim. Et si quem eorum fortè agnoveram, accedens quietè, aliquo modo submonui qualis in vita fuerat, quantoperéque fuerat inflatus, tum cùm plurimi manè fores ejus obsidentes, pulsi interim exclusíque à famulis, illius expectabant egressum. At ipsi vix tandem illis exoriens, puniceus, aureus, aut versicolor, felices ac beatos se facturũ salutantes putabat, si pectus dexterámve porrigens, permitteret osculandam. Illi verò audientes ista molestè ferebant.

7. At Minos quiddam etiam judicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus, & à Dione accusatum, & gravi Stoicorum testimonio convinctum, Cyrenæus Aristippus interveniens (nam illum valdè suspiciunt Inferi, ejúsque plurimùm ibi valet autoritas) fermè jam Chimæræ alligatum absolvit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim juvisse pecuniâ. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicii locum pervenimus. Ubi amice, multa & miseranda audire simul ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & ejulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ, Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciabantúrque pariter omnes, reges, servi, Satrapæ, pauperes, divites, mendici, & jam scelerum

omnes

omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi pudentes sese tum occulebant, nostróque substrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abjecteque faciebant. Atque hi quidem quam olim putas, onerosi fastuosíque in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cùm interquievissent, denuo cruciabantur.

8. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiúmque graviter affectum Tantalum, genitúmque terrâ Tityum, Dii boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum irrumpimus Acherusium, invenimúsque ibi semideos, heroïdásque & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribúsque dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (ut Homerus ait) evanidos, alios vero juveniles, & integros, & hoc potissimum ob illam condiendi efficaciam Ægyptios. Verum dignoscere quemlibet haud proclive fuit, adeo nudatis ossibus omnes erant invicem similes, nisi quod vix tandem eos diu intendentes agnovimus. Quippe conferti considebant obscuri atque ignobiles, nullumque servántes amplius pristinæ formæ vestigium. Cùm igitur multi simul ossei consisterent, invicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cavos oculorum orbes transpicerent, dentésque nudos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quo-

nam ſigno Therſitem à Nireo illo formoſo diſcernerem, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone. Nihil enim amplius veterum indiciorum eis permanſit, ſed oſſa fuerunt, inter ſe ſimilia, incognibilia, nullis inſcripta titulis, nulliſque unquam dignoſcenda.

9. Hæc igitur ſpectanti mihi, perſimilis hominum vita pompæ cuipiam longæ videbatur cui præſit, ac diſponat quæque fortuna, ex his qui pompam agunt, diverſos varióſque cuique habitus accommodans. Alium ſiquidem fortunâ deligens, regiis ornat inſignibus, & tiaram imponens, & ſatellites addens, & caput diademate coronans. Alium ſervi rurſus ornatum induit, hunc formoſum effigiat, hunc deformem atque deridiculum fingit, nam omnigenum, ut opinor, debet eſſe ſpectaculum. Quin habitus quorundam plerumque in mediâ quoque pompâ demutat, utque perpetuò eodem ſinit ordine cultúque progredi, quo prodierant, ſed ornatu commutato, Crœſum quidem coëgit ſervi captivique veſtes induere, Mæandrium autem antè inter ſervos incedentem, Polycratis tyrannide ornat. Et aliquantiſper quidem eo cultu permittit uti, verùm ubi jam pompæ tempus præteriit, apparatum quiſque reſtituens, & cum corpore ſimul exutus amictu, qualis ante fuit, efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen ob inſcitiam, cùm ſuos fortuna cultus exigit, ægrè

ferunt

ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibusdam bonis privati, ac non potiùs alienis, quibus pauliſper utebantur, exuti. Quin in ſcena quoque vidiſſe te plerumque puto hiſtriones iſtos tragicos qui (ut fabulæ ratio poſcit) modò Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones. Idémque (ſi ſors tulerit) paulò antè tam graviter Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò pòſt ſervus, poëta jubente, progreditur. At cùm fabulæ jam finis affuerit, quiſque auratas illas veſtes exutus, perſonam déponens, & deſcendens à crepidis, pauper atque humilis obambulat, haud ampliùs Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menœci filius, ſed Polus filius Chæriclei Sunienſis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic ſe mortalium res habent, quemadmodum mihi tum ſpectanti videbatur.

PHIL.

10. Dic mihi, Menippe, iſti qui magnificos altóſque tumulos habent ſuper terram & columnas, imagines, titulos, nihilóne ſunt apud inferos plebis quibuſlibet umbris honoratiores? MEN. Nugaris tu quidem. Nam ſi vidiſſes Mauſolum, Carem illum, dico, Pyramide celebrem, ſat ſcio, nunquam ridere deſiiſſes, ita in antrum quoddam abſtruſum deſpectim abjectus eſt in reliqua mortuorum turba deliteſcens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod impoſito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam cùm Æa-

cus ô amice, locum cuique metitur (dat autem cui plurimum haud ampliùs pedem) neceſſe eſt contentum decumbere, ſeſéque ad loci modum contrahere. At vehementiùs multò riſiſſes, opinor, ſi reges hoſce noſtros, ſatrapáſque vidiſſes apud eos mendicantes, & aut ſalſamenta vendentes, aut primas ipſas literas urgente inopiâ profitentes, & quemadmodum contumeliis à quovis afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque viliſſima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conſpicatus continere me certè non potui: oſtenſus eſt mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede reſarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates.

11. PHIL. Admiranda narras iſta de regibus, penéque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & ſi quis eſt ſapientûm alius? MEN. Socrates profectò etiam ibi obverſatur, omnéſque redarguit, verſantur autem cum illo Palamedes, Ulyſſes, & Neſtor, & ſi quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata ſunt illi, & intumeſcunt exhauſto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Aſſyrio, Midæque Phrygio, atque aliis item pluribus ex iſtorum ſumptuoſorum numero manet, quos cum ejulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet, & delectatur, ac ſupinis cubans ut plurimùm cantat, aſperâ nimis atque injucundâ voce illorum ejulatus obſcurans, adeò ut id ægrè ferentes,

rentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutandâ sede deliberent.

12. PHIL. De his jam satis quidem, * ——cæterùm quodnam illud decretum est, quod initio dixeras adversus divites esse sancitum? MEN. Benè admones, nescio enim quo pacto, cùm hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabas, magistratus concionem advocaverunt his videlicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conspiciens ergò multos concurrere, commiscens meipsum mortuis statim, & ipse unus eram de numero eorum qui in concione aderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremò verò de divitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent objecta, violentia, superbia, fastus, injuriæ, assurgens tandem ex populo Primas quidam hujusmodi decretum legit,

DECRETUM.

QUoniam, inquit, multa divites perpetrant in vita rapientes ac vim inferentes; inopésque omni modo despectui habentes, visum est Senatui populóque ut cùm functi vitâ fuerint, corpora quidem eorum pœnas cum aliis sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decem annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atque à pauperibus agitati; deinde ut liceat illis

cus ô amice, locum cuique metitur (dat autem cui plurimum haud ampliùs pedem) necesse est contentum decumbere, seséque ad loci modum contrahere. At vehementiùs multò risisses, opinor, si reges hosce nostros, Satrapásque vidisses apud eos mendicantes, & aut salsamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopiâ profitentes, & quemadmodum contumeliis à quovis afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspicatus continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates.

II. PHIL. Admiranda narras ista de regibus, penéque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? MEN. Socrates profectò etiam ibi obversatur, omnésque redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses, & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atque aliis item pluribus ex istorum sumptuosorum numero manet, quos cum ejulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet, & delectatur, ac supinis cubans ut plurimùm cantat, asperâ nimis atque injucundâ voce illorum ejulatus obscurans, adeò ut id ægrè ferentes,

rentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutandâ sede deliberent.

12. PHIL. De his jam satis quidem, * ——cæterùm quodnam illud decretum est, quod initio dixeras adversus divites esse sancitum? MEN. Benè admones, nescio enim quo pacto, cùm hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabas, magistratus concionem advocaverunt his videlicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conspiciens ergò multos concurrere, commiscens meipsum mortuis statim, & ipse unus eram de numero eorum qui in concione aderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremò verò de divitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent objecta, violentia, superbia, fastus, injuriæ, assurgens tandem ex populo Primas quidam hujusmodi decretum legit,

DECRETUM.

QUoniam, inquit, multa divites perpetrant in vita rapientes ac vim inferentes; inopésque omni modo despectui habentes, visum est Senatui populóque ut cùm functi vitâ fuerint, corpora quidem eorum pœnas cum aliis sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decem annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atque à pauperibus agitati; deinde ut licear illis

è vita excedere. Hanc sententiam dixit Calvarius patre Aridello, patriâ Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, scivit plebs, adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus. Sic enim rata, quæ Inferi statuunt, authenticáque fiunt.

13. Quæ igitur in concione agebantur, erant hujusmodi. Tum ego statim, cujus gratiâ veneram, Tiresiam adeò, atque illi re, uti erat, ordine narratâ supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cœcus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaqum idem invicem iisdem de rebus sentientibus, verùm haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule, sed dic amabò, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cœcior oberro. Abducens ergò me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, *Optima est*, inquit, *idiotarum privatorumque vita, ac prudentior.* Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solùm in tota vita persequere, ut præsentibus bene compositis minimè curiosus, nullâ re solitus, quàm plurimùm potes, hilaris vitam ridensque traducas.

14. Hæc cùm dixisset, rursus in Asphodelorum

lorum pratum seſe corripuit. Ego igitur (nam & nunc veſper erat) aget, inquam, O Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rurſus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, O Menippe, brevẽ, quippe facilemq; tibi monſtrabo ſemitam & me protinus adducens in regionem quandam magis priore tenebricoſam, manu procul oſtendens ſubobſcurum tenuéque, ac velut per rimam influens lumen, illud, inquit Trophonii templum eſt, atque illac ad inferos è Bœotia, deſcenditur, hàc aſcende, atq; illico eris in Græcia. Ego igitur hoc ſermone gaviſus, ſalutato Mago, difficulter admodum per auguſtas antri fauces ſurſum repens neſcio quo pacto in Lebadiã perveni.

Dialogus 33.

Charon ſive Contemplantes.

MER. Quid rides, O Charon? aut quid deſerto navigio in hanc lucem adveniſti, non admodum aſſuetus Superûm rebus intereſſe? CHA. Cupido me cepit, O Mercuri, videndi, & quænam in vita gerantur negotia, & quibus ſtudiis teneantur: tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos deſcenderint. Neque enim ex ipſis quiſquã citra lacrymas trajecit. Quare exemplo illius Theſſali adoleſcentis commeatu à Dite impetrato, ut unum ſaltem diem à nave abeſſe liceret, in lucem aſcendi, ac mihi videor in ipſo planè tempore in te incidiſſe.

cidisse. Nam peregrinus cùm sim, sat scio te non gravari, quin ambulando me ducas, singulaque demonstres, ut qui universa jam habeas comperta. MER. Non est otium, ô portitor. Nam abeo jam nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Jove summo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propensior est, ut planè verear nè cunctantem me vel totum vestræ sortis esse permittat, caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ità & me correpto pede è summo dejiciat cœlo, nimirum quo & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risus moveam. CHA. Despicies ergò me temerè & indecorè in terra oberrantem, præsertim amicus & navigationis socius, tum & nostræ Reipublicæ ex parte legatus? Atqui conveniret, ô Maiæ proles, illorum te etiamnum meminisse, quòd te vel sentinam exhaurire, vel remum agitare nè unquam quidem jusserim. Quin tu interim, quanquam adeò robustus es humeris, in navigii dorso porrectus stertis, aut si quam fortè ex umbris loquacem offenderis, cum hac inter navigandum perpetuo confabularis. Ego vero quantumvis senex remigium agens duplex solus remigo. At te per patrem obsecro, ô charissimè Mercuriole, nè me deseras, sed ut novo aliquo conspectu redeam, indica quænam in vitâ geruntur. Quod si tu me reliqueris, nihil planè ab ipsis cæcis differre videbor. Ut enim illi lubrico gressu per caliginem titubant, ità rursus ego ad

lucem

lucem tibi hallucinabor: quin tu hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie, perpetuo memori futuro. MER. Hæc profecto res verberum mihi cauſa exiſtet, adeo ut jam hinc commonſtrationis hujus mercedem non ſine tuberibus nobis fore proſpiciam: obſequendum tamen. Quid enim facias ubi amicorum quiſpiam impellat? Principio ergo ut omnia ſingulatim & ex amuſſim conſpicias. fruſtrà laboras, ô portitor; nam hoc multorum annorum fuerit negotium: deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Jove. Tibi vero quo minus mortis munia peragere poſſes, fuerit impedimento, neq; non Ditis imperio detraxerit, cùm videlicet longo adeo tempore umbras adveheres nullas. Publicanus quoque Æacus, qui portorio colligendo præfectus eſt, ſtomachabitur, ut qui tanto tempore nè obolum quidem lucrifecerit. Verum qua via ipſa rerum capita videre poſſis, jam conſilium erit nobis captandum.

2. CHA. Ipſe, ô Mercuri, quod optimum factu fuerit videris: ego vero peregrinus cùm ſim in terra, quid rerum hic agatur, neſcio. MER. Breviter, ô Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut indè cuncta queas proſpicere. Cæterum ſi in cœlum ſubvolare tibi foret facultas, non laborarem, nam inde quaſi ex ſpecula omnia deſpiceres accurate. Cùm autem tibi, cui ſemper cum mortuorum ſimulacris commercium eſt, in Jovis regiam aſcendere minime liceat, jam tempus fuerit excelſum aliquem montem diſquirere.

CHA.

CHA. noſti, O Mercuri, quæ ad vos inter navigandum dicere conſueverim? Siquidem ubi & procelloſus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut ſublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ eſt veſtra imperitia, jubetis vel velum contrahere, vel pedem pauliſper accommodare, vel etiam ipſius venti curſum ſectari. At ego quietem vos agere jubeo: ego enim, quid optimum ſit, non ignoro. Eodem ergò modo & tu, cùm ſis gubernator, quæ tibi convenire viſa fuerint, facito. Ego vero ut eſt vectorum conditio, tacitus ſedebo per omnia tibi jubenti obſecundas. MER. Recte admones, O Charon, ipſe enim quid facto opus ſit ſciro, ac ſpeculam nobis idoneam invenero. Num ergo Caucaſus idoneus, aut hoc altior Parnaſſus, aut utroque emenentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi intuenti non contemnendi cujuſdam conſilii in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obſequio pariter erit opus. CHA. Tuum ergo fuerit imperare, O Mercuri. Equidem pro mea virili in omnibus parere conabor.

MER. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipſi duo eſſent adhuc pueri, ſtatuiſſe olim unà cum radicibus Oſſam evulſam Olympo ſuperimponere: deinde & huic Pelion, quod arbitrarentur hoc pacto ſufficientem ſe gradum & aſcenſum in cœlum habituros. Verùm hi adole, ſcentuli, cum impii eſſent, audaciæ ſuæ pœnas dederunt: nos autem qui hæc in Deorum injuriam minimè molimur, cur non

ipſi

ipſi eâdem viâ ædificamus montem monti agglomerando? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus proſpectum. CHA. Et duobus nobis, O Mercuri, vires ſuffecerint ad loco-movendum vel Pelion, vel etiam Oſſam? MER. Quid ni, O Charon? an tu nos abjectiores, magiſque imbecillos infantulis illis judicas, maximè cùm ſimus Dii? CHA. Nequaquam, ſed res ipſa incredibilem quandam magnifici operis oſtentationem continere videtur. MER. Non injuriâ, imperitus enim es, nec in poëtarum fabulis verſatus. At egregius Homerus duobus ſtatim verſibus acceſſum nobis paravit in cœlum, adeò facilè congeſtis montibus. Porrò admiror hæc tibi prodigioſa videri, cùm tamen Atlanta non ignores, qui vel ſolus cœlum ipſum fert, univerſos nos ſuſtinens. Sed & de fratre meo hercule, fortè audiſti quomodo ipſi illi Atlanti in officium ſucceſſerit, ipſeque ſe oneri tantiſper, dum ille interquieſceret, ſuppoſuerit. CHA. Audio ſanè hujuſmodi: an autem vera ſint, ut & poëtæ videritis! MER. Veriſſima, O Charon. alioqui cujus gratiâ viri illi ſapientes ementirentur? Itaque primùm Oſſam vectibus eruamus, quemadmodum carmen præſcribit & ipſe architectus Homerus: *at ſuper Oſſam Pelion arboribus denſum.* Vides, quàm citra negotium pariter, & quàm poëtice effecerimus? Agè hâc mole conſcenſa deſpiciâ, num aut hæc faciant ſatis, aut plura ſuperſtruere oporteat. Papæ? quid hoc? Hæremus

adhuc

huc in ipſa cœli radice. Etenim ab oriente ſole vix Ionia & Lydia conſpiciuntur: Ab occidente vero non amplius quàm Italia & Sicilia. Porro à Septentrione eo ſolùm, quæ Iſtro, adjacent, apparent. Illinc autem Creta: neque hæc admodum apertè. Quare, ſicuti videtur, & Oetam tranſponere oportet, poſtremo omnibus ſuperimponendus Parnaſſus. CHAR. Sic faciamus. At hoc ſolùm vide, nè plus æquo attenuando opus ipſum tenuius fragiliúſque reddamus, ità ut tandem unà cum ipſa mole deturbati, Homericam illam ædificandi rationem nimis amaram experiemur, nimirum calvariis ex caſu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis invado erit; tu Oetam tranſpone, advolvatur & Parnaſſus. En iterum conſcendam, benè habet, cuncta jam conſpicio: & tu nunc aſcende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neque enim parvam ac humilem molem me facis aſcendere. MER. ſi ſingula contueri geſtis, ô Charon, hæc ambo conſiſtere nequeunt, ut periculo vaces, & ſpectandi ſis cupidus. Verum hæc meâ dexterâ nitere, ac pedetentim ſcandendo, ne in lubrico pedem figas, cave. Nunc omni ex parte res bene ſe habet, cum & tu ſuperâris. Jam vero quoniam bicipici vertice prominet Parnaſſus, uterque altero occupato conſideamus. Tu autem nunc oculis in orbem ductis intuere univerſa.

4. CHA. Terram video amplam, ac paludem quandam ingentem, quæ undiq; terram

terram circumfluit. Tum montes ac fluvios & Cocyto, & Phlegethonte ampliores. Ad hæc homines admodum exiles, & horum nidulos quosdam. MER. Urbes illæ sunt, quos tu nidos arbitraris. CHA. Vides quàm nihil nobis tanto labore fit effectum? Quin frustrâ sede movimus Parnassum unà cum Castalia, tum & Oetam cæterósque montes omnes. MER. Quid ita? CHA. Equidem è sublimi exactè despicio nihil. Desiderium autem erat non urbes solùm, neque montes ipsos tanquam in tabula depictos intueri; verùm & homines ipsos, tum quæ faciant, quæq; loquantur exaudire haud secus ac priùs, cum tu obvius mihi factus ridentem conspiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddam audirem mirum in modum delectabar. MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab amicorum quopiam ad cœnam, opinor, vocatus esset, in posterum, inquit, diem veniam maxime. Atque interim dum hæc diceret, regula quædam, nescio quo deturbante, à tecto in caput huic irruens, ipsum necavit. Risi ergo hominem ut qui promissa minimè præstaret. Sed & nunc quo magis audiam, magísque videam, descendendum mihi censeo. MER. Quietus sis. Nam & huic malo remedium invenero, atque incantatione quadam ab Homero acceptâ videndi aciem acutissimam tibi vel brevi reddidero. Ac postea quam pronunciavero carmina ipsa, memor sis non ampliùs hallucinari, verùm apertè cuncta intueri. CH. Dic solum. ME.

Dimovi

Dimovi nubem, visum quæ texerat ante,
Ut tandem agnoscas quæ sint hominesve Deive.

CHA. Quid est? MER. Annon jam vides? CHA. Mirum in modum cæcus sanè Lynceus ille si mecum componatur. Itaque deinceps hoc primùm me velim doceas, mihique percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quò videlicet intelligas, neque ipsum me ab Homeri elegantiâ abhorrere? MER. Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses, nauta cùm sis, & cum remis rem habeas. CHA. Vides, opprobria sunt hæc in artem. At ego cùm illum vitâ jam functum trajicerem, multa carmina recitantem audivi, quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porrò tempestas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim posteaquam cantilenam quandam navigantibus non admodum prosperam neq; salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes convocavit, atque tridente velut toryna (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitatur inter coquendum) injecto, cùm fluctuum procellas excitavit, tum aliis multis turbis universum miscebat mare, adeò ut parum abfuerit, quin tempestas quæ una cum densa caligine imminebat, navem nobis subvertisset. Tum ergò & ille nauseabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charibdi evomuit, sed & Cyclopi. MER. Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reservare. CHA. At dic mihi.

Crassus

Craſſus & ille quis eſt vir magnus, conſpicuuſque.
Vertice ſublimi atque humeris latiſſimus amplis.

MER. Milo Crotoniates hic eſt athleta, applaudunt autem ei Græci, quod taurum ſublatum ſolùm per medium ferat ſtadium. CHAR. At quanto juſtiori cauſâ, ô Mercuri, ipſum me laudibus eveherent, qui paulo poſt ipſum tibi Milonem, quantus eſt, correptum in naviculam imponam: nempe ubi à morte invictiſſimo adverſario luctâ ſuperatus ad nos venerit, quando nec ipſe planè intelliget quâ cruris implicandi ratione ſit dejectus. Tum profectò nobis plorabit recordatus & harum coronarum, & hujus applauſûs. Nunc autem quia, propterea quod taurum geſtârit, eſt admirationi, grandia ſapit, ac mirificè ſibi placet. Quid ergo de ipſo arbitrabimur? Num quod mortem etiam aliquando ſibi imminere ſperet? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA. Miſſum hunc fac, ô Mercuri, riſum nobis haud ità multo poſt exhibiturum, quando videlicet nobiſcum navigans ne culicem quidem amplius, ne dum taurum ferre poterit.

5. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conjici poteſt? MER. Cyrus, ô Charon, Cambyſis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Perſas tranſtulit. Atq; idem Aſſyrios nuper devicit, & Babylonem expugnavit, Ad hoc exercitum in Lydiam traduce-

re

re jam parat, hoc jam in animo destinans, ut Crœso superato imperium habeat in omnes. CHA. At Crœsus ubi tandem ille? MER. Illorsum oculos deflecte in magnam illam arcem, quæ triplici muro est septa. Sardis illæ. An non Crœsum ipsum vides in aureo sedentem solio, ac cum Solone illo Athenienſi differentem? Vis auscultemus qua de re verba faciant? CHA. Volo, O Mercuri. CROE. O hospes Athenienſis, qui jam divitias nostras vidisti, thesauros scilicet & quantum nobis auri sit rudis, tum & aliam supellectilem pretiosam, dic mihi quemnam omnium hominum felicissimum arbitraris. CHA. Quid tandem dicet Solon? MER. Bono sis animo, nihil abjecti, O Charon. SOLON. Felices quidem admodum pauci. Verùm ex his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem sacerdotis filios arbitror felicissimos extitisse. CHA. Argivæ sacerdotis hic dicit, qui nuper postquam matrem vehiculo insidentem ad sacrarium usque ipsi jugum subeuntes adduxissent, è vivis statim excesserunt. CROE. Esto, & habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit secundas? SOLON. Tellus Athenienſis, qui præterquam quòd benè vixit, mortem etiam pro patria obire non recusavit. CROE. Ego verò, O scelus, non tibi videor felix esse? SOLON. Nondum, O Crœse, statui, quòd nec dum ad vitæ metam perveneris. Rectissimus enim ejus rei index ac certissimus mors ipsa existit, & vita ad finem

usque

usque feliciter perducta. CHA. Optimè facis, O Solon, quòd nostri non es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus judicare censes.

6. Sed quinam illic, quos Crœsus emittit? aut quid humeris gestant? MER. Aureos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cujus beneficio paulò pòst peribit. Est enim vir ille mirum in modum vatibus deditus. CHA. Et illud est aurum splendidum scilicet, quódque subpallidum refulget rubore: nunc enim, cum antè jam sæpe de eo audierim, ipsum primum video. MER. Hoc celebre illud est nomen, cujus gratiâ tantopere pugnatur. CHA. Atqui non video quonam pretio commendetur, nisi hoc fortè ad rem pertinet, quòd qui ferunt, eo gravantur. MER. Annon intelligis quot hujus gratiâ bella, quot insidiæ, quot latrocinia, quot perjuriæ, quot cædes, quot vincula, quámque longinqua navigatio, quot mercaturæ, quot servitutes? CHA. Propter hoc nè, O Mercuri, quòd parùm ipsi æri præstat? Nam æs novi, ut qui à singulis vectoribus, quod & tu ipse non ignoras, obolum exigam. MER. Est ità ut dicis, O Charon. Verùm æs, quia magna est ejus copia, non est in pretio. Aurum verò, & hujus quidem parùm, hi qui terræ venas scrutantur, ex immenso profundo effodiunt. Attamen ex terra provenit, quemadmodum plumbum, & reliqua metalla. CHA. Insignem quandam hominum stultitiam narras, qui tanto amore prosequuntur rem tum pallidam,

tum

tum etiam gravem. MER. At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & plane vides. Nam cùm Crœſum ipſum, tum verò maxime hominis barbari jactantiam deridet, adeò ut videatur etiam mihi hac de re Crœſum velle percunctari. Quamobrem auſcultemus.

7. SOL. Dic mihi, ô Crœſe, putáſne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Jovem, nullum enim iſtiuſmodi donarium Delphis habet. SOL. Arbitraris ergò te Deum beatum reddere, ſi inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres poſſideat. CROE. Quid ni? SOL. Magnam mihi paupertatem narras in cœlo, O Crœſe, ſi Deos, cum forte deſiderent aurum, ex Lydia advehere oportebit. CROE. Ubi enim alibi aurum, proveniret tantum quantum apud nos? SOL. Rurſus illud mihi dicito: ferrum in Lydia naſcitur? CR. Non admodum. SO. potiori ergo re indigi eſtis. CR. Quinam ferrum præſtantius auro? SOL. Si citra ſtomachum reſpondere velis, facile quidem intellexeris. CR. interroga tu modo, ô Solon. SOL. Utri præſtantiores, an qui ſervant, an qui ſervantur? CROE. Qui ſervant profecto. SOL. Ergo ſi quemadmodum quinam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureóſne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? CR. Ferro ſane, ferro. SOL. Et ſi hujus copiam non apparaveris, futurum ut egregium illud aurum captivum ad Perſas abeat. CR. Bona verba, ô hoſpes. SOL. Dii meliora velint, quam ut

hæc

hæc hoc modo fiant. Verùm tu hâc viâ videris ferrum auro nobilius fateri. CR. Ferreos ergò lateres Deo me consecrare jubes, aurum autem revocare? SOL. Neque ferro ille indiguerit; Sed sive æs sive aurum dicâris, aliis sane futuram prædam ac possessionem suspenderis, & id quidem aut Phocensibus, aut Bœotiis, aut Delphis ipsis, aut etiam prædoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. CROE. Semper tu quidem divitias mihi invides, & oppugnas. MER. Non fert delicatus, hic Lydus, ô Charon, verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina & nova quædam res videtur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem, ea quæ urgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ità multò post Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in constructum rogum oportebit conscendere. Nam quæ cuique Parcarum fuso sint decreta, ipsam Clotho nuper legentem audivi, in quibus & hæc erant scripta: Crœsum quidem à Cyro captivum duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illâ necari. Viden' Scythicam illam fœminam candido vehentem equo? CHAR. Per Jovem! MER. Tomyris est, quæ suâ ipsius manu Cyri caput detruncatum in utrem cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides, adolescentem? Cambyses ille es. Is patre defuncto, in imperiũ succedet, ac ubi mille modis errârit & in Lybia, & in Æthiopia, tandem insaniâ correptus, occiso

occiso à se api, migrabit è vita. CHA. O rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere sustineat ipsos adeò sibi præ cæteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò post fore captivum? hunc autem caput in utre sanguine pleno habiturum?

8. At quisnam is est, O Mercuri, cui pallam purpuream jam fibula nectit? quem corona adornat, cui cocus, piscis ventre dissecto, annulum exhibet in gente mari septâ, regis se nomine jactat? MER. Bellè, ô Charon, quòd interim occinis. Cæterum Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tandem ab assistente famulo Mæandrio Oroetæ Satrapæ proditus in crucem sustigetur. Miser sanè qui vel temporis momento ex universa felicitate exciderit, nam & hæc nuper ex Clotho audivi. CHA. Præclare, ô Clotho, ità & ipsos in crucem sustige, & eorum capita generosè detrunca, quò se homines tandem agnoscant: Sed & tuo beneficio in sublime adeò ferantur, nimirum ut postea quantò altiori ruinâ, tantò graviori dolore decidant. Porro, quod ad me attinet, quemcunque horum nudum in navigio agnovero, eum maximè ridebo, quando neque purpuram, neque regium capitis tegmen, neque lectum secum adferat aureum.

9. MER. Et horum quidem fortuna sic se habebit. Sed vidésne vastam quandam multitudinem, atque ex hac alios navigantes, alios bella gerentes, alios in foro

foro litigantes, alios terram aratro proſcindentes, alios fœnerantes, poſtremò alios mendicantes? CHA. Video variam quandam turbam, ac promiſcuam, & vitam perturbationum plenam. Ad hæc civitates conſpicio apum examinibus ſimiles, in quibus proprium quendam, peculiarémque habent ſinguli aculeum, quo ſibi vicinos pungunt. Quidam autem ex ipſis velut crabones agúntque ferúntque imbeciliorem. At agmen illud quod ex improviſo illos circumvolitat, quinam ſunt? MER. Spes, O Charon, & metus, & amentia, tum voluptas, avaritia, ira, odium, atque id genus alia. Ex his autem ignorantia infimæ turbæ eſt permiſta, atque per Jovem in eâdem cum ipſis Republica degit odium, ira, æmulatio, tum & imperitia, hæſitantia, avaritia. Porrò metus & ſpes ipſos ſupervolitantes, ille quidem horrorem incutit, aliquando verò tantum trepidare facit; hæ autem ſupra caput in altum vergentes ubi quiſpiam apprehendere conatur, in ſublime volantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis, quod ipſum & Tantalum apud Inferos ab aqua pati vides. Quod ſi aciem intenderis, conſpicies in alta, & Parcas ipſas expenſo ſingulos adnere tenuia quædam fila, quibus univerſum mortalium genus ſubnixum dependet, videſne quaſi quoſdam araneorum nexus ab ipſis, fuſis in ſingulos demiſſos. CHA. Video equidem filum ut plurimum admodum tenue cuique è ſublimi innexum: hoc quidem illi, illud verò alii. MER. Rectè vi-

des, ô portitor. Nam ab ipso fato immi-
net interitus illi ab hoc, huic autem ab á-
lio. Atque hunc hæredem fore ejus, cu-
jusçunque filum fragilius fuerit, rursus
autem illum hujus. Tale enim quiddam
connexio illa portendit. Vides ergò
cunctos à tenui filo suspensos? Atque
hic quidem ex ipsis in altum subtractus,
sublimis est, verum paulò pòst ubi pon-
deri tanto sustinendo non ampliùs par fu-
erit, filo dirupto decidens, ingentem ex-
citabit strepitum. Alius autem qui pau-
lulùm tantum à terra fuerit subductus, ta-
metsi cadat, citra tamen strepitum jace-
bit, adeò ut ruinam vix ipsi audiant vici-
ni, CHA. Nimis quàm ridicula hæc
sunt, ô Mercuri.

10. MER. Atqui nè verbis quidem
illis pro dignitate consequi possis, quàm
sint ridicula, maximè ardua illorum stu-
dia, & quod nonnunquam, interea dum
multa spe aluntur, intereunt, ab optima
scilicet morte abrepti. Cujus nuncii, &
ministri, ut cernis, admodum sunt multi;
putà febres, tum frigidæ, tum fervidæ (la-
tinis veteribus quercetæ dictæ) tabes, in-
flammatio pulmonis, tum gladii, latrocini-
a, cicutæ, judices quoque atque tyran-
ni. Et horum nihil omnino mentem eo-
rum subit tantisper sanè, dum eorum co-
natus feliciter processerint. At si quando
suâ se spe falsos senserint, tum illud *obe*
frequens in ore, pariter & *eheu*, &
heu mihi. Quod si jam indè ab initio
secum perpenderent, mortales se esse, ac
posteaquam paululum hoc temporis in vi-
ta

ta fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis rebus omnibus, velut è somno migraturos, profectò & prudentiùs, circumspectiúsque vitam ducerent, & cùm emoriendum esset, minùs angerentur. Nunc autem quia præsenti rerum statu usuros se perpetuo sperant, cùm minister aut vocârit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur propterea sanè, quòd abstrahendos se à bonis præsentibus nè aspectârint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domum magno studio ædificando operarios urget, si intellexerit eam quidem finem habituram, ipsum autem se, cùm jam fastigium imposuerit, discessurum, domo ità relictâ hæredi, ut is fruatur, ipse autem miser nè semel quidem in ea cœnet? Ille vero qui lætatur, quod sibi masculam prolem uxor pepererit, ideóque convivio excipit amicos, patris nomen, nempe suum puero imponit, si præsciret puerum septem annos natum, emoriturum; nunquid ob prolem tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verùm in causa est quòd in eum quidem intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cui patrem esse contingit, vel athletæ, vel ejus, qui vicerit Olympia: vicinum autem, qui natum cremandum effert, non inspicit, neque novit, quo funiculo quámque tenui sibi sit suspensus. Quin & eorum, qui de finibus digladiantur, quanta sit turba vides, & quàm multi coacervent pecunias, qui tamen antequam ipsis frui liceat, ab imminentibus, quos dixi, tum nunciis, tum

miniſtris avocantur. CHA. Video iſta hæc omnia, & mecum ipſe cogito, quidnam jucundum eis in vita ſit, aut quid tandem ſit illud, quo ſpoliati tantopere ſtomachentur.

11. MER. Quinetiam ſi ipſorum reges, quos vel omnium feliciſſimos eſſe apparet, introſpiciat quiſpiam diligenter, *extra aleam*, &, ut dicis, extra ancipitem fortunam conſtitutos, invenerit iis inhærere triſtia longè plura jucundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot inſidiis, tot iris, tot adulationibus miſeri illi involvuntur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus; qui ex æquo tum vulgo & his dominantur, uſque adeò ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hîc recenſere mala, quàm & privatorum. CHA. Tibi ergò, ô Mercuri, dicere volo, cuinam mortales ſimiles mihi videantur, atque horum vita omnis. Vi-

Homo bulla.

diſtin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cum ſtrepitu ſcaturiente, exiſtentes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur ſpuma. Harum ſanè quædam ſunt parvæ & exiles, quæ ſtatim diſſolutæ evaneſcunt: aliæ verò diutiùs durant, atque aliis ad ſe coactis vehementer inflantur, ac in maximum ſurgunt tumorem, Tandem & hæ diſſolvuntur omnino, pereúntque. Neque enim ſecus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita ſinguli ſtatu tumeſcunt, ità ut alii ſint majores, alii autem minores, poſtremò alii quidem momentaneam, móxque deficientem ſentiat inflationem, alii verò priùs defici-

deficiant, quàm omninò constituantur. At omnes destrui & evanescere necesse est. MER. Nihil tu quidem infelicius hominum naturam similitudine expressisti, quàm vel ipse Homerus, qui universum mortalium genus arborum foliis comparat. *Homines arborum foliis similes.*

12. CHA. At tales quamvis sint, vides tamen qualia faciant, ut inter se avidè contendant pro imperiis, pro honoribus, possessionibúsque, cùm tamen ipsos, universis his post se relictis, unico tantùm obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quàm possum magnâ voce acclamando eos adhorter; primùm quidem, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant; deinde ut mortem semper præ oculis habentes, hunc vitæ cursum transigant, in hanc sententiam verba proclamans; ô stulti? quid tanto studio in his rebus molimini? desistite à laboribus, neque enim perpetuò vivetis. Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, perpetuum est, nec aliquid istorum, cùm moriendum est, secum auferre quispiam poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire, domum autem atque agrum, & aurum, in aliorum transire manus, sempérque dominum mutare. Hæc atque ejusmodi alia, si unde exaudiri possint, ipsis inclamarem, annon putas vitæ eorum magnæ fore utilitati, ità, ut etiam prudentiores longè inde fieri queant? MER. O beate nescis quantopere eos tum ignorantia, tum error occupaverit, *Commonitio Charontis.*

adeò ut eorum aures, nè terebro quidem ampliùs aperire queas, tantâ obturârunt cerâ, haud aliter ac ſociorum aures Ulyſſes, veritus nè Sirenum cantus exaudirent. At quinam audire potuerint, etiamſi vocem in tantum intendas, ut rumparis? Nempe quod apud vos oblivionis fons poteſt, idem hìc præſtat ignorantia. Quanquam ſunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipſam declinant, atque in ipſis rebus cernentes acutum, quales ſint agnoſcant. CHA. Vel illis ergò ſolis acclamarem. MER. Supervacaneum fuerit, ea quæ ſciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgi turbâ ſemoti rideant, quæ alii factitârint, & neutiquam conveniat ipſis cum vulgo, adeò ut jam appareat ipſos fugam è vita ad nos adornare. Omnibus odioſi ſunt, eò quòd iſtorum imperitiam redarguant. CHA. Bellè, O generoſi vos, tametſi pauci. MER. Vel hos eſſe fuerit ſatis. Sed nunc deſcendamus.

13. CHA. Unum adhuc diſcere deſiderium eſt, quod ubi docueris, perfectam ſanè doctrinam dederis. Nam contueri geſtio, in qua cadavera reponant, dum in terram defodiunt. MER. Monumenta, tumulos, ſepulchra hæc vocant, cæterùm tumulos, illos ante urbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum iunt receptacula, cadaverúmque cuſtodiæ. CHA. Quid ergò ſaxa illa coronant unguentóque inungunt? alii præ tumulis conſtructo rogo, ac fovea effoſſa,

sa, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum mulsámque aquam (quantum conjecturis assequi possum) in ipsas foveas infundunt. MER. Equidem ignoro, O Portitor, quid hæc ad eos qui apud inferos agunt. Verùm illis persuasum est, umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcunque liceat, circum nidorem, ac fumum volitando, bibere autem è foveis aquam mulsam. CHA. Illos adhuc bibere, vel esitare, quarum calvariæ sunt aridissimæ? Atqui ridiculum est me tibi hæc dicere, qui, quotidie ipsos deducas, probè nôsti an ubi semel terram subierint, denuo velut postliminio jure ad superos remeare queant. Quin & ipse maximè ridicula paterer tot negotiis occupatus, si eos trajicendo non deducere solùm, sed reducere oporteret, si quando vellent bibere. O Stulti, quæ est hæc amentia? Non scitis, quàm latè diffantibus finibus viventium, & mortuorum res sunt sejunctæ, quoque pacto se res habeant apud nos, Ubi *mortuus est, æque tumuli, qui nescit honorem, & qui sortitur spectandi funera saxi. Atqui honor unus adest, & regi Agamemnoni, & Iro, Thersitæ, & similis Thetidos formosus Achilles. Unde jam pariter siccæ nudæque pererrant Asphodeli campos confracto vertice cunctæ.* MER. Papæ! quam multa ex Homero hauris. Sed quia me submonuisti, Achillis sepulcrum tibi volo indicare. Vides illud quod propè mare situ est, illic Trajanum est Sigæum, è regione autem conditus est Ajax in Rœtæo. CH. Non magnifica, neque insignia sunt monumenta.

14. Verùm celebriores urbes mihi commonſtra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Ninum ſcilicet, Sardanapali urbem, Babylonem, Mycenas quoque, tum & Cleonas ſimul, & Ilium ipſum, nam illinc oriundos multos memini trajicere, adeò ut totis jam decem annis neque navem ſubduxerimus, neque ea interim refrixerit. M E N. Ninus quidem, O Portitor, jam eſt averſa, ità ut nè veſtigium ejus ſit reliquum, neque ubi ſita fuerit olim, facilè dixeris. Babylon autem tibi illa eſt tot turribus bene munita, quæ magno illo ambitu eſt ſepta, haud ità multò pòſt & ipſa deſideranda, quemadmodum nunc Ninus. At Mycenas & Cleonas me ſanè commonſtrare pudet, omnium verò maximè Ilium. Nam ubi deſcenderis, ſat ſcio, præfocâris Homerum, propterea quòd tam magnificis verſibus has nugas decantare non erubuerit. Veruntamen & quondam extiterunt felices, nunc autem mortuæ ſunt & ipſæ: Urbes enim, O Portitor, perinde ac homines emoriuntur, & quod longè mirabilius, ſolidi etiam fluvii, ità ut Inachi ipſius in Argo nè monumentum quidem reliquum appareat. C H A. Vah, quæ laudes, Homere, quámque ſuperba nomina: *Ingens Ilium, ac mœnibus amplum. Tum ſtructa bellè Cleonæ.*

Non homines tantùm verum & urbes & propè cuncta morti obnoxia eſſe.

15. Sed interim dum fabulamur, quinam illic dimicant, & quâ pro re ſe mutuò cædunt? M E R. Argivos vides & Lacedæmonios, O Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryadem ſuo ipſius ſan-

ſanguine tropæum inſcribentem. CHA. At pro quo eis eſt pugna? MER. Pro eo ipſo agro, in quo pugnant. CHA. O hominum amentiam, qui haud ſciunt ſe, etiamſi nunc quiſquam eorum totam Peloponneſum poſſideat, unius tamen vix pedis locum ab Æaco accepturos. Campum autē aliàs alii colent, ſæpè etiam hoc tropæo per aratrum revulſo. MER. Hæc quidem hoc modo ſe habebunt. At nos jam hinc deſcendamus, ac montibus his in ſuas ſedes repoſitis, regrediamur, ego, quidem quò ſum ire juſſus, tu verò ad navem. Equidem paulò poſt veniam, & ipſe tibi umbrarum gregem mecum adducens. CHA. Probè feciſti, O Mercuri, atque in eorum album adſcriberis, à quibus beneficio me affectum perpetuo me agnoſcam; quandoquidem tuâ ope in hac peregrinatione plurimùm ſum adjutus. O qualia infelicium hominum ſtudia! Reges, lateres aurei, magnifica ſacrificia, prælia; Charontis autem nulla habetur ratio.

FINIS.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORUM

Liber 2.

Dialogus 1.

De Somnio, ſeu vita Luciani.

DEſieram nuper in ludum ire factus jam ætate adoleſcens, cùm pater unà cum amicis conſilium capiebat, quamnam artē potiſſimùm mihi diſcendā proponeret. Pluriſque igitur videbatur humanitas, ſeu literarū ſtudiū & labore multo, & tempore longo, & ſumptu non exiguo, denique & fortunâ quâdam indigere; noſtras autem res cùm parvas eſſe & modicas, tum verò celere quoddam auxilium poſtulare. Quod ſi igitur artem aliquam mechanicam didiciſſem, fore, ut principio ſtatim ab ipſa arte, neceſſaria vitæ comparare poſſem, neque neceſſe habere adeò ætate jam provectus, domi déque paterna menſa vivere: ſed non multò poſt etiam ipſum patrem exhilaraturum eſſe

esse me, referendo domum semper aliquid ab arte quæsitum. Alterius itaque consultationis caput propositum est, quænam ars & optima, & ad discendum facillima, & homine libero maximè digna foret: deinde & minori sumptu, atq; instrumento egeret, multum autem & sufficientem quæstum suppeditaret. Proinde alio aliam laudante, prout quisq; animo affectus, aut usu expertus erat, pater ad avunculum aspiciens (aderat enim is quoque statuarius tum habitus optimus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus) minimè fas, inquit, est, aliam artem prævalere, te præsente. Sed hunc (méq; demonstrabat) abduc tecum, & doce lapidum artificem probum, & eorundem compositorem ac statuarium nobis esse. Poterit enim & hoc, natura, ut scis, præditus felici. Fecerat autem hanc de me conjecturam pater, ex ludicris à me aliquando è cera confictis. Quando enim à præceptoribus domum dimittebar, abradens ceram, nunc boves, nunc equos, interdum per Jovem, & homines fingebam, non omnino ineptè, ut tum videbar patri. Ob quæ à præceptoribus quidem plagas accipere solebam; ad probandam autem ingenii dexteritatem, hæc quoque tum in parte laudis ducebantur. Atq; adeò bonam ex eo spem de me omnes concipiebant, ut qui brevi adeò artem hanc secundùm fingendi illam facilitatem perdiscere possem. Igitur simul atque idonea dies videbatur esse auspicandæ artis, ipse tradebar avunculo, non admodum, per Jovem, iniquè aut graviter ferens. Sed

mihi etiam lusum quendam non insuavem ipsa res videbatur habere, & apud æquales ad ostentationem & laudem valere; si & Deos sculpere, & parva quædam simulacra, cùm mihi, tum illis, quibus vellem, adornare possem. Ac tum primum quidem illud, quod & incipienti usu venire solet, accidebat. Cœlum enim quoddam avunculus mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio posita erat, contingere, atque artem auspicari jubet, tritum illud admonens: *Dimidium facti qui cæpit habet.* Cæterùm duriùs impingente me præ imperitiâ, tabula frangitur. Avunculus autem indignatus, & scuticam quandam propè jacentem corripiens, nequaquam mansuetè, aut uti adhortantem decebat, excepit, atque initiavit, me, ità ut mox in lacrymas proœmium artis mihi verteretur. Aufugiens igitur indè domum redeo, continuéque ululando, & lacrymis oculos opplendo commemorabam scuticam, demonstrabam vibices, nimiámque illius crudelitatem accusabam: hoc quoque addens, quòd invidiâ quâdam ista feciſſet avunculus, videlicet metuens, nè se in arte superarem. Iraſcente itaque matre, & multa fratri convitia faciente, posteaquam nox supervenit, dormivi, plenus adhuc lacrymarum totámque noctem cogitabundus jacens. Atque hactenus quidem, quæ diximus, ridicula puerilíaque sunt: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, ô viri, sed quæ admodum auscultandi cupidos auditores quoque requirant.

Nam

Nam ut juxta Homerum dicam, *Venère mihi divino ſomnia natu Almam per noctem*, ità clara & manifeſta, ut nihil ab ipſa veriate diſtarent. Adhuc igitur etiam poſt tantum temporis intervallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparuêre, in oculis hærent, & ipſa vox auribus quaſi intonat: adeò plana fuerunt omnia.

2. Duæ mulieres manibus corripientes trahebant me in diverſum, utraque ad ſe videlicet, violentè admodum & validé. Parùm itaq; abfuit quin me diſcerperent, dum inter ſe ambitioſè adeò contendunt. Nam modo hæc ſuperabat, & propemodum totum tenebat me: modo alteréa eademque me ad ſe retrahebat. Clamabant autem ambæ, accuſabántque mutuo ſeſe: hæc quod me ſuum videlicet illa poſſidere vellet, illa vero quod hæc truſtrà aliena ſibi uſurparet, Erat autem altera quidem operaria & virili aſpectu, & ſqualidâ comâ, manus callo paſſim abductas habens, ſuccinctâ veſte, & marmoreo pulvere oppleta, qualis & ipſe avunculus eſſe ſolebat quando lapides poliebat. Altera vero facie admodum honeſtâ habitum decentem præ ſe ferens, & veſtes ornatas ac mundas induta. Poſtremo autem permittunt meo judicio, ut utri earum converſandum mihi putem ſententiam feram. *Somnium, ſeu viſio Luciani.*

3. Ac prior quidem dura, atque virilis illa ſic cœpit; Ego, chare puer, ſtatuaria ſum ea quam tu heri diſcere cœpiſti, familiaris adeò tibi & cognata à parentibus: Nam & avus tuus (addens nomen avi materni) marmorarius fuit, & avunculus pariter *Statuariæ Verba.*

pariter & patruus tuus eandem artem exercuêre, & per nos inter præcipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principiò generosè educaberis, humerósque habebis validos, & ab omni invidiâ alienus eris, neque unquam in terras alienas, atque externas hinc abibis, relictâ patriâ atque domesticis tuis, neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes. Neque vero averseris corporis hanc fragilitatem, aut vestium sorditiem, nam his initiis profectus Phidias ille Jovem spectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit: præterea Myron laudibus vectus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaque nunc illi cum ipsis Diis. Quod si igitur horum unus tu quoque fores, quomodo non celebris, & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Hæc atque etiam his plura balbutiendo, & pleraque barbarè pronunciando dixit statuaria, valdè studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens. Sed non ultra memini, plurima enim memoriam jam effugerunt.

4. Cæterùm ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum orditur. Ego vero, ô fili, Humanitas sum, jam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris; Quanta igitur bona acquisiturus sis, si statuarius evadas, ipsa modò exposuit.

Nihil

Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam spem vitæ positam habens: obscurus ipse degens modicum & minimè generosum quæstum faciens: dejectus animo: tenuis ac pauper reditibus: neque amicis in judiciis auxilio eris, neque inimicis formidabilis, neque etiam inter cives beatus, sed hoc solum opifex videlicet quisquam, & ex multâ atque promiscuâ plebe unus, præstantiorem te semper formidans, & dicenda valentem præ oculis habens ac palpans, & in summa leporis quandam vitam agens, potentioríque lucrum exiliens. Quod si etiam Phidias, vel Polycletus fias, præclaráque & admiratione digna multa opera præstiteris, artem quidem laudabunt omues, at qui ex aspicientibus tibi similis esse optârit, modo mentem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fueris, nihil nisi rudis quispiam artifex manibus laborans, & iisdem victum quæritans censeberis. Contrà autem si mihi obsequaris, principiò tibi ostendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renunciando, & omnium (ut sic dicam) expertum te reddendo, animum (quod principium in te est) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis, modestiâ scilicet, justitiâ, pietate, mansuetudine, æquitate, prudentiâ, fortitudine, amore honesti, & pulcherrimarum quarumcùnque rerum desiderio. Hæc enim verè syncera sunt animi ornamenta. Neque autẽ latebit te vel veterum quic-

quicquam vel eorum quæ in præsens geri debent, sed ea quæ facienda sunt, quæque fieri decet, me duce prospicies: & in summa, omnia quæcunque, seu divina, seu humana sint, parvo tempore docebo te: & qui nunc pauper atque inops es, istius nescio cujus filius, qui de arte adeò illiberali, nescio quid consultas, haud ità multò post nimiùm felix nimiùmque beatus omnibus videberis, dum honoribus afficieris,& laudibus efferreris, & pulcherrimarum quarumcunque rerum gloriâ celebraberis, illius etiam qui divitiis ac genere antestant in te animis ac oculis conversis. Ac vestitum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat autem admodũ splendidum) Magistratibus verò & primo in consessu honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregrè abiens proficiscaris, etiam in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignem atque conspicuum reddam, ut eorum quoque qui te aspicient, quisque proximè astantem leniter impellens & commovens digito te demonstret, atque *hic est ille* dicat. Jam siquid studio dignum accidet, quod vel ad amicos, vel etiam ad ipsam civitatem pertinebit, omnes in te oculos atque ora convertent. Atque si tum aliquid fortè dixeris plerique hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes, tum ob dicendi vim, & orationis potestatem; tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis: & quod dici vulgò solet, quòd ex hominibus quidam immortales redduntur, id quoq;

tibi

tibi dabo: Nam postquam ipse ex hac vita discesseris, nunquam desines conversari doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Demosthenem illum certè vides cujus filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinem, qui Tympanistæ cujusdam filius erat, & tamen propter me etiam Philippus Rex illum palpavit. Socrates autem qui & ipse inter statuariam hanc artem enutritus fuerit, simul atq; primum intelligere cœpit meliora, & relicta illa transfugit ad me, nimirum audis, ut nunc ab omnibus decantetur? Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros, res adeò splendidas, orationes tam graves ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos assessus, potentiam, imperia, denique & illam quam ex dicendo consequêris gloriam, & quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt felicẽ, tuniculam aliquam indues sordidam, habitúmque assúmes servilem, vectes præterea, scalpra, & id genus cætera sculpendi cædendique instrumenta in manibus habebis deorsum inclinatus in opus, humi repens, demissus, deniq; modis omnibus abjectus & contemptus, nunquam autem vel expergiscens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, sed in opera intentus, ut illa videlicet proportionibus suis consona, & benè formata tibi reddantur: de te ipso autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curam gerens, sed te ipsis istis saxis contemptiorem reddens.

5. Adhuc igitur dicente hæc illâ, non expectato

expectato orationis fine, surgens, sententiam tuli, & relictâ deformi & operatrice illa transivi ad humanitatem admodum gaudens, præcipuè postquam mihi etiam in mentem venit scuticæ, & quod plagas statim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixisset. Porro relictâ illâ principiò quidem indignè ferebat complodebátque manus, & dentibus infrendebat. Postremò autem quemadmodum Nioben audimus, ità hæc quoque diriguit, & in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia passa esse videtur, nè miremini, somnia enim mirifica sunt, & mira operari solent, Altera autem ad me respiciens, proinde, inquit, ego tibi hanc justitiam rependam, quoniam causam hanc benè & rectè judicásti. Veni igitur & ascende vehiculum hoc (commonstrato quodam vehiculo quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehebatur) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterùm postquam ascendi, illa quidem agitare, atque aurigari cœpit: ego vero ubi jam sublime sublatus fui, observabam, & contemplabar ab oriente incipiens usq; ad occidentem urbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim spargens quiddam in terram, quanquam non amplius memini quidnam illud fuerit quod tum spargebam, nisi hoc solum quod ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, & ad quoscunque volando perveneram, cum multâ prædicatione & gratulatione me prosequebantur, & quasi deducebant.

Porrò

Porrò ubi illa hæc tanta mihi, & meipsum collaudantibus illis demonstrâsset, reduxit rursum non amplius eâdem veste illa indutum, quam habueram ab initio avolans, sed videbar mihi tum admodum delicatus splendidâ veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem, atque expectantem me, commonstravit ei vestem illam, & me ipsum qualis redirem, submonuitque eum, quàm parùm abfuerit, quin maximè digna de me ille cum amicis statuisset.

6. Atque hæc quidem memini videre me, cum primùm è pueritia egressus essem, plagarum metu, ceu mihi videor, tum perturbatus, sed interea cum hæc dicuntur, O Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & judiciale est. Deinde alius quidem hoc interpellans: *Hyemale* (inquit) *somnium est*, quando noctes sunt longissimæ, aut fortasse etiam trinoctiale, qualis & ipse Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nugari talia nobiscum, mentionémque facere puerilis istius noctis somniorúmque veterum, & ætate jam obsoletorũ? futilis est omnis frigida oratio. An fortè somniorũ quorundam quasi quosdam interpretes esse nos credidit? Nequaquam, ô bone, Quoniam neq; Xenophon quondam exponens somnium illud, quo pacto illi visum fuerat in domo paternâ & deinceps nôstis visionem, non ut conjectationem, propositam tanquam nugari statuisset, illa narravit, præsertim in bello, & summâ rerum desperatione constitutus circumstantibus undique hostibus,

sed

ſed quòd utilitatem quandam ſecum habebat illa narratio. Proinde & ego ſomnium hoc vobis expoſui, eâ videlicet gratiâ, ut adoleſcentes ad meliora ſtudia converterentur, & *Humanitatem* amplecterentur, & maximè ſi quis eorum præ inopia & paupertate pejùs de ſeipſo ſtatuit, animúmque ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille, ſat ſcio, & quaſi convaleſcet, ſermone hoc audito idoneo, ſufficienti exemplo me ſibi propoſito, ubi videlicet ipſe ſecum cogitabit, è quibus vitiis ad optima provectus fuerim, Humanitatémque appetiverim, minimè déjectus aut fractus animo ob eam paupertatem, in qua tunc fui: deinde qualis & huc ad vos aſcenderim, qui certè ut nihil aliud aut amplius, nulla tamen ſtatuariorum iſtorum inferior aut obſcurior evaſi.

Dialogus 2.

Deorum Concilium.

JUP. NE poſthac murmuretis, O Superi, neque ad angulos converſi in aurem, alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos noſtri ſympoſii eſſe participes. Verùm poſteaquam coactum eſt concilium, quiſque propalam in medium ſuam adferat ſententiam, & quæ accuſatione digna ſunt, accuſet. Cæterùm Mercuri præconium illud ex lege clarâ voce promulgato.

MER.

MER. Erige aures, vocem comprime. Quis ex Diis ſenioribus & perfectis, quibus permiſſum eſt, in concione verba vult facere? ipſa deliberatio de inquilinis, & hoſpitibus futura eſt. MOM. Ego Momus, O Jupiter, ſi fandi copiam mihi feceris. JUP. Jam ipſo præconio loquendi libertas tibi facta eſt: itaque meo permiſſu nihil opus eſt. MOM. Aïo itaque vitioſè & improbè nonnullos noſtrûm facere, quibus non ſatis eſt ſemet Deos ex hominibus factos eſſe, niſi ſuos quoque pediſſequas, & famulos nobis honore pares eſſe oſtenderint; quâ in re nihil magnum aut juvenile ſe feciſſe exiſtimant. Volo verò, O Jupiter, ut interrita loquendi libertas mihi conceſſa ſit. Neque enim aliter quæ ſentio effari poſſim. Sed me omnes ex æquo noverunt quàm liberæ linguæ Deus ſim, & quàm nihil eorum quæ parùm honeſtè & decorè fiunt reticere ſoleam. Etenim omnia in reprehenſionem rapio, ac propalam, quæ mihi videntur proloquor, neque reformidans cujuſquam autoritatem, neque præ verecundia ſententiam meam celans. Quapropter & oneroſus multis eſſe videor, & naturâ ſycophanticus, dum communis quiſpiam omnium accuſator ab illis vocor. Sed enim poſteaquam licitum eſt, atque ità jam proclamatum, & tu Jupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi conceſſiſti, nihil reformidans dicam. Multi ſunt, inquam, non contenti, quòd ipſi in deorum concilium admiſſi noſtri contubernii ſint participes, quódque pari ſorte nobiſcum convivantur,

vantur, præſertim cùm ex dimidio homines eos eſſe conſtet, ſuos præterea miniſtros, & chori ſocios in cœlum adduxerunt, eóſque Deos fecerunt adſcriptitios. Et nunc æqualem cum aliis diſtributionem auferunt, & ſ crificiorum conſortes ſunt, penſionem in inquilinos conſtitutam nobis minimè perſolventes. JUP. Nè quid obſcuris ambagibus involvas, O Mome, verùm perſpicuè & dilucidè, quæ ſentis, eloquere, additis quoque nominibus. Jam enim in medium oratió ità tibi projecta, ut multos pariter in ſuſpitionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxium inſimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.

2. MO. Euge, ô Jupiter, quòd me ad linguæ libertatem cohortaris, ſit enim hoc abs te animo verè regio & magnifico. Proinde nominatim quoque eoſdem perſtringam. Ille enim generoſiſſimus Bacchus ſemi-homo exiſtens, neque à materna ſtirpe Græcus, ſed Syrophœnicis cujuſdam mercatoris, nempe Cadmi nepos poſteaquam immortalitate donatus eſt, cujuſmodi ille quidem ſit non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neque errantem ejus inceſſum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videris quàm mollis ſit & effœminatus deliciis, ſemi-inſanus, ſtatim à ſummo mane metum ſpirans. Ille verò totam curiam nobis aſcivit, & toto choro advecto præſtò eſt, Deóſq; declaravit & Pana, & Silenum, & Satyros, agreſtes quoſpiam & caprarios permultos, homines ſaltationi deditos, & formâ monſtroſos. Quorum hic quidem gerens cornua,

nuâ, dimidiâ atque inferiore parte corporis capram referens, barbámque profundam nutriens, parùm ab hirco diſcrepat. Alter verò ſenex, calvitio & ſimis naribus deformatus, plurimùm ſuper aſinum inequitans, genere Lydus eſt. Cæterùm Satyri, acutis auribus, & ipſi calvi & cornigeri, qualia ferè hædis nuper natis excreſcunt cornua, Phryges quidam exiſtentes. Sunt vero caudati omnes. Videte ejuſmodi Deos nobis facit generoſus ille. Deinde miramur, ſi contemnunt nos homines, videntes adeo ridiculos, & portentoſos Deos. Mitto enim dicere, quod & duas mulieres adduxerit, nempe Ariadnem, cujus etiam coronam ſtellarum choro annumeratam addidit: alteram Icari agricolæ filiam, & quod omnium eſt ridiculoſiſſimum, O Superi, Erigones quoque canem adduxit, ne triſtitiâ afficeretur puella, ſi in cœlo non haberet catellum ſuum. Hæc verò non videntur vobis eſſe contumelioſa, quæque nec inſania, nec riſu careant? Audite etiam alios.

3. JUP. Cave, Mome, quidquam dixeris, aut de Æſculapio, aut de Hercule. Video enim quo orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim horum alter agit medicum, & ægrotos morbis levat, éſtque planè multis aliis anteferendus. At Hercules filius meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus eſt. Itaque cave nè hoſce accuſes. MOM. In tui quidem gratiam tacebo Jupiter, etſi multa dicenda habeam, atqu

ſi

si nihil aliud, adhuc, tamen signa igne inusta in corpore retinent. Porrò si liceret & adversum te dicendi libertate uti, multa haberem quæ possem oratione reprehendere. JUP. Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in jus vocas? MOM. Equidem in Creta non tantùm hoc audire licet, verùm aliud quoque de te dictitant, atque etiam sepulchrum tuum commonsttant hospitibus. Ego vero neque illis fidem habeo, neque ex Achivorum numero Æginensibus suppositítium te esse affirmantibus. Cæterùm, quæ cum primis reprehensione digna sunt, ea in medium adducam. Enimvero horum delictorum principium & causam cur noster confessus nothis abundet, tu Jupiter præbuisti, cùm te mortalibus mulieribus commiscuisti, & aliàs aliâ formâ ad ipsas descendisti. Ità metueremus nè quis te comprehensum sacrificaret, cùm taurus esses; vel aurifex aliquis te conficeret, cum aurum esses; & pro Jove nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fieres. Sed enim hisce semideis cœlum jam compleviſti, neque enim aliter possum dicere. Estque res planè absurdissima, si quis ex improviso audierit Herculem in Deorum numerum esse assumptum, Eurystheum autem, qui illi imperavit, fatis functum esse: & Herculis templum cerni in proximo, ministri existentis, Eurysthei vero, illius domini, sepulchrum. Et rursus ex Thebanis Dionysius Deus factus est, eius autem consobrini, nimirum Pentheus & Actæon,

Actæon, & Learchus homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo vero tu, Jupiter, semel illis hanc licentiæ januam aperuisti, & ad mortalium consuetudinem te convertisti, te omnes imitantur. Neque solum masculi Dii, sed (quod est turpissimum) etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum, Endymionem, & Jasonem, aliósque? Itaque hæc mihi missa facienda videntur, multi enim laboris esset hæc cuncta singulatim reprehendere.

4. JUP. At vide, Mome, nè quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebit, si adolescentem verbis conturbaveris, affecto contumeliâ genere. MOM. Proinde neque de aquila quicquam dicturus sum, quod & illa in cœlo versatur regio sceptro insidens, ac tantùm non super capite tuo nidificans, & Deus esse gestiens? aut illam quoque in Ganymedis gratiam præteribimus? Atqui, ô Jupiter, Artis ille, & Corybas, & Sabazius unde nobis tandem accersiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Persico amictus, & tiarâ redimitus est, neque Græcam vocem sonans, adeò ut si quis illi nectar propinet præbibentem non intelligat. Itaque & Scytha & Geta hæc videntes; nobis longùm valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suísque suffragiis Deos quoscunque libuerit constituunt, non aliâ ratione, quam Zamolxis servilis conditionis homo existens, divinitatem adeptus est, & Deorum munero adscriptus, haud scio quomodo nobis imposu-

posuerit. At sanè hæc omnia, ô Dii, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda sunt. Cæterùm tu ô canino rictu hians Ægyptie qui syndone amictus es, quisnam esse gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus esse contendis latrando? Quid autem sibi vult & Memphites taurus ille versicolor, qui & adoratur, & respondet oraculis, neque non Prophetas habet? Pudet verò me, Ibides, percensere, & simias, & hircos, atque his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cœlum usque conscenderunt. Illa itaque, ô Dii: quomodo sustinetis æquali vobiscum honore, aut etiam ampliùs adorari? At tu, Jupiter, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerunt? JUP. Turpia profectò sunt, quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum in se mystica complectuntur ænigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. MOM. Planè nobis, Jupiter, opus est mysteriis, ut Deos esse cognoscamus, & caninis capitibus præditos, canes esse intelligamus.

JUP. Mitte de Ægyptiis in præsens dicere, nos vero de his alias per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito, MOM. De Trophonio, ô Jupiter, & quod me præfocat, de Antilocho, ille, inquam, sceleſti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratiâ præstigiis incantans homines. Quocirca non ampliùs, tu Apollo, ob vaticinii prædictationem haberis in pretio, sed jam omnis lapis & quævis ara responsa dat

oracu-

oraculum petentibus, dummodo oleo perfuſa fuerit, & coronas habuerit, & homine præſtigiatore abundaverit, cujuſmodi jam permulti ſunt. Jam etiam Polydamantis athletæ ſtatu medetur febre laborantibus in Olympia, & Theagenis in Thaſo. Quin Hectori quoque ſacra faciunt in Ilio, & è regione Protheſilao, nempe in Cherroneſo. Ex quo igitur in tantum numerum ſubinde aucti excrevimus, magis in uſu fuit perjurium & ſacrilegium, & omnino nos deſpectui habere cœperunt rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & ſuppoſititiis dicta eſſe volui. Cæterùm ego & peregrina nomina permulta audiens eorum, qui neque degunt apud nos, neque ullo modo poſſiunt eſſe, admodum, ô Jupiter, propter hæc rideo. Ubi enim gentium eſt multis modis jactata illa virtus & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab inertibus hominibus philoſophiæ titulo ſemet venditantibus excogitata. Quæ quanquam ipſorum commenta ſunt, ſic tamen ſimplicium animos perſuaſerunt, ut nemo ampliùs nobis ſacrificare dignetur, certè perſuaſum habens, quòd etiamſi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo ſecus ea facturam, quæ à fatis decreta ſunt, & quæ ſub initium cuique naſcentium Parcæ fatalibus fuſis adneverint. Perlibenter itaq; te, Jupiter, interrogarem, ubinam gentium tibi viſa eſſet aut virtus, aut natura, aut fatum? Quod enim & tu talia ſubinde in philoſophorum diſputationibus audias, mihi dubium non eſt, niſi

posuerit. At sanè hæc omnia, ô Dii, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda sunt. Cæterùm tu ô canino rictu hians Ægyptie qui syndone amictus es, quisnam esse gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus esse contendis latrando? Quid autem sibi vult & Memphites taurus ille versicolor, qui & adoratur, & respondet oraculis, neque non Prophetas habet? Pudet verò me, Ibides, percensere, & simias, & hircos, atque his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cœlum usque conscenderunt. Illa itaque, ô Dii: quomodo sustinetis æquali vobiscum honore, aut etiam ampliùs adorari? At tu, Jupiter, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerunt? JUP. Turpia profectò sunt, quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum in se mystica complectuntur ænigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. MOM. Planè nobis, Jupiter, opus est mysteriis, ut Deos esse cognoscamus, & caninis capitibus præditos, canes esse intelligamus.

JUP. Mitte de Ægyptiis in præsens dicere, nos vero de his alias per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito, MOM. De Trophonio, ô Jupiter, & quod me præfocat, de Antilocho, ille, inquam, scelestus, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratiâ præstigiis incantans homines. Quocirca non ampliùs, tu Apollo, ob vaticinii prædictationem haberis in pretio, sed jam omnis lapis & quævis ara responsa dat oracu-

oraculum petentibus, dummodo oleo perfusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abundaverit, cujusmodi jam permulti sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statu medetur febre laborantibus in Olympia, & Theagenis in Thaso. Quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & è regione Protheſilao, nempe in Cherroneſo. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti excrevimus, magis in usu fuit perjurium & sacrilegium, & omnino nos despectui habere cœperunt rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & suppositiis dicta esse volui. Cæterùm ego & peregrina nomina permulta audiens eorum, qui neque degunt apud nos, neque ullo modo possiunt esse, admodum, ô Jupiter, propter hæc rideo. Ubi enim gentium est multis modis jactata illa virtus & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab inertibus hominibus philosophiæ titulo semet venditantibus excogitata. Quæ quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaserunt, ut nemo ampliùs nobis sacrificare dignetur, certè persuasum habens, quòd etiamsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quæ à fatis decreta sunt, & quæ sub initium cuique nascentium Parcæ fatalibus fusis adneverint. Perlibenter itaq; te, Jupiter, interrogarem, ubinam gentium tibi visa esset aut virtus, aut natura, aut fatum? Quod enim & tu talia subinde in philosophorum disputationibus audias, mihi dubium non est, nisi

fortasse quispiam surdus sis ut eosdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicenda supersunt, sed finem verborum faciam. Video enim quosdam ob dicta mea dolenter perturbari, & jam sibilare, maximè verò eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaque pro concludenda oratione, si ità sedet animo tuo Jupiter, decretum quoddam de illis legam jam conscriptum. JUP. Recita, neque enim omnia absurda aut de nihilo reprehendisti. Et sanè multa ex illis inhibenda & coercenda sunt, nè in immensum excrescant.

Et hoc ad exemplum Atheniensiũ psophisma tum factum. Sic enim & apud illos aliquotics de peregrinis. Urbe ejiciendis in senatu decretum legesque latæ fuere, ut cum alibi, tum ex orationibus quibusdam Demosthenis patet.

Decretum, Bona Fortuna.

6. COncilio legitimè coacto, septimo idûs N. Jupiter Rectorem agebat, Neptunus Præsidem, Apollo Præfectum, Momus Scribæ officio fungebatur noctu, & Somnus dixit sententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græci tantum, verùm etiam Barbari, nequaquam digni existentes cœlestis Repiublicæ communi nobiscum participatione nothi & subditicii, haud scio quonam modo etiam Dii esse contendentes cœlum compleverunt, ita ut sympositon tumultuosis turbis plenum sit, obstrepentibus passim diversis linguis multitudinis undique accersitæ. Defecit autem Ambrosiæ & Nectaris copia, adeò ut omnâ jam coëmenda sit hemina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quâ sunt procacitate & immodestia, Diis veris & antiquis loco-motis semetipsi primis dignantur accubitibus præter omnem morem

patrium:

patrium: ad hæc, in terris quoque ante alios honorari contendunt, visum est, senatui populóque, ut ad hyberna solstitia cogatur in Olympo concilium, septem autem ad cognoscendum appositi elegantur Dii perfecti, tres quidem ex curia veteri quæ Saturno regnante constituta est: quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Jupiter. Cæterum qui electi erunt arbitri, ipsi ad cognoscendum causas sessum erant, dicto prius juramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius proclamato præconio universos in concionem congreget, quicunque in Deorum concilium legitimè admitti postulant. Veniant autem illi adductis juratis testibus, & certi generis indiciis. Deinde illi in unum locum commeent, verùm arbitri accuratè expendentes, aut Deos illos declarabunt, aut ad sua sepulchra & majorum tumulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit, & semel ab arbitris condemnatus in cœlum ascenderit, ille per præceps in tartarum corruat. Præterea quisque exerceat sua commercia, neque Minerva rei medicæ intenta sit, neque Æsculapius dandis oraculis vacet, aut serviat, neque Apollo tanta soli sibi obeunda vendicet, sed una re quapiam electa, aut vatem, aut citharœdum, aut medicum agat. Porrò Philosophis dicetur, nè novâ subinde fingendo comminiscantur nomina, neque de iis, quorum imperiti sunt, nugentur. In quorumcunque autem honorem, aut cultum templa, aut sacra constituta sunt, illorum imagines subvertantur, ea-

rúmque loco aut Jovis, aut Junonis, aut Apollinis, aut alterius cujuſpiam erigatur, illis autem urbs congeſta terra ſepulchrum accumulet, & aræ loco ſtatuam reponat? Quod ſi quis præconio dicto audiens eſſe noluerit, arbitrorúmque examen & cenſuram ſubire recuſarit, ille indictâ causâ condemnetur. Juſtiſſimum equidem decretum eſt iſtud, O Mome, & qui ſuffragatur huic, manum protendat. Atqui potius ità fiat, complures enim novi futuros, qui ſua non ſunt ad ſecturi ſuffragia. Verùm in præſens abite. Cæterùm in concionem accerſiti à Mercurio venite adferentes unuſquiſque cognitiones claras, & manifeſtas comprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus ſit, tum quomodo divinitatem adeptus ſit: ad hæc tribum quoq; & curiales. Verùm enimvero, qui præſtò non fuerit, parùm curæ erit arbitris, tametſi ille in terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum eſſe exiſtimârint.

Dialogus 3.

Timon ſive Miſanthropus.

TIM. O Jupiter Philie & hoſpitalis, & ſodalitie, & domeſtice, & fulgurator, & jusjurandice, & nubicoge, & grandiſtrepe, & ſi quod aliud tibi cognomen attoniti Poëtæ tribuunt, maximè cùm hærent in verſu. Nàm tum illis tu multi nominis factus, carminis ruinam fulcis,

fuleis, metríque exples hiatum. Ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, gravifremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam palàm apparet nugas esse, fumúmque Poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferentia, expromptáque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigéntq; adeò ut nè minimam quidem scintillulam iracundiæ adversus nocentes reliquam obtinent. Itaque citius quivis ex his, qui pejeraturi sunt, extinctum ellychnium metuerit quàm flammam fulminis cuncta necantis: adeò titionem quempiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verùm hoc solùm vulneris inferri posse judicent, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abs re, quippe adversus Jovem usque adeo frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciáque tumidus. Quidni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque pejerantes exaudias, neque eorum qui flagitia committant, respectum agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, auréque jam tibi obsurduerunt, instar horum, qui ætate defecti sunt. Quandoquidem cum juvenis adhuc esses, acríque animo veheménsque ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neque tum unquam tibi cum illis erant induciæ.

Sed perpetuò fulmen erat in negotio, perpetuò obvibrabatur ægis, obſtridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem denſiſſimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quaſſationes, cribri inſtar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neque non grando ſaxorum in morem. Atque ut tibi moleſtè diſſeram, imbréſque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repentè Deucalionis ætate naufragium ortum eſt, ut, omnibus ſub aqua demerſis, vix unica ſcaphula ſervaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis, quaſi ſcintillulas quaſdam ſervans, unde ſceleratius etiam genus in poſterum propagaretur. Nimirum igitur dignum ſocordia præmium ab illis reportas, cùm jam nec ſacra faciat tibi quiſquam, nec coronas offerat, niſi obiter in Olympicis, ac ità nè is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, ſed priſcum quendã ritum magis referre: ac penè Saturnum, ô Deorum generoſiſſime, te reddunt magiſtratu abdicantes.

2. Omitto loqui, quoties jam templum tuum ſacrilegio compilârint, cùm tibi etiam ipſi in Olympiacis manus admoliti ſunt. Atque interea tu altifremus ille pigritabaris, vel excitare canes vel vicinos advocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generoſus Gigantúmque extinctor, & Titanum victor ſedebas, cùm tibi cæſaries ab illis circumtonderetur, decem cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, ô præclare, quis tandem erit

finis,

finis, quæ tu adeò secure despicis? Aut quando de tantis maleficiis pœnas sumes? quot Phaëthontes aut Deucaliones satis idonei sunt ad expiandam tam inexhaustam morum iniquitatem! Etenim ut de communibus fileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cum tam multos Athenienses in sublime evexerim, ex pauperrimis divites reddiderim, cunctísque, quotquot opus haberent, suppeditârim, imo semel universas opes in amicos juvandos effuderim, simul atque his rebus ad inopiam deveni, jam nè agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui dudum reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversam hominis jam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam prætereunt, quasi nè nôrint quidem. Alii verò & procul conspecto me aliò in aliam viam deflectunt, existimantes sese inauspicatum abominandùmque visuros spectaculum, quem non ità pridem servatorem & adjutorem suum esse prædicabant. Itaque promentibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atque hic cum solitudine, cumque ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quòd posthac non intuebor plerosque præter meritum secundis fortunæ successibus utentes. Nam illud vel maxime urit. Jam igitur tandem aliquando Saturni Rheæque proles, excusso profundo isto, gravíque

ſomno (nam Epimenidem quoque dormiendo viciſti) denuo jactato fulmine, aut ex Oeta redaccenſo, ingenti redditâ flammâ iram aliquam ſtrenui illius ac juvenilis Jovis oſtende, niſi vera ſint quæ à Cretenſibus de te, tuâque ſepulturâ feruntur.

3. JUP. Quis hic eſt, Mercuri, ſic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac ſqualidus, pelléque amictus: fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, nimirùm Philoſophus eſt, neque enim alioqui adeò impia, nefariáque in nos fuerat dicturus. MER. Quid aïs pater, an non nôſti Timonem Echecratidis filium Colyttenſem? Hic nimirum eſt, qui nos ſæpenumero in ſacris legitimis convivio accepit, ille repentè dives factus, ille qui totas hecatombas, apud quem ſplendidè Jovialia feſta conſuevimus agitare. JUP. Hem quænam iſta rerum commutatio? hiccine honeſtus ille dives quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc ſit habitu ſqualidus, ærumnoſus, foſſor conductitius, uti conjicio, cùm tam gravem ligonem gerat? MER. Ad hunc modum illum quodammodo probitas evertit, atque humanitas & in omnes, quicunque egerint, miſericordiâ. At revera Vecordia potiùs facilitaſque, nullúſque in ſuſcipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, ſeſe corvis lupiſque largiri. Quin cùm à vulturibus tam multis miſero jecur eroderetur, amicos eſſe eos, & ſocios judicabat, quaſi benevolentiâ erga

ſeſe

ſeſe afficerentur, cum illos epulæ magis caperent. Ergo poſteaquam oſſa penitus nudâſſent, circumroſiſſentque: deinde ſi qua medulla ſuberat, hanc quoque admodum diligenter exſuxiſſent, aufugerunt, exſuccum & radicitùs defectum deſtituentes, adeò ut poſtea nè agnoſcant quidem, aut aſpiciant, tantùm abeſt, ut ſint qui ſuppeditent, viciſſímque impertiant. Has ob res foſſor, & ſago, ut vides, opertus pelliceo urbem præ pudore fugiens, mercede terram exercet, adverſùs ingratos atrâ bile ſtomachatur, qui quidem ipſius benignitate ditati, admodum factuoſè nunc prætereant, ac nè nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. Atque profectò vir neutiquam faſtidiendus, aut negligendus eſt, & jure optimo indignatur, qui iis tantis in malis agat. Quam ſceleratos iſtos, adulatores ipſi quoque fuerimus imitati, ſi eum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguiſſimas nobis in aris adoleverit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus reſidet. Cæterùm propter negotia & turbam maximam pejerantium, tum vi, non jure agentium, neque non aliena rapientium, præterea ob formidinem quam mihi pariunt ſacrilegi, (quorum quidem cùm multi ſunt, tum obſervatu difficiles, adeò ut nè minimum quidem nos connivere ſinant) longo jam ad Atticam regionem oculos non converti tempore, maximè poſteaquam philoſophia & de verbis digladiationes apud iſtos increbuerunt, ità ut pugnan-

tibus inter ſe iſtis vociferantibúſque nè exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi neceſſum eſt, aut auribus obturatis ſedere, aut dirumpi ab eis conficique, qui virtutem quandam, & incorporea quædam, meráſque nugas ingenti vociferatione connectunt. Hæc in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cùm haud mediocriter de nobis ſit meritus. Quod reliquum eſt, Mercuri, tu, aſſumpto Pluto celeriter id iſtum abeas. Porrò Plutus unà ſecum ducat & Theſaurum, & utrique apud Timonem perſeverent, neque adeò facilè demigret, etiamſi quàm maximè illos præ bonitate rurſum ex ædibus exegerit. Cæterùm de palponibus illis; atque ingratitudine quà in hunc ſunt uſi, in poſterum conſultabo, pœnáſque daturi ſunt, ſimul atque fulmen inſtauravero. Nam facti ſunt in eo retusâ cuſpide duo è radiis maximi, cum nuper avidiùs in ſophiſtam Anaxagoram jacularer, qui ſuis familiaribus ſuadebat, nullo pacto eſſe ullos nos, qui Dii vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quòd Pericles, obtenta manu eum protexerit. Cæterùm fulmen in Caſtoris ac Pollucis templum detortum tum illud exuſſit, tum ipſum parum abfuit, quin ad ſaxum comminueretur. Quanquam interim vel id ſupplicii ſatis magnum in iſtos fuerit, ſi Timonem conſpexerint egregiè locupletem factum.

4. MER. Quantum habet momenti altùm vociferari, & obſtreperum audacémque eſſe? Idque non iis modò, qui cauſas

causas agunt, verùm etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo dives evaserit Timon, qui se imprecando clamosum & improbum præstiterit, Jovémque reddiderit attentum. Si vero silentio fodissèt nutans, etiam nunc foderet neglectus. PLU. At ego Jupiter haud quaquam ad istum rediturus sum. JUP. Quid ità non rediturus, optime Plute, præsertim à me jussus? PLU. Quoniam, per Jovem, injuriâ me affecit ejiciens, & in multa fragmenta dissecans, idque cùm illi paternus essem amicus, ac me, penè dixeram, furca ex ædibus expulit, nec aliter quam ii, qui è manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis & adulatoribus & scortis donandus? Ad eos me mitte, ô Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri quibus equidem in pretio sim, & majorem in modum exoptatus. At hi stupidi cùm inopiâ commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligonéque, sat habeant, cùm quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim donodare soliti. JUP. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abundè satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius illa, te videlicet potiùs præoptandum quàm inopiam. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quòd tibi patefactis foribus liberè permiserit vagari, neque includens, neque Zelotypus in te. Porro aliàs diversa de causa in divites stomachabare, cùm dicerse, te

ab

ab illis repagulis, clavis ac ſignorum objectaculis impreſſis ità fuiſſe concluſum, ut nè proſpicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimiis tenebris, eóque pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiamnum ex aſſiduo colligendi, coacervandíque uſu contractis, concortiſque: quod ſi quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In ſumma, rem ſupra modum acerbam judicabas in æreo ferreóve thalamo, Danaës exemplo, virginem aſſervari, atque à ſceleſtiſſimis educari pædagogis fœnore & computatione. Proinde abſurdè facere aiebas quòd te præter modum adamarent, neque cùm liceret frui auderent, neque cùm ipſis eſſet in manu, amore ſuo ſecure uterentur, ſed vigiles obſervarent, ad ſignum ac feram oculis nunquam conniventibus, neque uſquam dimotis ſemper intuentes, abundè magnum fructum arbitrantes, non quòd ipſis fruendi facultas adeſſet, ſed quòd nemini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in præſepi canis, nec ipſe veſcens hordeis, nec equum tamelicum id facere ſinens. Quinetiam ridebas iſtos, qui parcerent, & aſſervarent, & (quod eſſet abſurdiſſimum) etſi quidem ſibi ſubtraherent, vererentúrque contingere, non intelligerent autem fore, ut aut ſceleratiſſimus famulus, aut diſpenſator, aut liberorum pædagogus furtim ſubiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad obſcuram,

&

& oris angusti lucernulam, ac sticulosum ellychniolum usuris invigilare. Annon igitur iniquum, cùm hæc quondam incusaveris, nunc in Timone diversa his criminari?

5. PLU. Atqui si rem vere perpenderis, utrumque me jure facere judicabis. Nam & Timonis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud benevolentia, studiumque quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diverso, qui me ostiis ac tenebris inclusum servabant, id agentes, quo scilicet crassior, saginatiórque, ac nimiâ mole turgidus evaderem, cùm interim neque ipsi contingerent, neque in lucem producerent, nè vel aspicerer à quopiam, hos dementes, & contumeliosos in me judicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ cariéque putrescere, haud intelligentes, quò mox demigrent, me alii cuipiam, cui fortuna faverit, relicturi. Neque hos igitur probo, neque illos, qui nimium facilè mihi manus admovent, sed qui (quod est optimum) mediocritate utuntur, uti nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Etenim per Jovem illud considera Jupiter, siquis ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet, neque omnino zelotypiâ prosequatur, concedens illi ut noctu atque interdiu eat quò velit, & rem cum quibuslibet habeat, vel potiùs ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? profectò hoc tu nequaquam dices Jupiter, qui sæpenumero amorem

amorem ſenſeris. Rurſum ſiquis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem: cæterùm nec ipſe contingat florentem ætate, decorámque virginem, nec eam ab alio aſpici ſinat, ſed incluſam, orbam, ſterilémque in perpetuâ virginitate contineat, ac interim ſe amore teneri dicat, & hunc præ ſe ferat colore, corpore exhauſto, refugis oculis, num fieri poteſt, ut talis quiſpiam deſipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeò formoſam atque amabilem ſinat emarceſcere per omnem vitam tanquam Cereri ſacerdotem alens: Quare & ipſe ſæpe indignor, cum à nonnullis ignominioſe cædor calcibus, laniorque, atque exhaurior, à nonnullis contrà perinde ac ſtigmaticus fugitivus compedibus vincior. JUPITER. Quid igitur indignaris contra illos? quandoquidem utrinque pœnas egregias luunt: alteri quidem dum Tantali in morem, neque bibere ſinuntur, neque edere, ſed ore ſicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum illis ceu Phyneo cibos Harpyæ ipſis è faucibus eripiunt. Sed abi jam, Timone multò poſthac uſurus cordatiore. PLU. An ille aliquando deſinet me ceu foraminoſo cophino, priuſquam omninò inflexerim, datâ operâ exhaurire, quaſi conetur occupare, quò minus influam, veritus nè ſi copioſus infundar, ipſum undis obruam? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, fruſtráque infuſurus, vaſe non con-

continente liquorem, imò priùs propemodum effuſo quod influit quàm influxerit. Adeò latus dolii hiatus ad effuſionem, ac liber exitus. JUP. Perinde ni hiatum iſtum obturaverit, perpetuámque perſtillationem ſiſtere ſtuduerit, te propediem effuſo, facilè inveniet ſagum rurſus & ligonem in fæce dolii? ſed interim abite, atque illum divitem reddite. At tu, Mercùri, fac memineris, ut rediens Cyclopas ex Ætna tecum adducas, quò fulmen cuſpide reſtitutâ reſarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit.

6. MER. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modò, verum etiam claudum eſſe. PLU. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verum ſi quando proficiſcor à Jove miſſus ad quempiam, tum neſcio quo pacto tardus ſum, & utroque claudus pede, ità ut ægrè ad metam pertingere queam, ſene nonnunquam interim facto, qui me operibatur. Porrò cum diſcedendum eſt, alatum videbis multò avibus celeriorem. Unde fit, ut vix jam amoto repagulo, ego jam præconis voce victor pronuncier, ſaltu ſtadium tranſmenſus, ne videntibus quidem aliquoties ſpectatoribus. MER. At iſta quidem haud vera narras, imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri nè obolus quidem erat, quo reſtim emerent, ſtatim verò hodie divites & ſumptuoſi in albo curru aurigantes, quibus antè nè aſellus quidem ſuppeditarit. Ii tamen purpurati, aurúmque manibus geſtantes,

ſtantes obambulant. Qui nè ipſi quidem, opinor, credere poſſunt, quin per ſomnium divites ſint. PLU. Iſthæc alia res eſt, Mercuri, neque enim tum meis ipſius ingredior pedibus, nec à Jove, ſed à Dite ad iſtos tranſmittor, qui & ipſe nimirum opum largitor eſt, ac magna donans: id quod ipſo etiam nomine declarat. Itaque, quoties eſt mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me, ac diligenter obſignantes ſarcinæ in morem ſublatum tranſportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosâ parte jacet, vetere linteo in genua injecto tectus, de quo feles digladiantur. Porrò qui me ſperaverant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter, quàm hirundinem advolantem ſtridentes pulli. Deinde ubi ſignum detractum eſt, & lineus ille funiculus inciſus, apertæque tabellæ, jámque novus dominus pronunciatus eſt, ſive cognatus quiſpiam, ſive adulator, ſive ſervulus obſcœnus, qui puerili obſequio favorem metuerit, etiam tum mento ſubraſo, pro variis omnigeniſque voluptatibus quas ipſi jam obſoletus ſuppeditavit ſervus, ingens ſcilicet præmium ferens generoſus quiſquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipſis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterùm illos nè quicquam hiantes, ſeque mutuum intuentes relinquit; ac rerum luctum agentes, quod

[illegible]

ejuſmodi thynnus ex intimo ſagenæ ſinu ſit elapſus, qui non parùm magnam eſcam devorarit. At hic repentè totus in me irruens, homo vitæ mundioris, atque elegantioris rudis, pingui, illotâque cute, qui compedes etiamdum horreſcit, & ſi quis præteriens loro increpet, arrectis ſtat auribus, quique priſtinum, perinde uti templum adoret, non eſt deinceps tolerandus iis, quibuscum vivit, verùm & ingenuos afficit contumeliâ, & conſervos flagris cædit, experiens num & ſibi hujuſmodi liceant, donec aut in ſcortulum illapſus, aut equorum alendorum ſtudio captus, aut adulatoribus ſeſe permittens, dejerantibus Nireo formoſiorem eſſe, Cecrope Codróve generoſiorem, callidiorem Ulyſſe, unum autem vel ſedecim pariter Croeſis opulentiorem, momento temporis ſemel profundat infelix, quàm minutatim multis ex perjuriis, rapinis, flagitiis, fuerant collecta.

MER. Iſta fermè ſic ſe habent, uti narras: verùm ubi tuis ipſius ingrederis pedibus, qui tandem cœcus cùm ſis, viam invenire ſoles? At quî dignoſcis, ad quoſnam Jupiter te miſerit, dignos illi viſos qui divitiis abundent? PLU. Enimvero credis me reperire iſtos ad quos mittor? MER. Per Jovem haudquaquam. Neque enim alioqui Ariſtide præterito, ad Hipponicum & Calliam acceſſiſſes, cum ad alios Athenienſes, homines nè obolo quidem æſtimandos. Cæterum quid facis, quandoquidem es emiſſus? PLU. Surſum ac deorſum circumcurſans oberro, donec

nec imprudens in quempiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui fortè primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te, Mercuri, pro lucro præter spem subjecto venerans atque adorans. MER. Num ergò fallitur Jupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimârit, qui diteſcerent? PLU. Et jure quidem optimo fallitur ô bone, quippe qui cum me cœcum esse non ignoret, emittat vestigatum rem usque adeò repertu difficilem, & jam olim è vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facilè inveniret, quæ nimirum adeò obscura sit ac minuta. Itaque cum rari sint boni, improbi porrò in civitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in hujusmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. MER. At quî fit, ut quoties eos deseris, celeriter aufugias, cum viæ sis ignarus? PLU. Tum demum acutum cerno, pedibúsque valeo, ubi ad fugam tempus invitat.

8. MER. Jam illud quoq; mihi responde, quî fit, ut cum sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, & cruribus gravis, *postremo claudus*, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes respiciant in te, & si potiantur, felices videantur; sin frustrentur, non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos novi, qui sic perdite te amârint, ut se aërio scopulo piscosi in æquoris alta præcipites abjecerint, rati fastidiri sese abs te propterea quòd illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi notus

es,

es, furere iſtos qui ejuſmodi amore ſunt dementati. PLU. At enim credis me, qualis ſum, talem iſtis videri, nempe claudum aut cœcum, aut ſi quid aliud adeſt mihi vitii? MER. Quid ni, ô Plute? niſi fortè & ipſi omnes cœci ſunt. PLU. Haud cœci quidem, ô optime, verùm inſcitia errórque, quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras: ad hæc ipſe quoque ne per omnia deformis ſim, perſona vehementer amabili tectus inauratâ, gemmiſque picturatâ, ac verſicoloribus amictus, ejs occurro: illi rati ſeſe nativi vultûs venuſtatem aſpicere, amore capiuntur, & pereunt non potientes. Quòd ſi quis me toto corpore remudatum illis oſtenderit, dubio procul futurum ſit, ut ſe ipſi damnent qui tantopere cœcutierint, adamantes res neutiquam amandas ac fœdas. MER. Quid ergò poſteaquam eò perventum eſt, ut jam divites evaſerint, jámque perſonam ſibi circumpoſuerint, rurſum falluntur? Adeò ut ſi quis illis detrahere conetur, penè caput potius, quàm perſonam abjiciant: Neque enim veriſimile eſt etiam tum illos ignorare, fucatam eſſe formam, cùm intus cuncta inſpexerint. PLU. Ad id non parum multæ res, ô Mercuri, mihi ſunt adjumento. MER. Quænam? PLU. Simulatque qui me primum nactus eſt, apertis foribus exceperit clanculum, unà mecum introit elatio, vecordia, jactantia, mollities, violentia, dolus, atque alia item innumerabilia: à quibus omnibus poſteaquam eſt animis occupatus, jam admiratur

tur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quàm uti me compellatur rejicere.

9. MER. Ut levis ac lubricus es Pluto, retentu difficilis ac fugax, neque ullam præbens ansam certam quò prensus teneare, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in mortem inter digitos elaberis. At è diverso paupertas viscosa, prensu facilis, totóque corpore mille uncos gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, nè facilè queant avelli. Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLU. Quam? MER. Nempe quia Thesaurum non adduximus, quo vel imprimis erat opus. PLU. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, jussóque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MER. Jam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigerimus. PLU. Recte facis Mercuri, cum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MER. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen fames cogit,

cogit, longè præſtantius quàm tui ſint ſatellites. PLU. Quin igitur quàm ocyſſimè diſcedimus Mercuri? Neque enim ullam operæ-pretium fecerimus cum homine ejuſmodi vallato exercitu. MER. Secus viſum eſt Jovi, quare nè metu deterreamur.

10. PAU. Quo hunc nunc Argicida manu abducis? MER. Ad hunc Timonem, ad quem à Jove ſumus ire juſſi. PAU. Itáne rurſum Plutus ad Timonem? Poſteaquam ipſum ego malè habentem ob delicias ſuſcepi commendans, quòd ſapientiæ, labori, ſtrenuum, multique pretii virum reddidi? Adeò nè deſpicienda, injuriæque idonea vobis Paupertas judicor, ut hunc quæ mihi unica erat poſſeſſio, eripiatis, jam exactiſſimâ curâ ad virtutem excultum, ut Plutus hic ubi denuò ſuſceperit per contumeliam & arrogantiam, illi manu injectâ, talem reddiderit qualis erat dudum, mollem & ignavum ac vecordem, rurſum mihi reſtituar, ubi jam nihili factus erit & rejiculus? MER. Sic, ô Paupertas, Jovi placitum eſt. PAU. Equidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquíque conſequimini me. Porro hic brevi cognoſcet, qualis in ſe fuerim, quam nunc relinquet, nempe adjutrix bona, & rerum optimarum doctrix, quâ cum donec habuit commercium, ſano corpore, valentíque animo perſeveravit, virilem exigens vitam, & ad ſeſe reſpiciens, ſupervacua autem & vulgaria iſta aliena, ità ut ſunt, exiſtimans. MER. Diſcedunt illi, nos ad eum adeamus.

TIM.

11. TIM. Quinam estis ô scelesti? Aut quid volentes huc venistis homini operario mercenarióque negotium exhibituri? verum haudquaquam læti abibitis scelesti ut estis omnes. Nam ego vos illico glebis & saxis petitos comminuam. MER. Nequaquam, ô Timon, nè ferito, neque enim feries mortales, verùm ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Jupiter, votis tuis exauditis. Quare quod benè vertat, opes accipe, desistens à laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiamsi Dii sitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum Deos tum homines. Sed hunc cæcum, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto comminuere. PLU. Abeamus per Jovem, Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, nè malo quopiam accepto discedam. MER. Nè quod ferociter Timon, quin exue potius penitus istam ferocitatem, asperitatémque, ac manibus obviis excipe bonam fortunam, rursum dives, esto rursum Athenienſium princeps, & despice ingratos istos solus ipse feliciter agens. TIM. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate, sat opum mihi ligo, præterea fortunatissimus sum, si nemo propiùs ad me accesserit. MER. Adeóne, quæso, inhumaniter? *Hæc ego sæva Jovi refero atque immania dicta:* Atqui par erat forsitan homines tibi haberi invisos, ut qui tam multa indigna in te commisissent Deos te prosequi nequaquam erat consentaneum, cum illi tantoperè tui curam agant. TIM. At tibi Mercuri,

Jovique

Jovique quòd me respicis; plurimum equidem habeo gratiam, cæterum hunc Plutum nequaquam recepero. MER. Quid ita? TIM. Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mihi fuit autor, cum me assentatoribus proderet, insidiatores in me invitaret, conflaret odium, illecebris corrumperet, invidiæ obnoxium redderet, denique cum me adeò perfidè ac proditoriè destitueret. Contra, paupertas optima, me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque vere & liberè convivens, & quæ opus erant, suppeditavit laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, effecitque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, demonstrans quænam essent opes veræ meæ, nempe quas neque adulator assentans, neque sycophante minitans, neque plebs irritata, neque concionator suffragiorum autor, neque tyrannus intentus insidiis queat eripere. Itaque jam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum graviter exerceo, neque quicquam eorum quæ sunt in civitate malorum aspicio, abundè magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri quam venisti viam remetiens, recurre, unà tecum Plutum adducens ad Jovem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mortales ab ineunte ætate ejulent. MER. Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad ejulandum sunt commodi. Quin tu iracunda puerilíaque ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt rejicienda munera quæ à Jove proficiscuntur. PLU. Via' Timon ut contra te partes defendam meas,

Divitiarum mala.

Paupertatis bona.

an

an graviter feres si quid dixero? TIM. Dicito, nè multis tamen, neque cum procœmiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te hujus Mercurii gratiâ paucis dicentem PLU. Atqui multis mihi potiùs erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num quâ in re te, quemadmodum aïs, læserim, qui quidem dulcissimarum quarumcunque rerum tibi extiterim autor, opiféxque, autoritatis, primarii loci, coronarum, aliarum item voluptatum: meâ operâ conspicuus eras, celebris & observandus. Cæterùm si quid molesti ab adulatoribus accidit, non mihi potes imputare, quin ipse magis abs te sum affectus contumeliâ, propterea quòd me tam ignominiosè viris illis execrandis suppeditaris, qui te mirabantur, ac præstigiis dementabant, mihique modis omnibus insidias struebant. Porrò quod extremo loco dixisti, te à me proditum, desertúmque fuisse, istud criminis in te possum retorquere: cùm ipse sim modis omnibus à te rejectus, præcépsque exactus ex ædibus. Unde pro molli chlamyde sagum pellicem istud chariſsima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim, nè ad te venirem, adeò hostiliter mihi adversatum. MER. At nunc vides, Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem junge. Tu verò fode ità ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accerseveris.

13. TIM.

23. Parendum est, Mercuri, rursúsque ditescendum. Quid enim facias cùm dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miserum conjicias, qui quidem cùm ad hunc usq; diem felicissimè vixerim, tantum auri repentè sum accepturus, nihil commeritus mali, tantúmque curarum susceptorus. M E R. Sustine Timon, meâ gratiâ, tametsi grave est illhuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi præ invidiâ rumpantur. Ego porrò superatâ Ætnâ in cœlum revolavero. P L U. Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio conjecturam. Tu vero hîc operire, siquidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri fortiùs, tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offérque temet eruendum. Fode, Timon, altiùs impingens. Cæterùm ego à vobis digredior.

14. T I M. Age jam, ô ligo nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare dum ex abdito Theasaurum in apertum evocâris. Hem prodigiorum autor Jupiter, amici Corybantes, ac lucifer Mercuri, undenam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo nè carbones reperturus sim experrectus. Atqui aurum profecto est insigne, fulvum, grave, & aspectu multo jucundissimum. Pulcherrima Aurum faustiras mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctésque & dies renides. Ades, ô mihi charissimum & desideratissimum. Nunc demum credo vel Jovem ipsum olim aurum esse factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto

sinu usque adeò formosum amatorem excipiat, per tegulas elapsum? ô Mida, Croeseque ac munera Delphico in templo dicata, ut nihil eratis si cum Timone, cumque Timonis opibus conferamini, cui nè Persarum quidem Rex par est. O ligo, fagum charissimum, vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quàm maximè semotum mercatus agrum, curriculáque servandi auri gratiâ constructa uni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hæc igitur decreta sunto, placitáque in reliquum vitæ, sejunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porrò amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ meræ nugæ. Tum commiserari lacrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas morum subversio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: unus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cùm horum quopiam congredi, piaculum, adeò ut si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habentur loco quàm signa saxea, æreáve, neque fœcialem ab illis missum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterùm tribules, cognati, populares, postremò patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientium virorum pretia: solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus. Diis sacra faciat, epuletur solus, sibi ipsi vicinus, sibi particeps, excutiens sese ab

aliis,

aliis. At ſemel decretum eſto, ut unus ſeipſum comiter accipiat, ſi moriendum ſit, aut neceſſe habeat ſibi ipſi coronam admovere. Nullumque nomen ſit dulcius quàm Miſanthrópi, id eſt, hominum oſoris. Morum autem notæ, difficultas, aſperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quod ſi quem conſpexero incendio conflagrantem, obteſtantem quò reſtinguam, pice oleóque reſtinguere: rurſum ſi quem flumen undis abſtulerit, iſque manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc quoque demerſo propellere, nè poſſit emergere, hunc ad modum par pari relaturus eſt. Hanc legem Timon tulit Eehécratides Colyttenſis, & concionis ſubſcripſit ſuffragiis idem ille Timon. Agè hæc decreta ſunto, & pro virili immoremus eis.

15. Cæterùm magno emerim, ut id omnibus innoteſcat, quod opibus abundo, nam illa res illos præfocaverit. Sed quid illud? Hem quæ trepidatio? undiquè concurrunt, pulverulenti atque anheli, haud ſcio, unde aurum odorati. Utrùm igitur hoc conſcenſo colle ſaxis eos ambigam è ſublimi dejaculans, an hâc tantum in re legem violabimus, ut ſemel cum illis congrediamur, ut magis angantur; faſtidii repulſique? Ità ſatius eſſe duco. Itaque ſubſiſtamus, quò illos excipiamus. Agè proſpiciam, primus eorum iſte quis eſt? Nempe Gnatonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, cum apud me ſæpenumero ſolida dolia vomuerit. Sed benè eſt quod ad me venit, nam primus omnium vapulabit. GNA. An-

non dixi Timonem virum bonum non neglecturos esse Deos? Salve Timon, formosissime, jucundissime, convivator bellissime! TIM. Scilicet & tu Gnathonides, vulturum omnium voraciſſime, & hominum perditissime! GNA. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi compotamus? Nam novam tibi adfero cantilenam, ex bis, quos nuper didici, dithyrambis, TIM. Atqui elegos canes admodum miserabiles ab hoc doctus ligone, GNA. Quid isthuc? feris, ô Timon? Atteſtor, ô Hercules, hei, hei! in jus te voco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. TIM. Atqui si cunctare paulisper, mox cædis me reum ages. GNA. Nequaquam, quin tu plane vulneri medere, paululo auri insperso. Mirum enim in modum sanguinem sistet hoc remedium. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. At tibi malè sit, qui quidem ex viro commodo tam sævus factus sis.

16. TIM. Quis hic est qui accedit, recalvaster ille? Philiades, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum à me solidum acceperit fundum, tum filiæ in dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem reliquis silentibus omnibus solus majorem in modum extulisset, dejerant me vel oloribus magis canorum, ubi ægrotantem aurea vidit me, & aderam oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impegit. PHL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero habet ille digna

digna se, quandoquidem immemor est atque ingratus. At nos qui jam olim convictores sumus, æquales ac populares, tamen modestè agimus, nè insilire videamur. Salve here, fac ut istos adulatores sacrilegos observes, qui nusquam adsunt nisi in mensa, præterea à corvis nihil differunt. Neque posthac hujus ætatis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & sceleſti. At ego cùm tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi, te summas quasdam opes esse nactum. Proinde accessi his de rebus admoniturus te, quanquam tibi forsitan mè monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. TIM. Ità fiet Chiliades; sed age, accede quo te ligone comiter accipiam. PHI. Homines! confregit cranium hic ingratus, propterea quod eum ea quæ in rem illius erant, admonui.

17. TIM. Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas dextrâ gestans, aitque se mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati dependit, nam damnatus erat, ac vinctus. At cùm solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porrò cum illi fortè obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego adiens id quod ad me redibat, poscerem, negabat se civem nôsse me. DEM. Salve Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Athenienſium, propugnaculum Græciæ. Profecto jamdudum te populus frequens,

ut utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & luctâ cursuquè die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. TIM. At ego nè spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac, sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit, & Peloponnensium duas acies concidit. TIM. Quâ ratione; Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam militiæ dederim nomen. DEM. Modestè equidem de teipso loqueris, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de causis omnibus visum est curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singulatim, communiter universis, aureum statuere Timonem juxta Pallidem in arce, fulmen dextrâ tenentem, radiis tempora ambientibus, utque septem aureis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionysiis tragœdiis novis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quòd cognatus illius propinquus ac discipulus ejus sit. Nam &

orator

orator optimus Timon; præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi ſuffragium, ſed utinam & filium meum, ad te pariter adduxiſſem quem tuo nomine Timonem appellavi. TIM. Quà potes Demea cùm nè uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis ſcire licuit. DEM. At ducam, novo ineunte anno, ſi Deus permiſerit, quodque erit natum (erit autem maſculus) Timonem nuncupabo. TIM. An uxorem tu ſis ducturus equidem haud ſcio, tantâ à me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi! Quid hoc rei eſt? Tyrannidem Timon occupas, pulſaſque eos qui ſunt ingenui, ipſe nec ingenuus planè, nec civis? verùm propediem pœnas daturus, cum aliis nominibus, tum quòd incenderis arcem. TIM. Atqui non conflagravit arx ſceleſte. Proinde apertè culumniaris. DEM. Sed & dives es, poſticum (arcis Athenienſis) perfodiens. TIM. Neque hoc perfoſſum eſt, unde nè hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEM. Verùm effodietur poſthac, ſed tu interim omnia quæ in ea condita, poſſides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei ſcapulis meis. TIM. Nè vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, ſi cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum ſceleſtum hominem non protrivero. Tum fruſtrà viterim in Olympiis, & pugil & palæſtrites.

18. Sed quid hoc? an non philoſophus Thraſycles hic eſt? Profectò ipſus

est, promissâ barbâ, erectisque supercilijs, & magnum quiddam secum murmurans accedit, Titanicum obruens, cæsariem per scapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic sedatum oris habitum præ se ferens, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quàm multa de virtute disserit, damnans eos qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans, at ubi lotus devenit ad cœnam, puérque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maximè gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à diluculatis illis disputationibus diversissima quæ sunt exhibet, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum cubito oppositò arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inventurum sese speret, dúmque usque adeò diligénter catinos extergit indice digito, ut nè paululum quidem reliquiarum sinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suem solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vinóque bacchatus, non ad cantum modò, saltationémque, verùm ad convicium usque & iracundiam. Ad hæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maximè) de temperantia, sobrietatéque: atqui ista quidem loquitur, cùm jam à mero male affectus & balbutit ridiculé. Deinde accedit vomitus. Postremò sublatum cum de convi-

vio

vio efferunt aliqui ambabus manibus tibicinæ inhærentem, quanquam alioqui nè sobrius quidem ulli primariorum cesserit vel mendacio, vel confidentiâ, vel avaritiâ. Quin inter assentatores primas tenet, pejerat promptissimè, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa, prorsus admirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, variéque absolutum, proinde non ejulabit clariùs videlicet, cùm sit modestus. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thrasycles? THR. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique illi, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiperorum conviviorum adducti spe concurrunt, multáque assentatione deliniunt te, hominem videlicet simplicem, faciléque impartientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cœnam sufficientem esse, tum obsonium suavissimum, cepam aut nasturtium, aut si quando delicier, pusillum salis. Porro potum fons Athenis novem saliens venis suppeditat. Tum pallium hoc quavis purpura potiùs. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est quàm calculi qui sunt in littoribus. Sed tuâ ipsius gratiâ huc me contuli, ut nè te subverteret pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum exiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes universas in mare præcipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiæ possit opes perspicere: Nè tamen in altum, ô bone, sed fermè ad pubem usque ingressus

paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potiore viâ ex ædibus ejicito, ac nè obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunque opus habent: huic quinque drachmas, illi minam, alii talentum. Si verò quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non meâ ipsius gratiâ peto, sed quo amicis, si qui egebunt, donem, sat est si modò peram hanc largitione tuâ expleveris, nè duos quidem modios Æginetticos capientem. Nam paucis contentum, modestúmque convenit esse eum qui philosophatur, neque quicquam ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis, probo Thrasycles, ergò si videtur, priusquam peram expleam, agè tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligone sum mensus. THR. O libertas, ô leges, pulsamur ab impurissimo liberâ in civitate? TIM. Quid stomacharis, ô bone Thrasycles? num te defraudavi? Atqui adjiciam ultra mensuram Chænices quatuor? sed quid hoc negotii! Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, breviter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem paulisper interquiescere sino, dudum fatigatum? Ipse verò plurimis congestis saxis, procul eos lapidum grandine peto. BLE. Nè jace, ô Timon, abimus enim. TIM. At vos quidem nec citra sanguinem, nec absque vulneribus.

Dialogus

Judicium Vocalium.

IMperante Ariſtarcho Phalereo, ſeptimâ Octobris, actionem inſtitutit *Sigma* adverſus *Tau*, conſtitutis judicibus ſeptem Vocalibus, de vi & rapinâ, ſpoliari ſe dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici *Tau* proferri ſolent.

HActenus quidem, ô Judices Vocales, non admodum gravi injuriâ adfectus ab hoc Ταῦ, quod meis rebus abutebatur, & indè auferebat, unde minimè conveniebat, quod quidem damnum non graviter tuli, nonnulla etiam quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam propter modeſtiam, quam vos ipſi nôſtis me ſervare, cùm erga vos, tùm erga alias ſyllabas. Poſtquam verò ad tantum avaritiam & amentiam pervenit, ut non modò non ſit contentus iis, quæ ego ſæpè diſſimulavi, verùm jam majorem vim inferat, ipſa me neceſſitas cogit, ut accuſem apud vos qui utramque noſtrûm novitis. Non autem exiguus metus propter iſtam miſeriam me invaſit. Nam cùm priùs injuriis majores ſemper addat, prorſus me è domeſticâ ſede expellit, ità ut parùm jam abſit, dum ego iſta diſſimulo, quin nè inter literas quidem amplius numerer, & in ſimili quodam verſer metu. Eſt itaque æquum non modò vos judices, ſed omnes etiam reliquas literas hujus doli curam gerere. Nam ſi, ut libet unicuique, licebit e ſuo ordine in altum violenter irrumpere, ídque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis

feritis, non video quomodo ſua quique ordines jura, juxta quæ à principio conſtituti ſunt tuebuntur. Sed non exiſtimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis quæ cum æquo & jure pugnant. Et ut vos certamen omiſeritis, tamen mihi qui injuriâ affectus ſum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cùm cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa; neque enim litigaret ad hunc uſque diem Λάμβδα cum Ρῶ diſceptans voce χίωνες [*id eſt pumex*] & κεφαλαλγία [*i. e. capitis dolor*] Neque etiam Γάμμα cum Κάππα certamen haberet, neq; tam ſæpe ad manus propè veniſſent in ſnllonia pro voce γκάραλα, Quin ceſſaſſet etiam hoc Γάμμα cum Λάμβδα contendere, dictionem Μόγις [*i. e. ægrè*] illi ſurripiens, imò ſuffurans Adeoque reliquæ literæ quieviſſent ſeditiones movere contra leges. Eſt enim pulchrum unamquamq; literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere verò eò quo non oportet, ejus eſt qui jus & æquum ſolvit. Et qui primus vobis has leges finxit & formavit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis, ſive Palamedes Nauplii filius, quanquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuant, non ordinem tantùm per quem ſua quibuſque literis præſidentiæ dignitas firmiter permanet, definieruut, videlicet, quæ debeat eſſe prima, quæ ſecunda, ſed qualitates etiam & virtutes quas habent conſtituerunt. Et nos quidem, ô judices, honore affecerunt,

runt, præcipuò, propterea quòd veſtro Marte poteſtis ſonum efficere. Semivocales verò ſecundo loco dignati ſunt, eò quòd ſine veſtro acceſſu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam literis quibuſdam omnium poſtremum locum decreverunt, Mutis ſcilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet. Hoc verò Ταῦ (neque enim poſſum ipſum turpiori nomine appellare, quàm quo nominari ſolet) per Deos niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & aſpectu decenti, Ἄλφα ſcilicet & Υ̓͂ ψιλὸν, ſe illi conjunxiſſent nè audiretur quidem ſolùm. Hoc, inquam, mihi majorem vim quàm ullæ unquam literæ inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam Conjunctionibus, & Præpoſitionibus expellere tentat, adeò ut iſtam immodicam avaritiam porrò ferre nequeam. Verùm jam tempus eſt dicere, unde & à quibus res initium ſumpſerit.

2. Peregrinabor aliquando in Cybelo (id oppidulum non eſt injucundum) colonâ, ſicuti fertur, Athenienſium, adducebam vero mecum fortiſſimum Pῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero ad Comicum quendam poëtam, huic nomen erat Lyſimachus, & à majoribus quantum apparebat, genere erat Bœotius, ſed tamen de ſe dici volebat quod in media Attica natus eſſet. Apud hunc hoſpitem ego hujus Ταῦ avaritiam deprehendi. Equidem cum hactenus paucis quibuſdam manus intuliſſet dicendo τετταρακοντα [*i. e. quadraginta*] privans me meis cognatis, exiſtima-

istimabam eam esse consuetudinem literarum, quæ una mecum essent educatæ. Præterea cum τήμερον, [*i. c. hodie*] & similes quasdam voces mihi detraxisset, dicerétque eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementur admodum me ea res mordebat. Verùm cùm ab eis initium sumpsistit, atque postea usum esset etiam dicere κατ∫ίτερον [*i. c. stannum*] & κάτ∫υμα [*i. c. veteramentariam plagulam*] & πίτ∫αν [*i. c. Picem*] deinceps abjecto omni pudore βασίλιτ∫αν [*i. c. reginam*] quoque nominare, haud leviter sum commotus, & irâ accensus, timens nè quis temporis successu etiam σῦκα, [*i. c. ficus*] σῦκα appellet. Ora autem vos per Jovem, ut mihi indignanti, & justâ irâ commoto, præterea omni ope & auxilio destituto, ignoscatis. Neque enim parvum hoc aut leve est periculum, in quo versor, cùm præterquam quod assuetis & familiaribus literis me spoliavit, etiam χίωνιν, [*i. c. picam*] avem meam loquacissimam ex medio sinu, ut dici solet, abreptam πίτταν appellavit. Quin & φάλαιναν [*i. c. palumbum*] unà cum νήτταις [*i. c. anatibus,*] & κοσύφοις, [*i. c. merulis,*] abstulerat, interdicente Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In Atticam vero veniens ex media illâ regione *Hymettum* præter jus rapuit, idque vobis ipsis & aliis quibusdam syllabis videntibus. Verùm quid ego ista commemoro, cùm me totâ Thessaliâ expulerit, velítque eam *Thettaliam* dicere? denique me omni θαλάσσῃ [*i. e. mari*] excluſit. Neque σύτλοις [ipsis *i. e.*] Betis hortensibus pepercit, ut

ut jam, quod dici ſolet, nè πάναλον [*i. e. pedamentum,*] mihi relinqueret. Quod verò litera ſim, quæ nulli noſcere ſtudeam, vos ipſimet mihi teſtes eſtis; neque enim unquam accuſavi literam Ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam σμύρναν ſurripuit: nec ipſo etiam Ξῖ, omnia fœdera & pacta rumpenti litem intendi, ipſe etiam Thucidide opem illi ferente. Etenim vicino meo Ρῶ venia danda quòd morbo adfectum ſit, & meas apud ſe μυρρίνας. [*i. e. myrtos*] plantârit, & aliquando atrâ bile percitum mihi colaphum ἐπὶ κόρρης [*i. e. in maxillam,*] illiſerit, & talis quidem litera ſum ego.

3. Hoc verò Ταῦ quàm ſit naturâ violentum adverſùs reliquas omnes literas, & quàm à nullis omnino abſtinuerit, conſideremus. Sed & Δέλτα, & Θῆτα, & Ζῆτα ipſum, & propè omnia literarum elementa injuriâ affecit. Accenſe mihi elementa ab iſto injuriam paſſa. Audite Vocales Judices, ipſum Δέλτα dicere, ſurripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua vult dici ἐντελέχειαν, quod ſanè contrarium eſt omnibus legibus! Audite vociferari Θῆτα, & capiti capillos evellere, eò κολοκύνθη [*i. e. cucurbita*] ſibi ſit adempta. Audite etiam ipſum Ζῆτα vocibus συρίζειν [*i. e. fiſtula cancre*] & σαλπίζειν [*i. e. tuba canere*] ſpoliatum eſſe adeò, ut nè γρύζειν quidem, [*i. e. mutire*] illi porrò liceat! quis iſta, quæſo, ferat? aut quæ pœnâ ſatis magna erit tam ſceleſto? Verùm hoc non tantùm cognatum ſibi elementorum genus lædit, ſed jam ad homines etiam iiſdem moribus

ſe

se contulit. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices, interim enim res humanæ rursus me admoverunt γλώσσης [*i. e. linguæ,*] nam expulsum me hac quoque parte γλῶσσαν facit γλῶτ∫αν. Θ revera linguæ pernicioſus morbus Ταῦ. Verum rursum me conferam ad illud quod cœperam, atque homines defendam in iis in quibus adversus eos delinquit. Nam conatur illorum voces quibusdam vinculis constringere & discerpere, ità ut si quis pulchrum quidpiam videns, idque καλὸν appellare velit, hoc Ταῦ, statim irruens τηλὸν, ipsum dicere cogit, adeo cupit in omnibus præsidentiam obtinere. Rursum alius dicit περὶ χλήμα∫Θ, [*i. e. de palmite,*] hoc vero, (est enim revera τλῆμον, id est, *miserum*, τλῆμα facit, quod erat χλῆμα. Et quidem non plebeios tantùm homines injuriâ afficit, sed etiam magno illi regi, cui fama & ipsam terram, & mare cessisse, atque naturas suas reliquisse insidias tendit, & ex ipso cùm Κό∫Θ sit τὸ∫ον quendam officit. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo vero re ipsâ & opere eosdem lædat, audite: plorant homines atque suæ fortunæ vices deflent, atque ipsum sæpè Cadmum execrantur, quod Τα∫ in literarum genus induxerit: Aiunt enim Tyrannos ejus literæ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figura ligna fabricâsse, in quibus homines suspendant. Atque ex hoc huic tam pernicioſæ fabricæ pessimum nomen obvenisse. Propter ista omnia

quot

quot mortibus ipſum Tad dignum eſſe judicatis ? Ego quidem exiſtimo meritò hoc ſolum ad ſupplicium illius Tad relinqui, ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, propterea quòd crux ab ipſo fabricata eſt, & ab eo nomen illi homines impoſuerunt.

FINIS.

INDEX.

Dialogorum Luciani. Ex Libro primo.

Dial.		Pag.
1	Cyclopis & Neptuni.	1
2	Menelai & Proteï.	3
3	Neptuni & Delphinum.	4
4	Neptuni & Nereidum.	6
5	Xanthi & maris.	7
6	Jovis, Æsculapii, & Herculis.	8
7	Martis & Mercurii.	9
8	Diogenis & Pollucis.	11
9	Pluto, seu contra Menippum.	13
10	Menippi, Amphilochi, & Trophonii.	15
11	Mercurii & Charontis.	16
12	Plutonis & Mercurii.	17
13	Terpsionis & Plutonis.	19
14	Xenophantæ & Callidemidæ.	21
15	Cnemonis & Damnippi.	23
16	Charontis & Mercurii.	24
17	Cratetis & Diogenis.	30
18	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	32
19	Diogenis & Alexandri.	37
20	Alexandri & Philippi.	40
21	Achillis & Antilochi.	43
22	Menippi & Tantali.	45
23	Menippi & Æaci.	46
24	Menippi & Cerberi.	49
25	Charontis & Menippi.	51
26	Diogenis & Mausoli.	52
27	Nerei,	

ΠΙΝΑΞ

Τῶν Δεκιανῦ Διαλόγων.

Ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ.

Διάλ.		σελίς.
α.	Κτλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	ά.
β.	Μενελάου καὶ Πρωτέως.	γ.
γ.	Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.	δ'.
δ'.	Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	έ.
έ.	Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	ς'.
ς'.	Διὸς, Ἀσκληπιοῦ, καὶ Ἡρακλέους.	ζ'.
ζ'.	Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	ή.
η.	Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	θ'.
θ'.	Πλάτων, ἢ περὶ Μενίππου.	ιά.
ι.	Μενίππου, Ἀμφιλόχου, καὶ Τροφωνίου.	ιγ'.
ιά.	Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	ιδ'.
ιβ'.	Πλάτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	ιέ.
ιγ'.	Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.	ις'.
ιδ'.	Ζωφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	ιή.
ιέ.	Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	κ'.
ις'.	Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	κ'.
ιζ.	Κερβέρου καὶ Διογένους.	κέ.
ιή.	Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος, καὶ Σκιπίωνος.	κζ'.
ιθ'.	Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	λά.
κ'.	Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	λγ'.
κά.	Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.	λς'.
κβ'.	Μενίππου καὶ Ταντάλου.	λζ'.
κγ'.	Μενίππου καὶ Αἰακοῦ.	λθ'.
κδ'.	Μενίππου καὶ Κερβέρου.	μά.
κέ.	Χάρωνος καὶ Μενίππου.	μβ'.
κς'.	Διογένους καὶ Μαυσώλου.	μδ'.

κζ'. Νιρέως,

κζ'. Νιρέως, Θερσίτυ καὶ Μενίππυ. μέ.
κή. Μενίππυ καὶ Χείρωνος. μς'.
κθ'. Διογένους, καὶ Ἀνπιπάτρυ, καὶ Κρήτηνος. μζ'.
λ'. Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος. νά.
λά. Μίνωος καὶ Σωκράτυς. νϛ.
λβ'. Μένιππος, ἢ Νεκυομαντεία. νά'.
λγ'. Χάρωνος, ἢ Ἐπισκοπῦντες. ξή.

Ἐν τῷ δεκάτῳ βιβλίῳ.

ά. Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ· ἤτοι βίος Λυκιανῦ. πζ'.
β'. Θεῶν Ἐκκλησία. γέ.
γ'. Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος. ϛγ'.
δ'. Δίκη φωνήεντων. ϛκϑ.

27 *Nerei, Therſitæ, & Menippi.* 54
28 *Menippi & Chironis.* 55
29 *Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis.* 57
30 *Ajacis & Agamemnonis.* 61
31 *Minois & Soſtrati.* 63
32 *Menippus ſeu Necyomantia.* 65
33 *Charon ſive Contemplantes.* 88

Ex libro ſecundo.

1 *De ſomnio, ſeu vita Luciani.* 104
2 *Deorum Concilium.* 114
3 *Timon, ſeu Miſanthropus.* 124
4 *Judicium Vocalium.* 135

FINIS.
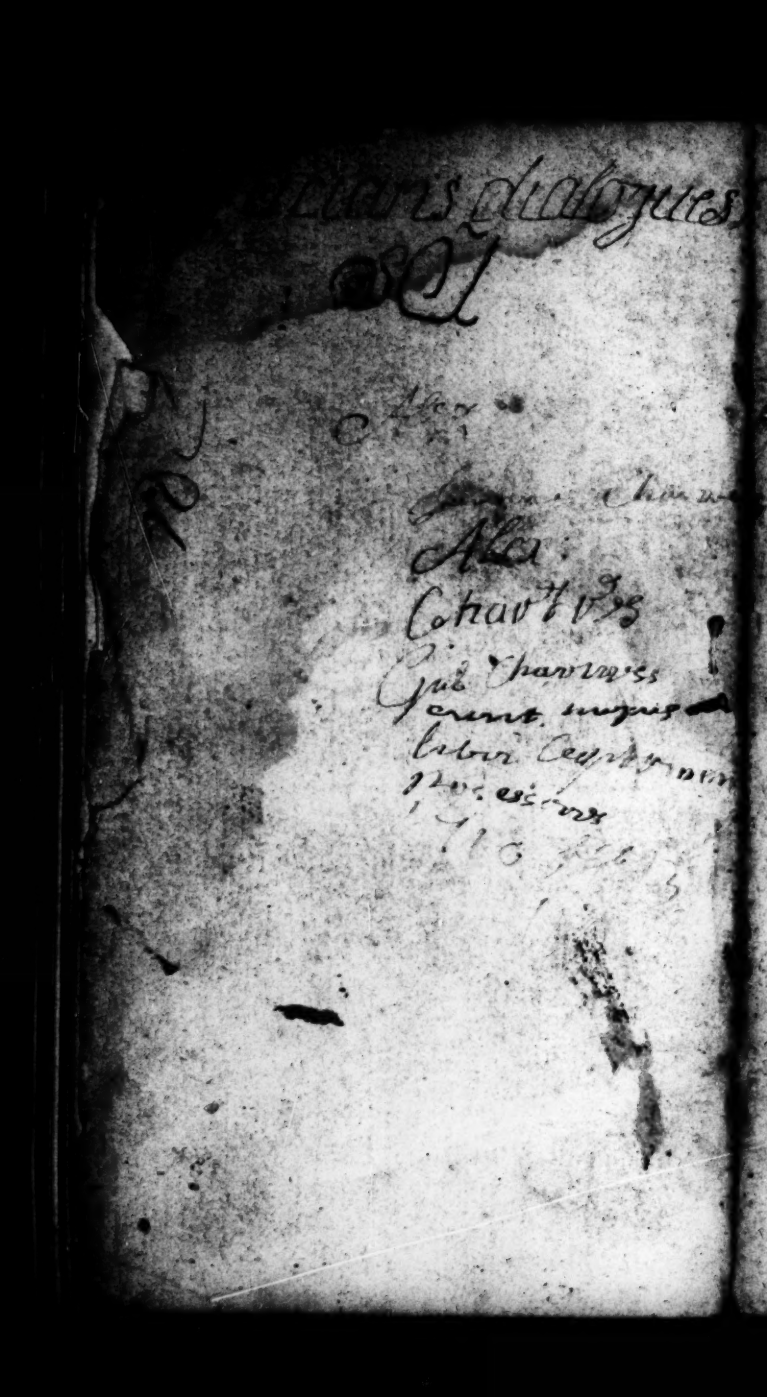
UNIVERSITY COLLEGE DUBLIN